

КЛАЙВ ИГЪЛТЪН КЪРВАВИ ПАРИ

Част 6 от „Питър Аштън“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Сателитната връзка беше толкова добра, че все едно си говореха през две стаи, а не на хиляди мили разстояние. В Лондон беше шест без пет, а тук, в Савана, Джорджия — обяд.

— Намерихме желаната от вас стока — дойде съобщението от Лондон.

— Колко ще ни струва? — попита брокерът.

— Колкото е уговорката — пет милиона долара. Брокерът затвори телефона. Клиентът щеше да бъде доволен — парите му бяха в сигурни ръце...

ПЪРВА ГЛАВА

Закуската беше пицна: четири парчета бекон, пържени филийки, два варени кренвирша, парче боровинков пай, задушен боб и пържени картофи. Анет Жукс погледна със задоволство препълненото плато и потърси място за тънко нарязаните домати. Всички гости в къщата обичаха да похапват, но Лари Роситър се славеше с най-голям апетит. Всички му се чудеха как съумява да поддържа фигурата си, без да спортува. Анет предполагаше, че това се дължи на метаболизма му. Някои хора се тъпчеха за петима, но не натрупваха нито един излишен грам, докато други си позволяваха да хапнат само веднъж през деня и непрекъснато водеха борба с килограмите си.

Това обаче изобщо не важеше за колежката на Роситър. Шарън Картрайт закусваше само резен ръжен хляб с чаша черно кафе, но не за да пази диета. Колкото и да ядеше, по стройното тяло на Шарън не се лепеше нито грам. Явно, че и след двадесет години фигурата ѝ щеше да е като на двадесетгодишно момиче.

Анет взе препълнената чиния и я занесе в хола. Снощи беше сервирала за четирима, а се появиха само Лари Роситър и Шарън. Както обикновено Иниго щеше да закъснее за закуска, но тя се надяваше господин Харви Йо напълно да се е възстановил и най-после да стане от леглото. Преди три дни той се бе събудил с непоносима болка в гърлото, след което се разболя от грип и реши да остане на легло, за да не заразява околните. Вчера обаче гласът му възвърна обичайния си тембър. Имаше само лека хрема и малко температура.

— Изглежда страхотно — каза Роситър, като не откъсваше поглед от чинията, поставена пред него. — Надявам се да се справя!

— Не се и съмнявам — отвърна Шарън лукаво.

— Трябва да се грижа за себе си. Не забравяй, че съм подрастващ. — Роситър намигна на Анет. — Нали така, госпожице Жукс?

— Не знам, господин Роситър — отвърна Анет и се отправи към вратата. Не искаше да се държи грубо и невъзпитано, но детските им

закачки ѝ се струваха неуместни. Мигрената ѝ отново се обади и Анет реши да се усамоти в кухнята и да вземе два аналгина.

— Как е баща ти? — провикна се Шарън.

— Както обикновено — тросна се Анет.

Гас страдаше от множествена склероза и не можеше да се храни сам. Преди шест месеца тя бе преместила леглото му в библиотеката, за да му спести стръмните стълби, и винаги се опитваше да помогне с каквото може. От осем години насам положението на Гас се влошаваше, но все пак той бе на седемдесет и девет. Още когато беше на двадесет и девет, животът на Анет се бе объркал напълно. Тогава Гас я принуди да напусне работа, за да се грижи за парализираната си майка. Естествено, това не бе никак приятно, но тъй като все още не се беше омъжила, всички разчитаха на нея.

Анет наля чаша ледена вода и потърси пластмасовото шишенце с лекарства. Болката прерязваше дясната половина на главата ѝ, светът изведнъж ѝ се видя черен. Тя присви очи. Едвам отвори шишето с треперещи пръсти. Капачката бе специално пригодена да не се отваря от деца, но май само възрастните имаха проблеми с нея. Най-накрая успя да я измъкне, изсипа четири хапчета в ръката си и бавно ги преглътна. Ударите като с чук постепенно намаляха и болката стана по-поносима. Тя се подпря на кухненската мивка и започна да масажира слепоочията си. Чу някой да се качва по стълбите. Знаеше, че не би могло да бъде Харви Но. Обикновено Иниго закусваше две твърдо сварени яйца, но понякога искаше нещо друго. Залитайки, тръгна към стълбите, за да види кой е. Изведнъж ѝ причерня. Стори ѝ се, че пада в бездънна яма. Замахна с ръка и събори една ваза с изкуствени цветя.

Макар че Иниго току-що бе влязъл в стаята, Роситър, който се беше отпуснал на дивана, успя да реагира по-бързо. Веднага скочи, блъсна Иниго и се втурна към Анет Жукс. Тя лежеше по очи на паркета, поръсен с късчета от вазата — успешна имитация на антика от династията Мин. Изкуствените рози се бяха разпилели по косата и лявата ѝ буза. Очите ѝ бяха притворени — от носа и устата ѝ течеше кръв. Роситър се наведе и се опита да намери пулса, но не го откри.

— Припадна ли? — попита Шарън.

— Положението е много по-сериозно. Анет е в дълбока кома. Вероятно има силен кръвоизлив.

- Господи!
- Обади се на бърза помощ. Трябва да дойде линейка.
- Добре.
- След това ще ти бъда благодарен, ако уведомиш Харви Йо.
- Ами господин Жукс? Да му кажа ли?
- Много ще ти стане. Остави на мен.

Но той нямаше да го направи, преди да позвъни в Лондон и да ги уведоми за станалото. Сега не само трябваше да търсят нова домашна прислужница, но и сестра, която да се грижи за Гас Жукс.

- Много ли е сериозно?

Роситър вдигна поглед и видя Иниго в коридора.

— За съжаление, да. Може дори да е фатално — каза той и се изправи.

- Колко жалко.
- Така е.
- И кой ще ми вари яйцата сега?

— Затова те харесвам, Иниго — отвърна Роситър мрачно. — Толкова си безсърдечен.

Рой Келсо напълно отговаряше на длъжността помощник-директор по администрацията, макар че колегите от тайните разузнавателни служби не го признаваха. Империята му се състоеше от финансов отдел, транспортен, отдел общи услуги, охрана, технически служби, счетоводство и склад. Зад гърба му всички го наричаха отговорника по кламерите.

За да ръководиш основно и полуавтономно звено като администрацията, се изискваше чувство за хумор. За съжаление на Рой Келсо му липсваше. През седмицата, след като навърши тридесет и девет, той зае длъжността помощник-директор и реши да поеме към върха. След десет години разбра, че няма шансове и е обречен на доизживяване. Постепенно започна да се превръща в отегчен, разочарован и отчаян човек. Разправяше под път и над път, че едва ще дочака 55-ия си рожден ден, за да го пенсионират. Дотогава оставаха по-малко от девет месеца, а мисълта, че трябва да напусне Службите, го влудяваше. Надяваше се генералният директор да размисли.

Със сегашния директор Виктор Хейзълуд не се разбираха много. Келсо нямаше да забрави 1990 година, когато Хейзълуд беше шеф на разузнаването, отговарящ за Руския блок. Тъй като бяха на една възраст, Келсо предполагаше, че Виктор няма да се издигне повече. За учудване на всички обаче шефът на Източния блок внезапно почина и Хейзълуд бе преместен на горния етаж. Не бяха минали и две години, когато новоназначеният генерален директор Стюарт Дънглас, прекарал почти целия си живот в Далечния изток, избра Хейзълуд за свой помощник. Не след дълго Дънглас се разболя от рак на простатата. Хейзълуд започна да го замества по време на дългите химиотерапии, докато един ден бе пусната официална заповед за назначаването му като временно изпълняващ длъжността.

Келсо препрочете за трети път писмото, което беше написал на генералния директор. Ако Хейзълуд доловеше нотка настойчивост, веднага щеше да изхвърли молбата в кошчето. Същото важеше както за подмазването, така и за критики, казани на място. Но дори Хейзълуд да се съгласеше, Изпълнителното бюро щеше да създаде проблеми. Те се славеха като отдел, който не приема чуждо мнение, и напоследък настояваха следващият шеф на администрацията да е разузнавач — клас I. Така искаха да спестят на данъкоплатците внушителната годишна сума от 9275 лири. За пореден път Келсо започна да редактира молбата. Телефонът звънна и той се стегна. Грабна слушалката и промърмори:

— Да?

— Роситър се обажда. Удобно ли е да говорим?

— Удобно?

— Подслушва ли се линията?

— Разбира се, че не — възмути се Келсо.

— Моля ви да изключите подслушвателите.

Роситър бе разузнавач — клас II и понякога си позволяваше да се държи надменно. Келсо бе толкова учуден, че дори не го попита за кого се мисли.

— Изключени са — промърмори той.

— Имаме проблем — отсече Роситър. — Анет Жукс припадна тази сутрин. По-късно почина в Йоркширската болница. Някой трябва да я замести. Предпочитаме да е болногледачка. Между другото, Харви Йо смята, че ще приключи с Иниго идния петък.

— Бентън знае ли? — попита Келсо.

Роджър Бентън отговаряше за Тихоокеанския район и отдел „Останалия свят“. Иниго беше негова жертва.

— В момента е в Амбърли Лодж. Води някакъв курс, а заместникът му е болен. И преди да си ме попитал, говорих със съответното длъжностно лице. Препратиха ме при теб.

— Добре.

Келсо бе възмутен от държанието му и тъкмо се канеше да му каже две-три остри думи, когато Роситър помоли за незабавно действие и прекъсна линията.

— Невъзпитан хлапак — промърмори Келсо и затвори телефона. Подслушвателните устройства се изключиха.

Тази ситуация определено засягаше генералния директор. Въпреки това, преди да се качи на горния етаж, отключи сейфа си и извади папката с тайните квартири. Човек трябваше да е напълно наясно за какво говори, когато занимава Хейзълуд. Беше изминала година и половина, откакто последния гостенин на Службите бе отседнал в „Елите“ в Нейбърн. След като си припомни случая, Келсо заключи папката и се качи с асансьора на горния етаж.

Пушенето бе строго забранено във Воксхол Крос. Заповедта влезе в сила, откакто Хейзълуд стана заместник-директор. Тогава служителите все още работеха в „Столетната къща“. Бившият главен Стюарт Дънглас разреши единствено на Хейзълуд да пуши където пожелае. Въпреки че службите бяха започнали да се местят във Воксхол Крос, на отдел „Снабдяване“ бе заръчано да донесе нов вентилатор в офиса му, а сметката бе изпратена на административното звено. Малко след това върху бюрото на Келсо в новата сграда се появи втора фактура за нов вентилатор. А когато Хейзълуд скочи на горния етаж и стана шеф, изпрати на Келсо трета фактура.

Келсо предполагаше, че Хейзълуд се наслаждава на скъпите си хавански пури. Славейки се като страстен пушач, той съхраняваше пурите си в скъпа дървена кутия, която си бе купил от Индия. Пепелникът, изобразяващ седефена мида, преливаше от фасове. На Виктор май изобщо не му пукаше за предупрежденията на здравните служби.

— Какво мога да направя за теб, Рой? — попита той и покани Келсо да седне в кожения фотьойл за гости.

— Имаме проблем — отвърна Келсо и подробно предаде думите на Роситър. — Трябва спешно да намерим прислужница, Рой.

— Защо не изпратите Хариет Аштън?

— Съпругът ѝ е в Америка.

— Точно затова е подходяща.

— Питър трябва да се върне утре.

— Някой от дежурните ще го посрещне на „Хийтроу“ и ще му обясни къде се намира тя.

— Хариет има бебе на 8 месеца. Освен това родителите ѝ живеят в Линкълн, близо до Нейбърн. — Келсо се замисли и избухна: — Как ще оправдаем годишната заплата от 10 000 на Хариет, при положение че изобщо не я използваме?

— Но пък и представа си няма как се гледа болен — изтъкна Хейзълуд.

— А курсът по оказване на първа помощ, докато беше във външното разузнаване, не се ли брои?

Келсо усети, че е успял да засече Хейзълуд, и изпита задоволство. Виктор харесваше Питър Аштън. Те се сприятелиха през 1988, когато младокът работеше в руския отдел под негово ръководство. Келсо знаеше, че Питър е любимец на шефовете. Нямахше да забрави как Аштън постоянно го унижаваше, докато отговаряше за техническите служби и охраната, мислейки се за всемогъщ.

— Кога казваш, че Харви Но ще приключи с Иниго? — попита Хейзълуд.

— В петък. След три дни. След което ще можем да назначим някоя опитна сестра да се грижи за Гас Жукс, вместо да рискуваме с Хариет. Ако, естествено, задържим къщата.

— Защо да прекратяваме договора?

— Както добре знаеш, Гас страда от множествена склероза и положението му се влошава. В най-скоро време ще се наложи да влезе в болница.

— Не и докато аз съм шеф — ядоса се Хейзълуд. Гас работеше в отдела за специални операции по време на Втората световна война. Когато Чърчил заповядал на „Специални операции“ да раздвижат шпионажа в Европа, Гас се справил блестящо и спечелил няколко почетни награди. Хейзълуд нямаше да забрави това.

— Ако някой от Изпълнителното бюро иска да ни ореже бюджета и предложи да напуснем „Елите“, само ми кажи. Обещавам ти, ще съжалява, че дори си го е помислил, Рой.

— Ами Хариет? — попита Келсо — Ще я изпращаме ли?

— Имаме ли избор?

— Май не.

— Значи всичко е решено.

— Аз ли да ѝ кажа, или да оставя на теб?

— Мисля, че би предпочела да го чуе от мен — увери го Хейзълуд.

Елите изчезнаха през 1987-а, когато кметът заповяда да ги отсекаят. Според Гас Жукс той бил принуден да го направи, защото корените на дърветата били изгнили и те така или иначе щели да загинат. В местността, на която бе кръстена и къщата, бяха останали само няколко дънера. Напролет Анет Жукс засаждаше растения около тях и се надяваше да разцъфтят. Старият Жукс беше споменал на Лари Роситър, че градината е нейната гордост и че цветята по нищо не отстъпвали на най-пищната изложба. Роситър напълно му вярваше. Но в края на януари снежен килим покриваше зелената трева и градината изглеждаше пуста. Около изкуственото езеро кацаха птички. Опитваха се да разбият леда с човките си и да стигнат до водата.

— Харесва ли ти гледката? — попита Шарън.

Роситър се стресна и рязко се обърна.

— Не чух, че си влязла — смути се той.

— Сигурно си мечтал. Дълго време не вдигаше телефона.

— Мислех, че това е твоя работа. Нали си дежурна.

— Харви Йо искаше да присъствам на разпита. Трябваше да ми кажеш. Ако знаех, щях да го вдигна.

— Кой беше?

— Рой Келсо.

Шарън се усмихна.

— Не ти ли изнесе някоя лекция?

— Не му дадох възможност. Държах се доста грубо.

— И кого ще ни изпрати?

— Хариет Аштън. Когато беше във външното разузнаване, ѝ викаха Игън.

— Как изглежда?

Роситър се замисли. Хариет беше поне метър и осемдесет висока. Винаги ходеше леко прегърбена и носеше ниски обувки. Имаше стройно тяло и удивително правилно лице, което не се забравяше лесно. Искаше му се да каже, че е и много красива, макар тя самата да не го осъзнаваше, но прецени, че това описание няма да се хареса на Шарън.

— Хариет беше една от най-добрите — каза той.

— Беше?

— При една акция я раниха тежко. Не успя да се възстанови.

— Мислиш ли, че ще се справи с Гас?

Когато Роситър уведоми Жукс за смъртта на Анет, старецът изпадна в депресия. Той започна да вие като пребито животно, след което стана напълно неадекватен. Преди половин час Роситър отиде да го види. Жукс спеше дълбоко, изтощен от скръб.

— Ще видим. Според Келсо Хариет ще пристигне тази вечер.

— Значи имам около четири часа.

— За какво?

— Да отскоча до Йорк, да си направя прическа, да отида на кино. Просто искам да изляза за малко. Става ли?

— Не. Нали си дежурна?

— До два часа. После ти си наред. — Шарън погледна часовника си. — Сега е два без пет. Докато се преоблека, вече ще е дошъл твой ред.

— Харви знае ли, че ще ходиш в Йорк?

— Не. Защо да го безпокоя?

— Мисля, че би трябвало.

— Защо? Харви е толкова зает с Иниго, че дори няма да разбере. — Шарън отвори вратата. — Освен това, Лари, той ще ми е благодарен, че няма да го разпитвам за информацията, която получаваме от Иниго. Честно казано, той е голям глупак.

Шарън неведнъж бе изразявала подобно мнение. Донякъде той бе склонен да се съгласи с нея. Засега обаче не знаеше дали убеждението ѝ е чисто интуитивно, или се основава на конкретни доказателства.

Роситър отиде до библиотеката, намери старо издание на „Кръстопътят на Ховани“ от Джон Мастърс и се настани удобно в едно от креслата. След 15 минути чу тракането на високи токчета по

паркета. Шарън се провикна, че взима назаем колата. Тръшна входната врата и в къщата отново се възцари спокойствие.

Шарън Картрайт караше по магистралата и тъкмо зави по път А19, свързващ Нейбърн с Йорк, когато чу настойчивия клаксон на син форд „Транзит“. Тя погледна в страничното си огледало. Шофьорът бе включил аварийните светлини и отчаяно ръкомахаше към колата ѝ. Тя наби спирачки и отби. Фордът мина пред нея. Миналото лято вестниците пишеха само за изнасилвания по пътищата, побоища и кражби, но младежът, който я бе спрял, не приличаше на престъпник. Тя дори хареса усмивката му.

— Мисля, че бензинът ви изтича — каза той. — Елате да видите каква дияра остава.

Шарън се освободи от колана, слезе от колата и се загледа в шосето. Изведнъж се обърна и видя, че още двама мъже излизат от форда. Симпатичният младеж нанесе силен удар в стомаха ѝ. Болката бе непоносима. Краката ѝ се подкосиха и тя припадна.

Един от мъжете я хвана и набути във форда. Запушиха устата ѝ с парче плат, завързаха китките ѝ за глезените, а черният найлонов плик на главата ѝ си беше чисто презастраховане.

ВТОРА ГЛАВА

Хариет заби поглед в предното стъкло, опряла гърди на волана. Не обичаше да кара нощем, особено когато валеше сняг и снежинките ограничаваха видимостта ѝ. Беше прекарала чудесно при родителите си във Ферис Драйв, срещу Линкълнската катедрала, но естествено, всичко се обърка. Надяваше се към пет часа да е преполовила пътя, но майка ѝ я забави много. Беше ѝ задала сто и един въпроса за Едуард. Като че ли никога през живота си не бе гледала бебе.

Когато зави по шосе А57, за да излезе от Линкълн и поеме северния път към Маркъм Мур, започна да вали силно. Знаеше, че ще закъснее поне с час. Няколко пъти се опита да звънне в „Елите“ по мобилния телефон и да ги уведоми за закъснението си, но в този район нямаше сигнал. Тя не се предаваше лесно и помоли операторката на централата да я свърже. Отново нямаше късмет.

Изведнъж нейният „Воксхол Кавалер“ поднесе и Хариет рязко завъртя волана надясно.

— Лошо, много лошо — въздъхна тя и отпусна педалите.

Струваше ѝ се, че видимостта става все по-лоша. Като капак на всичко насрещните коли я заслепяваха. Превключи на дълги светлини и се зарадва, че вижда по-добре, но някаква кола в насрещното платно наду клаксон и тя разбра, че се е движила точно срещу нея. Невъзмутимо превключи на втора скорост. След стотина метра колата отново поднесе.

— Няма да ме изплашиш — каза си тя и бутна лоста на трета.

Хариет погледна километража. Не бе изминала и три мили. Сигурно се беше развалил, както и чистачките, които скърцаха по стъклото. Колата служи вярно дълги години на Аштън, но беше крайно време да си купи нова или пък нещо старо, но запазено.

След като километражът не работеше, можеше да е подминала „Елите“. Хейзълуд спомена, че къщата е в предградието на Нейбърн, но нито той, нито Келсо, който по-късно ѝ се обади с по-подробна информация, не ѝ бяха казали дали се пада на изток или на запад от

селото. Отляво или отдясно на пътя? За нищо на света не можеше да си спомни. От лявата ѝ страна минаваше река, а Келсо твърдеше, че „Елите“ е разположена на огромна площ. Вероятно беше вдясно.

С периферното си зрение Хариет видя отбивка, наби спирачки и се завъртя. Колата загасна, а воланът се заключи. Тя бързо я запали и се изнесе от шосето. Още една причина Аштън да си купи по-сигурна кола, помисли си тя. Внимателно навлезе в отбивката, а кавалерът отново стъпи здраво на шосето.

„Елите“ представляваше типична английска къща със скосен покрив и величествена ограда. Керемидите подсказваха, че е завършена през 1845, но и след 150 години щеше да изглежда все така красива.

Оригиналните матови прозорци бяха запазени, но на горните етажи собствениците ги бяха заменили с по-модерни, които обаче не бяха толкова красиви. Ако Хариет трябваше да опише къщата с една дума, тя определено би използвала „внушителна“.

Рой Келсо беше поставил къщата в графата „клас II“. Той класифицираше именията от гледна точка на сигурността, а не на архитектурното изящество. На всеки прозорец беше поставена аларма, а около къщата бяха монтирани десетки камери. Алармите обаче не бяха свързани с най-близкото полицейско управление. Нямаше и кучета пазачи. Това отличаваше къщата от всички останали от клас I.

Хариет излезе от колата, прекоси градинката и натисна звънеца. Завесите не бяха дръпнати и цялата къща светеше, но вътре не се долавяше никакво движение. Тя се отдръпна и я огледа внимателно. Малко се притесни, но отново натисна звънеца, този път по-продължително, за да събуди заспалите собственици. Звънецът работеше за разлика от телефона, който изключваше от време на време. Възможно ли бе Шарън Картрайт, Лари Роситър и Харви Йо да не чуват?

Хариет изобщо не искаше да се замисля защо никой не отговаря. Върна се в колата, взе мобилния телефон и го пхна в джоба на якето си. Отвори жабката и извади малкото фенерче, което Питър бе купил. Включи го, но видя, че батериите са се изтозили и то едва мъждука. „Браво, Питър. Само да ми паднеш!“ — промърмори тя.

Предпазливо заобиколи къщата. Нямаше и помен от стъпки, но това не я учуди, тъй като обилният снеговалеж би заличил всяка

неравност. Продължи обиколката си. Снегът покри глезените ѝ и краката ѝ започнаха да мръзнат. От дясната страна на сградата всичко изглеждаше нормално. Но отзад положението се оказва съвсем друго. Десният прозорец на кухнята беше пръснат като хиляди брилянти в снега. Дори и алармените системи да бяха отказали, Хариет се чудеше как никой не е чул и сигнализирал за взлома. Забеляза също, че по рамката бяха останали парчета стъкла, които можеха да порежат или наранят човек.

— Пази се, момичето ми — каза си Хариет на глас. Протегна ръка, напипа райберите от вътрешната страна на френските прозорци и ги отвори. Съблече якето си, сгъна го на четири и с него обра остатъците по рамката. Като държеше все още фенерчето, тя прехвърли десния си крак вътре и балансирайки на него, успя да прехвърли и левия. После пхна глава под рамката и точно тогава загуби равновесие и се строполи на пода.

Хариет внимателно се изправи, взе якето си и го облече, след което предпазливо отвори вратата на всекидневната.

— Ей, има ли някой? — провикна се тя.

Каза го по навик, макар да знаеше, че едва ли ще получи отговор. Сети се, че всички лампи в предната част на къщата светят, и реши да провери.

Холът беше празен, но в кабинета сякаш бе паднала бомба. Гас Жукс лежеше облян в кръв на килима с размазано лице. Хариет предположи, че е той, тъй като горкият човек на пода беше много стар.

Изведнъж тя изгуби самообладание и едра буца заседна в гърлото ѝ. Коремът ѝ се сви и тя отстъпи назад.

Ако Гас Жукс беше убит по толкова жесток начин, то каква ли е била съдбата на останалите? Харви Йо, Лари Роситър, Шарън Картрайт и Иниго?

Тя напипа ключа на лампата в коридора до входната врата и я запали. Келсо бе споменал, че има седем спални. След като Гас Жукс се премести в кабинета, стаите се използват за разпити. Тази до вратата служеше за контролна и дежурният офицер от нощната смяна трябваше да е там. Хариет пое дълбоко въздух и блъсна вратата, като се чудеше каква ли изненада я очакваше зад нея.

Вътре имаше четири 18-инчови екрана, свързани с камери и видео. И четирите монитора работеха. Камерата на северната страна на

сградата показваше затрупания със сняг „Воксхол Кавалер“ и следите от стъпките ѝ към къщата и кухненския прозорец.

Четвъртата камера обхващаше западната част. През нея тя видя само девствен сняг и пристроения гараж, чиито врати бяха широко отворени. Телефонът беше изключен — ето защо не бе могла да се свърже. От краткия инструктаж беше разбрала, че алармата към къщата се изключва с едно копче, скрито във вграден гардероб. Тя го търси дълго време и ако не бе специално обучена, никога нямаше да се сети да погледне под един рафт, натрупан със закачалки.

Хариет го натисна. Раздаде се силен, пронизителен звук, от който ушите ѝ писнаха, стресна се и бързо го изключи.

— Хайде действай — упрекна се тя — Знаеш какво трябва да правиш. Престани да отлагаш.

Обърна се и започна да обикаля стаите — втората спалня беше необитаема, следваше баня. В третата спалня гардеробът беше изпразнен — по пода се търкаляха чорапи, сутиени, бельо. Четвъртата бе за разпити — имаше маса, два съборени стола, счупена кана за вода и премазаното тяло на Харви Йо. Подът, таванът и стените бяха опръскани с кръв.

С какво, за бога, го бяха били? С железен прът ли?

Хариет излезе от стаята, успя да се съвземе, доколкото бе възможно, и продължи огледа. В петата спалня отново гардеробът и двата скрина бяха обърнати на пода. Не се забелязваше никакво човешко присъствие. Шестата бе празна. Според преровените вещи тя принадлежеше на Иниго. Следваше втора баня, а седмата спалня също бе напълно празна. Къде, по дяволите, бяха останалите трима?

Остана непроверено само още едно място. Бавно и предпазливо Хариет пристъпи в малкия салон. Някъде беше чела, че човек изпитва страх и ужас до един определен момент. После той преминава в абсолютно безразличие.

Затова вече тя гледаше размазаните лица и труповете, без да изпитва нищо.

Хариет влезе в кухнята, отвори задната врата и се отправи към дървената пристройка от дясната страна на къщата. Включи изтощеното фенерче и видя „Рейндж Роувър“ и форд „Гранада“ с регистрационен номер Н. Пресните петна бензин по бетонния под я

наведоха на мисълта, че е имало и трета кола. Може би Шарън Картрайт и Иниго са успели да се измъкнат с нея.

Върна се в къщата, наля си силно бренди от бара в кухнята и отиде в контролната стая. Остави чашата и свърза подслушвателното устройство към телефона. Вдигна слушалката и чу окуражителния свободен сигнал. Зарадва се, че поне това вече е наред, и набра домашния телефон на Хейзълуд.

— Обаждам се от „Елите“ — каза тя — и тук нищо не е наред.

— Линията чиста ли е?

— Не знам, Виктор, телефонът беше откачен.

Устройството за „чиста линия“ представляваше електронен чип, поставен в телефона, който всяка седмица се преглеждаше. Недостатъкът му беше, че когато телефонът се изключеше, той автоматично изтриваше цялата информация.

— Ами касетата? — попита Хейзълуд.

— Не знам какво са направили с нея. В къщата сигурно има сейф, но не са ми дали кода.

Последва кратко мълчание. Представи си как Хейзълуд седи в кабинета си с дебела пура в лявата ръка и с намръщено лице преценява дали да водят открит разговор. Едва ли някой щеше да ги чуе, но все пак... домашният адрес на Хейзълуд бе известен на няколко разузнавателни служби, нищо чудно да подслушват и неговата къща в Хемпстед.

— Добре — реши той. — Говори кратко и ясно.

С няколко изречения Хариет разказа какво бе сполетяло „Елите“ — кой бе мъртъв, кой изчезнал.

— Това е работа на вътрешни хора — продължи тя. — Казали са им къде е ключът за алармата, а нарочно са счупили кухненския прозорец, за да си помислим, че са проникнали през него. Учудена съм, че имат и ключ.

— Защо говориш в множествено число?

— Един човек не би могъл да стори толкова зло, Виктор.

— Камерите работят ли?

— Да, но съм сигурна, че са ги прегледали.

— Какво искаш да кажеш?

— Във всяко видео има четиричасова касета. Три от касетите са спрени между 81-вата и 84-тата минута. На четвъртата обаче са

записани само единадесет минути. Значи са изтрили всичко от северната, източната и южната страна на къщата, след което са превъртели касетите и са ги пуснали отново.

— Защо биха направили това?

— Не знам. Тук има касети отпреди две седмици. Може би са решили, че е трудно да вземат и унищожат всичките. Така, че са работили само по трите, на които можем да ги видим.

— Искам да ги прегледаш, Хариет.

— А после? На полицията ли да се обадя, или да си плюя на петите? — Хариет отиде до прозореца, дръпна пердето и огледа местността. — Ако, разбира се, пътищата са проходими.

— Обади се на полицията. Ако те питат какво правиш в „Елите“, кажи, че работиш в „Домашни услуги“ и че господин Жукс те е наел.

— Има ли такава фирма, Виктор?

— Да, разбира се, в Уоруик. Телефонът е 0171-784-5797. Запиши си го.

— Вече го направих.

— Добре, не им позволявай да те разпитват. Успокой се, а аз веднага ще уредя нещата с шефа.

— Благодаря, Виктор — делово каза Хариет, но той вече бе затворил. Тя спокойно направи същото, изпи брендито си и набързо прегледа касетите. Както предполагаше, бе записано само нейното влизане в къщата.

Уилям Зенкер бе един от седемте подсекретари към Централата. Смяташе, че е сред елита, следващият след Господ. А за Господ признаваше единствено главния подсекретар, който в момента беше във ваканция и караше ски в Ароса. Следователно като най-старши Зенкер заместваше шефа си и отговаряше за министерството. Уважаваше Хейзълуд, но го смяташе за човек на риска, който вярва в невъзможното. Преди двадесет и пет минути обаче разбра, че Хейзълуд е и изключително упорит. Зенкер се опита да му обясни, че с Даян дават важна вечеря, но бе прекъснат с думите, че проблемът е много сериозен и не търпи отлагане.

Когато той съобщи на Даян, че Хейзълуд идва да го вземе от къщата им на „Саут Одли“ и помоли гостите си да го извинят, тя

побесня. Освен това излезе така, че компанията му е неприятна. Даян успя да потули нещата, като убеди гостите, че Зенкер дори и не би си помислил да ги гони. Всички останаха още малко, но зет ѝ тактично погледна часовника си и каза: „Господи, колко късно е станало“, след което си тръгна.

Даян, естествено, вдигна скандал и си легна, като обвини Зенкер, че нарочно е развалил партито ѝ. Умишлено наблегна на „нейното“, а не на „тяхното“ и му напомни, че благодарение на нейните пари могат да си позволят разточителния начин на живот и скъпата къща.

А къде ли беше унищожителят на спокойствието им? Живееше някъде между „Уилоу Уолк“ и „Саут Одли“. Човек би си помислил, че Хемпстед е в Южна Монголия, а не на 6–8 мили извън града. Най-после Зенкер чу пред къщата му да паркира кола и се помоли да е Хейзълуд.

Минаха пет, десет минути. И помен нямаше от този проклетник. Зенкер отиде до барчето и си наля поредното тройно уиски. Вече бе прекалил с алкохола, но и пет пари не даваше, че ще се напие като свиня. И без това се налагаше да спи в една от свободните стаи, далеч от луксозното легло на богатата фригидна кучка Даян. Въпреки всичко не можеше да си криви душата. Дори и хората с най-изтънчен вкус признаваха, че по-красива къща не са виждали. Не че беше сноб, просто изтъкваше факта.

Друга кола паркира пред къщата и Зенкер чу познатия клаксон. Изпи питието си, остави празната чаша на количката с бутилки и излезе от хола.

— Успокой топката — промърмори той. — Идвам.

Всички знаеха, че Хейзълуд е голяма клечка. Освен това шефът на тайните служби имаше и внушителна фигура. Не беше много висок, но за сметка на това изключително строен и едър.

— Съжалявам, че закъснях, Уилям — извини се той. — Трябваше обаче да оставя роувъра в подземния гараж на Хайд парк. Тук нямаше място.

Без да чака покана, Хейзълуд влезе в къщата, свали връхната си дреха и я метна на един стол.

— Ще пречи ли там? — учтиво попита той.

Зенкер не разбра дали инстинктивно е посочил към кабинета, или пък Хейзълуд, забелязал открехнатата врата вдясно, сам бе влязъл

в стаята. Същото важеше и за малкото му име. Не си спомняше някога да е позволявал на Хейзълуд да го нарича Уилям.

— Бил или Уилям? — като че ли прочете мислите му Хейзълуд.

— Уилям — отвърна Зенкер.

— Радвам се, че улучих. — Хейзълуд посегна и извади от джоба си дълга и дебела пура. — Пуши ли се?

Зенкер замълча. Трябваше учтиво да му откаже. Даян ненавиждаше миризмата на тютюн.

— Разбира се — каза вместо това той и извади от шкафа една захарница за пепелник.

— Имам нужда от помощта ти — каза Хейзълуд и запали пурата си. — В една от шпионските ни квартири е станал малък инцидент.

След като го изслуша, Зенкер разбра, че думата малък съвсем не подхожда за събитието. Трима бяха брутално убити, а двама изчезнали. Случилото се бе докладвано на полицията от някоя си госпожа Аштън.

— Ако всичко това е истина, какво искаш от мен?

— Нищо особено, Уилям. Искam полицията да разследва случая като обикновено убийство. Следователите не бива да знаят, че са замесени Службите. Или поне не на този етап.

— Е?

— Трябва да се обадиш на шефа на полицията в Северен Йоркшир.

— Съжалявам, господин...

— Виктор — прекъсна го Хейзълуд. — Викай ми Виктор.

— Виктор, мисля, че ще трябва да ми разкажеш малко повече подробности за този ужасен инцидент.

— Изчезнали са двама — агентът Шарън Картрайт и специален източник на информация с кодово име Иниго.

Иниго се беше появил в британското посолство на улица „Авенида ел Боско“ в Сантяго, Чили, и поискал политическо убежище, убеждавайки консула, че е преследван от професионалните убийци на един наркобарон и животът му е в опасност. Иниго изтъкнал, че предпочита закрилата на американското посолство, но го били изпреварили.

— Казал на колегите в Сантяго, че информацията, с която разполага, повече би заинтересувала американците — усмихна се Хейзълуд. — Смятам, че е говорил пълни глупости.

— Още ли мислиш така? — попита Зенкер.

— Тримата убихи май ще ме накарат да сменя мнението си. Затова те моля да говориш с шефа на Северен Йоркшир.

— Не му знам домашния номер.

— Хващам се на бас, че някой дежурен може да ти го даде — иронично отвърна Хейзълуд. — Или ще ми кажеш, че работите само от 9 до 5?

ТРЕТА ГЛАВА

Първата полицейска кола, нов модел „Рейндж Роувър“, пристигна в „Елите“ седем минути след като Хариет бе позвънила на телефон 999. Полицаяте бяха от местния участък в Селби и караха дежурството си на магистрала А19. Оказваха пътна помощ на закъсали шофьори. По-късно се присъединиха дежурният следовател на Селби и полицейският лекар, който в 21,13 минути констатира смъртта на трите жертви.

Полицай от отдел „Тежки престъпления“ и две линейки на Йоркширската болница се появиха след двадесетина минути. Междувременно дежурният се беше обадил на главния инспектор в отдел „Криминално разследване“ и бе разпитал Хариет. Тя следваше инструкциите на Хейзълуд. Следователят не искаше подробности, но каза, че ще я закара в Йорк при главния инспектор Олдфийлд.

Олдфийлд беше четиридесетгодишен, среден на ръст, с предизвикателна усмивка. Хариет знаеше, че първите впечатления са винаги погрешни и затова реши да не си прави прибързани изводи.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, госпожо Аштън — изстреля той, без да дава повече обяснения. — Надявам се, че не ви е било скучно с колегата. Ще пиете ли чай?

— Не, благодаря. Вече пих. Бих поспала някъде.

— И за това е помислено. Запазена ви е стая в хотел „Дийн Корт“.

— Откога?

— Налага се да ви задам два-три въпроса. Няма да ви бавя.

„Не би и могъл“, помисли си Хариет.

— Ако нямате нищо против, бих искал да запишем разговора. Така ще спестим много време, госпожо Аштън.

— Нямам нищо против.

— Чудесно. — Олдфийлд включи касетофона, продиктува часа и имената на присъстващите, и започна: — Така. Домашен адрес „Рилет Клоуз“ 84, Чизуик.

— Да.

— Работите в „Домашни услуги“?

— Не съвсем — отвърна Хариет. — Вярно е, че фигурирам в списъците им, но всъщност работя за себе си. Тази сутрин ме потърсиха от агенцията и ме помолиха да гледам господин Жукс, докато намерят болногледачка. Веднага приех.

— Толкова бързо?

— Защо не? Съпругът ми е в командировка. Всъщност всичко това вече го разказах на следователя ви.

Олдфийлд хвърли един поглед на доклада на колегата си.

— Права сте. С какво се занимава господин Аштън?

— Питър е консултант, специалист по информационни технологии.

— „Домашни услуги“ споменаха ли нещо за господин Жукс?

— Почти нищо. Имал множествена склероза. Дъщеря му била в болница. Предполагам, че е редовен клиент на агенцията. А аз ѝ имам доверие.

— Наистина ли? — Олдфийлд я погледна и се учуди на наивността ѝ.

— Получавам 125 лири на ден, господин инспектор. Тази агенция не работи със случайни хора. Освен това господин Жукс бе мъж на пределна възраст. От какво да се опасявам?

Олдфийлд отново прегледа доклада. Тя бе убедена, че го прави нарочно.

— Как реагирахте при вида на всички тези камери?

— След като господин Жукс е бил в състояние да плаща на постоянна гледачка, значи е бил богат човек. Вероятно са били включени към алармата.

— Забелязахте ли дали са изправни?

— Не обърнах внимание. Както вече споменах на колегата ви, никой не ми отвори, затова заобиколих къщата и видях счупения кухненски прозорец.

— Но сте предположили, че в къщата има аларма. Не е ли било малко глупаво от ваша страна да влизате?

— Чак сега разбирам грешката си — усмихна се Хариет. — Тогава обаче не мислех така.

— Коридорът и двете предни стаи са били осветени — Олдфийлд цитира доклада. — Вероятно първо там сте влезли. В трапезарията е нямало никой, но сте открили трупа на стареца в бившата библиотека. След това сте се качили на горния етаж. Защо?

Следователят на Олдфийлд ѝ бе задал същия въпрос и тя повтори отговора си.

— Бях уплашена до смърт. Искях да избягам от ужасяващата гледка. Мернах стълбите и се втурнах към тях. В агенцията ми казаха, че в къщата има трима души на гости — млада двойка и възрастен господин на годините на господин Жукс, но повярвайте ми, изобщо няхах желание да ги търся.

— И въпреки това сте влезли във всички стаи, госпожо Аштън.

— Вярно е, но не знам защо го направих. Вероятно инстинктивно.

— След това сте се обадили на 999. В девет часа и петдесет и пет минути.

— В колко?

— В десет без пет.

— Щом казвате. Не си погледнах часовника.

— Телефонистката каза, че сте звучали подозрително спокойна.

— Така ли? Предполагам, че двойното бренди ми се е отразило добре.

— Изпили сте питието, преди да ни се обадите?

Олдфийлд умишлено я провокираше. Тя съзнаваше, че той е наясно, че е наговорила куп лъжи на следователя, и сега се опитва да я хване натясно, надявайки се да се оплете и да направи някое признание.

— Треперех като лист — студено каза тя. — Трябваше да пийна. Иначе нямаше да мога да обеля и дума.

— Счупени са всички камери на горния етаж. Защо, госпожо Аштън?

— Защо питате мен? — Хариет вдигна рамене. — Не съм полицаи.

— Използвайте въображението си.

Тя вече го беше сторила. Камерите я бяха заснели при влизането ѝ в „Елите“, а този момент трябваше да бъде заличен. Беше извадила и четирите касети от видеокамерите и ги беше изгорила в кухнята. След

това отново се бе върнала горе и с един прът беше счупила и четирите екрана. Накрая извади електронния чип от подслушвателното устройство и го хвърли през прозореца. Така нямаше да остави следи по снега.

„Не позволявай на полицията да те разнищи“ — обичаше да казва Хейзълуд, когато не искаше разни дребни детективи да се месят в работата на Службите.

Електронният чип със сигурност щеше да събуди подозренията им.

— Чакам, госпожо Аштън.

— Какво?

— Да чуя мнението ви.

— Може би крадците са побеснели, че няма какво да откраднат. Вероятно са си изкарали яда на камерите и на тримата убити.

Искаше й се полицията да излезе с тази версия. Не можеше да си позволи просто да извади касетите.

— Интересна теория — студено отвърна Олдфийлд и за трети път прегледа доклада. — Май не сте казали в колко часа сте пристигнали в „Елите“?

— Вече ви казах, че не погледнах часовника си.

— Половин час преди да позвъните на 999 или повече?

— Около половин час.

— Наистина ли? — изведнъж Олдфийлд се зарадва. — Според колегата ми „Воксхол Кавалерът“ ви е бил затрупан със сняг. Покривът му е приличал на сватбена торта.

— Така е — спокойно отвърна Хариет.

— Освен това стъпките ви в снега почти били изчезнали. Можем да докажем, че сте били в къщата поне час и половина, преди да се обадите на полицията.

— Ясно. Значи ме обвинявате в нещо?

— Мисля, че криете нещо от нас...

Хариет погледна часовника си. Обърна се към касетофона:

— Часът е 11,28. Заявявам пред господин Олдфийлд, че няма да кажа нищо повече без адвокат.

Олдфийлд се протегна и изключи касетофона. Намръщи се и реши да прочете правата й, когато следователят от Селби влезе в

стоята за разпити и съобщи, че шефът на подразделение А иска да говори с него. След пет минути Олдфийлд се върна побеснял.

— Трябваше да се досетя, че сте клечка, госпожо Аштън — огорчено каза той.

Положението ставаше все по-напечено. Хариет се чудеше докога ще може да крие истината от полицията.

— И сега? — попита тя.

— Свободна сте.

— Няма ли да ми зададете още някой въпрос?

— Имам стотици въпроси, но не вярвам и на дума от това, което казвате. Така че ще ги оставя на вашето ченге, което ни изпращат от Лондон.

Аштън премина през митницата на летището и се упъти към лентата за получаване на багаж. Предпочиташе да пътува, без да носи почти нищо — взимаше само чифт бельо, чорапи, чиста риза и тоалетните си принадлежности. Така не губеше време на митницата. Този път обаче бе прекарал пет дни във Вашингтон. Само чиста риза и четката за зъби не му бяха достатъчни. Пътуваше с бизнес класата и багажът му бе един от първите на лентата. Взе чантата си и тъй като нямаше нищо за деклариране, мина безпроблемно през гишето. Не очакваше никакви посрещачи от Воксхол Крос и затова неприятно се изненада от присъствието на Франк Уорън, завеждащ техническите служби. Изкуствената му усмивка обезкуражи Аштън. Той винаги се усмихваше така, независимо дали бе притеснен или доволен от нещо.

— Какво става? — попита той и се приготви да чуе най-лошото.
— Хариет добре ли е?

— Да, но в момента не е вкъщи.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Спокойно. Нека излезем оттук. Паркирал съм волвото отсреща.

Беше безсмислено да спори с Франк. И дума нямаше да обели, преди да се настани удобно в колата и да потегли към Лондон по магистрала М4. Последните пет минути му се сториха цял час. След това Франк го осведоми за местонахождението на Хариет и какво е намерила в „Елите“. Преди осемнадесет месеца тя бе подала оставка в

МИ 5, след като я бяха ранили тежко в Берлин. Камъкът, спукал черепа ѝ, я беше променил доста. Аштън си представи реакцията ѝ при вида на трима мъже, пребити до смърт с бейзболни бухалки.

— Чия е била гениалната идея да бъде изпратена Хариет? — избухна Аштън.

— Честно казано, мисля, че предложението беше на Рой Келсо.

— Защо ли не се изненадвам?

— И аз не го харесвам — продължи Уорън, — но всъщност вината не е негова. До петък трябваше да бъде осигурен човек. А друго предложение нямаше. Естествено, Виктор взе окончателното решение. Може би не е имал избор.

Точно такъв бе принципът. Виктор винаги използваше Хариет да запълва дупките, за което тя получаваше годишна заплата от 10 000 лири. Беше успял да оправдае високата заплата с факта, че назначаването на постоянен агент би излязло по-скъпо. А всяко правителствено звено трябваше да се ограничава в харчовете си. Също така им бе дал възможност да купят „Рилет Клоуз“ 84 на приемлива цена. Тогава Изпълнителното бюро беше наредило да се продаде част от покъщнината.

— Знам защо Виктор е изпратил именно жена ми — промълви Аштън. — Това, което не ми харесва, е, че я е накарал да лъже полицията, което е безкрайно тъпо.

— Проблемът вече е решен. Изпратихме специален човек в Йорк, за да уреди нещата с ченгетата.

— И кой е посредникът?

— Брайън Томас.

Брайън Томас беше бивш полицейски следовател. Аштън знаеше, че е невероятен инат и вярва само на себе си. Като цяло той непрекъснато си печелеше врагове, но щеше да намери общ език с ченгетата в Йорк.

— Къде е отседнала Хариет?

— В хотел „Дийн Корт“. Брайън Томас ще я навести веднага щом пристигне в Йорк.

— Добре. Ще ѝ звънна от къщата.

— Всъщност Виктор има задача за теб.

— Не се и съмнявам — сръза го Аштън. — Но за това ще говорим по-късно.

— Съгласен съм.

— Карай към Чизуик тогава.

Хейзълуд отвори дървената кутия и извади поредната пура. Мислено се оправда, че висококачественият тютюн не би му навредил повече от Аштън, който от време на време му опъваше нервите до скъсване. Естествено, никога не признаваше, че често сам си предизвиква стресовите ситуации.

Аштън влезе в разузнаването през задния вход. Като по-млад учеше немски и руски в Нотингам, членуваше в курса за млади офицери към Университета, по-късно се записа в Кралските въздушни сили, а там го назначиха за технически инспектор. Навсякъде завърши с отличие. Един ден реши да предприеме нещо ново и доброволно се записа на деветмесечен курс в специалните патрулни части в Северна Ирландия, което му костваше работата.

Фолкландската война спаси Аштън от постоянното преподаване на руски език на студенти във вечерното училище, спонсорирано от местните власти. Все още доброволец към Кралските въздушни сили, той замина на юг с десантните части. Като член на ескадрон от 22-ри полк от Специалните десантни части, той успя да унищожи единадесет противовъздушни установки на Пебъл Айлънд. Въпреки че имаше желание, армията не можа да му осигури работа след войната. За щастие тогавашният заместник-директор на Секретните служби се вслуша в препоръките на армейските си колеги и се съгласи да даде шанс на Аштън.

След като завърши курса, който бе започнал на 6 септември 1982, Аштън живя в „Сенгъри Хаус“, където продължи обучението си. По-късно премина в централата за електронно подслушване в Челтънхем, а после го изпратиха в Югозападна Африка, където трябваше да следи съветската намеса в Ангола. Когато през 1988 бе назначен за отговорник на руския отдел, Хейзълуд разбра, че по-добър агент от него едва ли ще намери. Нямаше и по-добър аналитик на Източния блок. Хейзълуд се убеди, че Аштън се явява най-силният коз в рисковата стратегия, която бе разработил. Дори признаваше, че младият му колега е по-опитен и от самия него — титанът, издигнал се сам до поста генерален директор. Подобни мисли често тормозеха

гузната му съвест. Секретарката му внезапно нахлу и го уведоми, че Аштън настоява да го види.

Хейзълуд възвърна строгия си вид и посочи един стол на Аштън.

— Искам да знаеш, че никога не бих изпратил Хариет, ако знаех какво ще ѝ се случи — опита да се извини той.

— Всичко е наред, Виктор — успокои го Аштън. — Говорих с нея. Тя е добре.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Хариет нямаше особено високо мнение за Хейзълуд. Тя беше уверена, че той използва съпруга ѝ за кариерата си. Изведнъж се сети, че не подкрепи Питър през 91-а, когато директорът го настъпи, защото руският отдел провали един ценен агент — подполковник от ГРУ. Тогава натикаха протежето му в техническия отдел. Но ако това не беше станало, Питър никога нямаше да се запознае с госпожица Хариет Игън. Освен това Хейзълуд знаеше, че Аштън го обвинява за инцидента с Хариет в Берлин, както и за доброволното ѝ напускане на МИ 5.

— Франк Уорън спомена, че имаш работа за мен — сухо каза Аштън.

Хейзълуд загаси дебелията си пура в пепелник под формата на мида.

— Да. Ще работиш по случая „Елите“. Хариет ме убеди, че това е дело на вътрешни хора. Имам чувството, че е права. Някой е изключил алармата преди влизането на нападателите. А системата е работела. Хариет я провери и каза, че би събудила и мъртвец. Добре, че веднага я е изключила. Иначе цял Нейбърн щеше да е на крака. Естествено, възможно е и нашите да са проявили немарливост и да са забравили да я включат.

Аштън кимна с глава.

— Разбрах, че двама са изчезнали — мъж на име Иниго и агент от клас III — Шарън Картрайт. — Хейзълуд извади три папки от сейфа си и ги хвърли пред Аштън. — Досието ѝ е най-отгоре. Другите са на Лорънс Роситър и Харви Йо.

— Предполагам, че искаш да им хвърля по едно око?

— Точно така.

Аштън бе не само съобразителен, но и умееше да чете мислите му.

— Рой Келсо знае ли? Може би ще се наложи да разпитам негови хора. Не искам да си мисли, че му се бъркам в работата.

— Аз ще се оправя с него.

— Добре. Какво знаем за Иниго?

— Почти нищо. Разполагаме с разпита, който е провел резидентът в Сантяго, и седмичните доклади на Харви Йо. Кажи на Роджър Бентън, че ти ще се занимаваш с досиетата.

— Добре. — Аштън подръпна леко дясното си ухо. — Хариет ми каза, че на една от касетите видяла как Картрайт излиза от „Елите“ с маестрото.

— Номерът на колата е К 299 LYZ — добави Хейзълуд. — Роситър я е наел от агенция „Херц“ в Уилсдън в деня, преди да напусне „Елите“. Полицията в Северен Йоркшир е уведомена. Други въпроси?

— Сега не мога да се сетя.

— Как е във Вашингтон?

— Хората бяха дружелюбни. Оперативният директор одобри идеите ни за съвместни операции и икономия на ресурсите в разузнаването. Агенцията се занимава предимно с Русия. Смятат, че комунистите ще вдигнат бунт и че Елцин ще изхвърчи. Чеченците им разгонват фамилията, а най-големият им кошмар е евентуалната ядрена война. Снабдиха ме с много информация по този въпрос.

— Какво е мнението ти?

— Бестселър в научната фантастика.

Аштън взе папките и стана.

— Всички източници са проверени. Връчих информацията на шефа на отдела.

— Чудесно. С нетърпение чакам отговора ти.

— За кое?

— За досиетата. — Хейзълуд се замисли и продължи. — Всъщност до края на деня.

Полицейският пристав се разходи около театър „Роял“, пресече улицата, мина през бар „Бутъм“ и огледа паркинга пред

художествената галерия. Обявеното за издирване „Маестро“ с номер К 299 LYZ бе паркирано на предната редица, най-отдалечената от пътя. Времето за паркиране на това място бе изтекло. Стрелката беше спряла на 4 часа и 32 минути вчерашния следобед.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

И трите досиета представляваха странна комбинация от биографична справка, мелодраматична история от рода на „Това е животът“ и некролог. Най-обемиста беше папката на Харви Йо, а най-малко информация съдържаеше тази на Шарън Картрайт — главната заподозряна. Родена в Ленкъшър, Саутпорт, Шарън беше на 24 години, говореше перфектно испански и италиански и бе завършила колеж в Самървил. При дипломирането ѝ обаче Изпълнителното бюро решило, че тя не е подходяща за работа във Външното министерство и ѝ предложили място в разузнавателните служби. Шарън Картрайт изкарала началния курс на обучение от 7 септември до 11 декември 1992 без особено желание. През следващите две години наблегнала на специализацията си в „Столетната къща“ и после във Воксхол Крос — основните квартири на Службите. Преди около два месеца я назначили на работа в отдел „Южна Америка, Тихоокеанският район и Останалият свят“. Притежавайки статут на топ-разузнавач, тя имаше достъп до най-секретната информация, а той беше валиден още цели тридесет и три месеца.

Досието наистина беше безкрайно лаконично. Била отличничка в езиковото училище „Уилям Уърдсуърт“ и учителите я давали за пример на останалите. Директорката я обожавала. Шарън успяла да очарова и преподавателите си в Самървил. Сега тя представляваше съвременна жена на средна възраст, без никакви финансови проблеми, изключително умна, с добро чувство за хумор, висока степен на лоялност, слабо пристрастяване към алкохола... Досието ѝ продължаваше все в този стил. Сякаш Шарън беше земен ангел.

Досието на Харви Йо бе най-интересно и интригуващо. Петдесет и седем годишният разузнавач се оженил за една вдовица през 1988. За съжаление имал време за съпругата си само през почивните дни. През седмицата Йо живеел в малката къща на родителите си в Руислип, а през уикенда отивал при жена си в селцето Кодфорд, Сейнт Мери, между Солсбъри и Уорминстър.

Подобно на много други, Йо бе започнал работа по втория начин. Преди това бил началник готова продукция в рафинерията на „Шел“ Пунта Кардон във Венецуела. Между 1965 и 1984 Йо изкарал пет мандата в Латинска Америка. Работел като разузнавач в Боливия, Уругвай, два мандата в Перу, Белиз, където успял да създаде мрежа от агенти в съседна Гватемала и своевременно да предотврати терористичен акт, насочен срещу британската колония. Това бил един от върховете му успехи в кариерата. А другият като резидент в Монтевидео — тогава аржентинците замисляли атентат над Фолкландските острови.

Йо беше оглавявал южноамериканския отдел цели единадесет години и продължаваше да бъде разузнавач клас I. В досието не пишеше дали е огорчен от този факт.

Лорънс Роситър бе аналитик клас II, специализиращ в контраразузнаването. Преди да се премести в отдел „Тихоокеанският район и Останалият свят“, прекарал шест години в сегашния Европейски отдел, откъдето го изпратили на работа в английското посолство в Бон. Роден в Единбург на 30 май 1962, женен, запознал се със съпругата си в университета в Глазгоу. Без да усети, отгледал двама синове, а след пет години успял и да се разведе, като изтъкнал за причина изчерпване на брака. Продали фамилната къща в Сидкъп, а бившата му съпруга взела децата и наела апартамент в Глазгоу, близо до родителите си. Той пък наел мизерна квартира в Кенингтън, където делял дори и банята със съквартиранти. Парите не му стигали и той едвам свързвал двата края.

От тримата служители единствено Роситър бе уязвим. Покажи пачка в зелено на почти разорен човек, убеди го, че никой няма да разбере за подкупа, и той не би се поколебал да приеме. Дали Роситър е изживял подобен момент на слабост, който в крайна сметка е отнел и живота му?

Аштън се обади на Роджър Бентън и го помоли да му отдели няколко минути. Когато стана помощник-директор, Роджър Бентън отговаряше само за Тихоокеанския район. След Студената война му повериха и „Останалият свят“, а това никак не го радваше. Не проявяваше особени амбиции и не искаше да поема големи отговорности. Всъщност мечтата на Бентън беше да изкара кротко като мишка в кантора до пенсия. За съжаление обаче му оставаха още цели

четирнадесет години, а в отдела му настъпваше все по-голям хаос и дезорганизация и тази бомба заплашваше да избухне като изригващ вулкан.

Бентън благодареше на господата, че Фолкландската война бе избухнала, докато „Останалият свят“ работеше още като автономен отдел. Най-големият му кошмар беше да не би нещо подобно да се случи сега. Последния път, когато разговаря с Аштън, избухна война. Значи сега следваше апокалипсисът.

— За втори път днес съм поласкан — усмихна се той. — С какво мога да съм ти полезен, Питър? Или просто се отбиваш да ми върнеш досието на Иниго — погледна го с надежда Бентън.

— За съжаление не съм дошъл за това — дипломатично отвърна Аштън. — Ще го задържа за известно време.

— Разбира се, няма проблем.

— Харви Йо беше шеф на Южноамериканския отдел, нали?

— Това е всеизвестно, Питър.

— Вероятно е така. Но едва ли всички знаят, че го смяташ за пълен бездарник, за загуба на време и пари.

— Не съм сложил табелка с мнението си, но многократно съм го изразявал пред Виктор Хейзълуд, а най-високопоставеният шеф, на когото можеш да се оплачеш, е той.

— Щом имаш такова ниско мнение за него, защо се съгласи той да разпитва онзи нещастник?

— Защото коленичи пред мен и започна да се моли. Имах чувството, че според Харви това е последният му шанс — да замаже положението с Иниго и да излезе чист. — Бентън вътрешно се усмихна. — Съгласих се, защото знаех, че има много кадърен заместник.

— Ами ролята на Лари Роситър?

— На професионален скептик.

— Наистина ли? В седмичните доклади на Харви Йо не видях никакви доказателства, че Роситър е изпълнявал възложените му от теб задачи.

— Общувахме по друг начин.

— И мога ли да знам какъв е той? — сопна се Аштън.

— Всеки път, преди да изпрати доклада си, ми телефонираше.

— А какво ще кажеш за Шарън Картрайт — безмилостно продължи Аштън. — Работела е в твой отдел цели три седмици, преди да отиде в „Елите“. Чия беше гениалната идея да вземат нея, а не някого с повече опит?

— На Харви Йо. Той избра Шарън заради перфектния ѝ испански. Освен това искаше лично да я обучи как се водят разпити.

— Да не би да имат любовна връзка?

— Харви и Шарън ли? — засмя се Бентън. — За бога, Питър, Харви може да ѝ е баща. Какво би могла да намери в него? Пък и двамата не си падат много по тези неща.

— Ами Лари Роситър? Намери ли си някоя, след като жена му го напусна?

— Едва свързваше двата края. Не би могъл да си позволи подобен лукс. Затова напираше да отиде в „Елите“. Поне не плащаше наем и се хранеше безплатно.

Аштън се замисли. Чудеше се как тримата агенти са успели да се организират толкова добре, при положение че Роситър не говореше испански.

— Това не е никакъв проблем — отговори му Бентън и се впусна в обяснения.

От думите му Аштън разбра, че при всеки разпит отговорите на Иниго са били записвани и превеждани от Шарън Картрайт. Тя правела две копия — едно за Харви Йо, който искал да се увери в достоверността на превода, и едно за Роситър. Преди да изпрати резюметата си в Лондон, Роситър се консултирал с по-възрастния си колега.

— Това със сигурност е допринесло за добрите отношения в къщата — иронично отбеляза Аштън.

— Греша, Питър. Между тях нямаше противоречия. Харви беше много вгълбен в себе си. Никога не си изпускаше нервите. Смяташе, че винаги е прав, а когато някой не бе съгласен с мнението му, това си беше негов проблем. Макар че дори в този случай Харви поне умееше да изслушва предупрежденията.

— Дали пък този път не си е затворил ушите?

— Помисли малко, човече. Имаме трима убити. Иниго и Шарън са изчезнали. Просто някой е решил, че източникът на информация е прекалено ценен, за да е при нас.

— Не би ли могло все пак да е кражба? — попита Бентън и поклати глава. — Не сме такива късметлии. Обаче някой е пуснал нападателите в къщата.

— Със сигурност не е от моите хора.

— Недей да бъдеш толкова сигурен. Не ги познаваш достатъчно.

— Престани да ме поучаваш. — Бентън заплашително размаха пръст. — Винаги, когато дойдеш в офиса ми, започваш да подхвърляш намеци, че не обръщам достатъчно внимание на подчинените си.

— Нищо подобно не съм казал. — Аштън стана и се отправи към вратата. — Искam само да знаеш, че не те критикувам, Роджър. Познаваш Картрайт, Йо и Роситър само от офиса. И представа си нямаш какво правят в извънработно време и с кого се срещат. Същото се отнася за всички помощник-директори.

— Изобщо не съм съгласен — повиши глас Бентън. — Познавам всички по-добре от самия себе си.

Аштън подмина асансьорите и слезе пеша до долния етаж. Нямаше нерви да чака асансьора. Отключи стаята си и тъкмо прекрачи прага, когато телефонът звънна. Обаждаше се бившият детектив Брайън Томас.

— Слава богу! — възкликна Томас. — Цял ден те търся.

— Ето че най-после господ е чул молитвите ти.

— А вероятно и твоите. Маестрото, с което Шарън е тръгнала, било намерено на паркинг в центъра на Йорк.

— Интересно.

— Не си чул още всичко. Колата е оставена до 4,32 следобед. Пазачът сложил бележка на стъклото. Шофьорът бил около двадесетгодишен и влязъл в паркинга около 2,15.

Тази информация не се хареса на Аштън. Записът на камерите в „Елите“ показваше, че Шарън е излязла с колата около два часа. Следователно нещо се е случило между Нейбърн и Йорк.

— Някаква информация за Шарън?

— Нищо. Оставила е мобилния си телефон на леглото в спалнята. Благодарение на телефонната компания взехме списък на всички градски и извънградски номера, които е набирала. Има един лондонски номер, на който е звъняла много пъти — 018 636 3911. Познат ли ти е?

— Да.

— Така си и мислех. — Томас се изкашля и продължи: — Любопитното е, че всеки път е звъняла между 6,32 и 7,34 часа вечерта.

— Когато се предполага, че хората са си вкъщи — рече Аштън.

— И аз така мисля — съгласи се Томас.

— Нещо друго?

— Не. Ще ти се обадя веднага, щом разбере нещо.

— Добре. Имаш ли представа къде може да е Хариет сега?

— Прибира се при теб. Каза, че ще бъде при родителите си до три, след което ще тръгне.

Аштън му благодари и затвори телефона, отиде до сейфа и извади малка тетрадка с твърди корици, в която бяха записани всички телефонни номера на служителите. Под абонатен номер 0181 636 3911 фигурираше отдел „Среден изток“.

Аштън знаеше, че втора като Джил Шеридан просто няма. Тя бе изключително амбициозна, себелюбива, безкомпромисна и се целеше направо във върха. Вече не изпитваше никакви чувства към нея, но преди около шест години бяха сгодени. Когато изникна възможността да оглави разузнавателните операции в Обединените арабски емирства, тя отложи сватбата.

Тогава Аштън беше доста наивен и повярва, че любимата му просто отлага съдбовната дата. Успя да си втълпи, че Джил трябва да използва професионалните си качества и да се издигне в службата. Баща ѝ бе шеф на петролната корпорация „Катар Дженеръл“ и по-голяма част от детството си тя бе прекарала в Персийския залив. Арабският ѝ бе почти майчин език. По-късно в Университета по ориенталска и африканска култура бе научила персийски, или фарси.

Желанието ѝ за кариера в арабския свят се засилваше и от всеизвестните мъжки предразсъдъци. Там бе мъжко царство и жените се считаха за втора ръка хора. Джил обаче не успя да се справи добре и помоли да бъде преместена в Лондон. Там оглави иранския отдел. Заинати се, че не е постигнала всичко, което иска, и непрекъснато се опитваше да се издигне.

Джил Шеридан излезе корава жена и се оказа, че предшественикът на Хейзълуд просто не я е оценил правилно. Един ден, за учудване на всички в съвета на директорите, тя оглави отдел „Среден изток“ и стана най-младият шеф в разузнаването. На всичко

отгоре безмилостно разби сърцето на бившия си съпруг, щом миналото му започна да пречи на кариерата и сигурността ѝ.

Аштън прибра тетрадката в сейфа, затвори решетката и завъртя шайбата с кодовата комбинация. Наложил си да се държи добре с Рой Келсо. Независимо от лошия му характер и неприятна физиономия шефът на администрацията беше най-дългогодишният помощник-директор и очакваше всички да се отнасят към него с уважението като за генерален директор. Освен това само Келсо можеше да му предостави необходимата информация.

— Искаш адреса на Шарън Картрайт в Лондон ли? — попита той. — Мога ли да знам защо?

— Обаждала се е на Джил Шеридан поне три пъти в седмицата от Нейбърн.

— Така ли?

— Какво мислиш по въпроса, Рой?

— Мисля, че Джил Шеридан не би се сприятелила с толкова нископоставен служител.

По тона му Аштън разбра, че Келсо намеква за лесбийство. Точно когато бе склонен да предположи, че мнението му за Келсо е било несправедливо, последният каза, че ще помоли отдел „Техническо наблюдение и сигурност“ да изясни случая.

— Виктор не би одобрил това — каза Аштън.

— Защо, по дяволите...

— Помисли малко, Рой. Шарън Картрайт работи за Роджър Бентън и Иниго. Защо Джил Шеридан ще се занимава с агент от „Тихоокеанският район и Останалият свят“? На този етап трябва да намерим отговор на тази загадка.

— Може и да си прав — прехапа устни Келсо. — Доколкото си спомням, Шарън Картрайт има апартамент в Хайгейт, близо до гарата.

— Бъди по-конкретен, Рой.

Келсо поиска от секретарката си точния адрес. След секунди стана ясно, че Шарън живее в мезонет на „Прайъри Уей“ 288.

Аштън трябваше да свърши само още едно нещо. Преди да излезе от Воксхол Крос, той се отби в техническия отдел и взе шперц.

Походката му бе позната, високите токчета, чаткаци по мрамора, също. Хейзълуд ги беше чувал много пъти и не се учуди, когато Джил Шеридан почука на вратата и го помоли да ѝ отдели няколко минути. Беше напълно в стила ѝ да нахлуе в стаята и да седне на най-близкия стол, още преди Хейзълуд да е успял да ѝ кимне с глава. Както обикновено, изглеждаше чудесно. Беше облечена със зелена, дълга до коленете туника с черни копчета и якичка. Изобщо не се притесняваше от факта, че когато кръстосаше краката си, късата ѝ пола ставаше направо невидима.

— Мисля, че трябва да поговорим за Шарън Картрайт — започна Джил. — С две думи, нещо не е наред. Обади ми се поне сто пъти от „Елите“.

Хейзълуд извади една от любимите си пури от гравираната кутия на бюрото.

— Защо? — попита той.

— Предимно се интересувахте дали има някакви писма за нея.

— Не те разбирам, Джил. Как би могла да знаеш?

— Имам ключ от апартамента ѝ в „Прайъри Уей“ — усмихна се Джил. — Успокой топката, Виктор. Обяснението е много просто. Запознах се с Шарън по време на шестмесечното ѝ обучение в отдела ми. След като отиде при Роджър Бентън, почти не я виждах, но често се засичахме в супермаркета. Няколко пъти ми е идвала на гости.

— Говориш, сякаш си свършила едно добро дело — отвърна Хейзълуд.

— Не съм се замисляла за това, но всъщност си прав. Шарън е доста неуравновесена. Сприятелява се лесно. Съжалих я. Реших да ѝ помогна и я запознах с няколко ергени, но нищо не излезе.

— А защо ти е дала ключове от апартамента си?

Джил отговори, че при сформирането на екипа за разпити Шарън била избрана в последния момент. Уведомили я два часа преди да тръгне. Шарън отишла в Хайгейт, приготвила си багажа и се върнала във Воксхол Крос. Ако била известена навреме, щяла да си наеме лична кутия в пощата.

— Помоли ме да ѝ свърша една голяма услуга — продължи Джил.

— И ти се съгласи?

— Общо взето, да. Апартаментът на Шарън в „Прайъри Уей“ ми е на път. Не ми струваше кой знае какво да взимам пощата ѝ през няколко дни.

Хейзълуд драсна клечка кибрит и запали пурата си.

— Моля те, кажи ми истината. Какво е искала от теб?

— Шарън искаше да работи в отдел „Среден изток“. Твърдеше, че сегашната ѝ работа не я удовлетворява. Била ужасно скучна.

— И с какво би могла да ти е от полза? Нали говори само испански?

— Естествено, неколkokратно я предупреждавах за тази незначителна подробност.

— Кога?

— Преди около девет седмици.

— И не си казала на Роджър?

— И да проваля кариерата ѝ? Познаваш го Роджър. Очаква пълна лоялност от подчинените си. Представи си доклада, който би написал за Шарън, ако знаеше, че тя е действала зад гърба му.

— Защо ми казваш това чак сега, Джил?

— Защото тази сутрин разбрах, че момичето е изчезнало. Защото рано или късно телефонната компания ще даде списък с телефоните, на които Шарън е звъняла. Защото мислех, че ще си спестиш много време и нерви, ако знаеш как стоят нещата.

— Благодаря ти за искреността — студено отвърна Хейзълуд.

Когато трябваше да се защитава, Джил Шеридан нямаше равна на себе си.

Центърът на Лондон е заобиколен от жилищни квартали с красиви старинни къщи, които след разрастването на града през XIX век са се разраснали. Такова място бе и Хайгейт, макар че „Прайъри Уей“ близо до хълма бе построена в началото на века. Подобно на всички сгради на улицата, номер 288 представляваше триетажна къща близък. Издигната по времето, когато малко хора разполагаха с коли, тя нямаше гараж. Някои от по-заможните хазяи и собственици в квартала бяха решили проблема, като изграждаха бетонни гаражи на мястото на предните дворове. В къщата на Шарън Картрайт обаче липсваше подобно удобство. За градината не се бе грижила от години

и въпреки снега Аштън забеляза колко е занемарена. Пътеките почти се скриваха от неокосените туфи трева, между пукнатите плочи бяха прораснали съмнителни бурени. Между масивната врата и затъмнените прозорци се намираха три звънеца, монтирани върху парче шперплат. На първия звънец имаше табелка с името на Шарън Картрайт.

Не се наложи да използва шперца, за да влезе вътре. Някой вече го бе направил и беше забравил да затвори входната врата. Аштън се промъкна в тясно коридорче. Срещу него стръмни стълби водеха към наемателите. На първия етаж гърмеше рап музика, може би от компактдиск или радио, но така или иначе напомняше за гето. Аштън се зачуди какво търси младо заможно момиче като Шарън Картрайт на подобно място. Когато се изкачи на последния етаж, където се намираше мезонетът ѝ, рап музиката почти бе заглъхнала.

Аштън извади шперца, внимателно огледа ключалките и на третия опит вратата поддаде. Благодарение на стълбищното осветление напипа ключа за лампата в коридора. Затвори входната врата и в момента, когато влезе в хола, започнаха проблемите. Неочакван удар в дясната част на лицето му го зашемети. Не успя да реагира навреме, някой здраво изви ръцете му отзад. Щяха да го използват за боксова круша, помисли си той. Всичко приключи за секунди — два силни удара в стомаха, два в главата и един между краката. Аштън загуби съзнание.

ПЕТА ГЛАВА

Всичко го болеше. Стомахът, лицето, цялото тяло. С усилие си поемаше въздух, и то само през устата. Като че ли и зрението му бе замъглено. Трябваше да мине време, докато Аштън осъзнае, че в стаята е тъмно и затова не вижда добре. Лежеше на пода на една страна и гледаше към коридора. Съвзе се доста бързо, но неколkokратните опити да се изправи бяха неуспешни. Опря се като куче на четири крака и се надигна.

Подобно на слепец в непозната обстановка заопипва стените, търсейки ключа за лампата. Абсолютно логично бе той да е близо до вратата, но архитектът, построил „Прайъри Уей“, явно е имал други идеи. Не успя да го намери и отиде в коридора, където натисна ключа до входната врата. След като най-послед запали лампата и прогледна, той се върна във всекидневната.

Някога грамадната стая бе преправена в холче и малка трапезария, в която имаше място само за кръгла маса, четири дървени високи стола и античен скрин. В хола видя диван за двама и две табуретки, подредени около камината. По-нататък мерна богата библиотека и работно бюро. Съдържанието на чекмеджетата му бе разхвърляно на пода. Същото се отнасяше и за скрина в трапезарията. Всичко от него бе извадено и струпано на килима.

Кухнята близо до трапезарията бе непокътната за сметка на спалнята обаче. Цялото съдържание на гардероба беше изсипано на леглото. Ако можеше да се съди за характера на Шарън по облеклото ѝ, то той би я определил като комбинативна. Сред елегантните бизнес костюми, се виждаха анцузи, пуловери, спортни панталони, както и няколко кожени клина и червени копринени бодита, каквито се продаваха в сексмагазините. Освен това имаше и един кожен колан с голяма катарама и сандали с десетсантиметров ток.

Аштън влезе в голямата баня и се погледна в огледалото. Лицето му бе подуто, от дясната ноздра течеше кръв и обагреше ризата му в

червено. Бузата и скулите му бяха насинени, а в едното си око зърна кръвоизлив.

Взе една хавлиена кърпа, пусна чешмата, намокри я и изтри кръвта от брадичката си, след което избърса, доколкото можа, петната от ризата си. В аптечката над мивката намери спирт и лейкопласт. Спомни си какво правеше Хариет, когато почистваше лицето си с тоалетно мляко. Върна се в спалнята и намери плик с тампончета памук на леглото. Взе едно, напъха го в ноздрата си и отиде в хола, като гасеше лампите по пътя си.

Тъкмо влезе в стаята, когато чу, че някой се опитва да отключи външната врата. Едва успя да реагира и да се скрие. Нежна ръка потърси ключа за осветлението и той долови позната миризма на дамски парфюм.

— Добър вечер, Шарън — каза той, хвана я за китките, изви ръцете ѝ зад гърба, ритна вратата и със свободната си ръка запали лампата. Джил Шеридан извика ужасена.

— Джил? — удиви се Аштън. — За бога! Какво правиш тук?

Тя се отскубна, обърна се и се облегна на стената. Пое си дъх, а цветът по бузите ѝ започна да се възвръща.

— По дяволите, Питър! Изплаши ме до смърт.

— Съжалявам.

— И има защо — разкрещя се Джил. — Господи, какво ти се е случило?

— Тук беше пълно с разни типове. Наруших спокойствието им.

— Хайде да влезем. Ще те почистя.

— И сам се справих.

— Не ме лъжи.

— Няма смисъл. Не ме боли.

— Не си се променил, Питър. Същият инат си. — Джил влезе в хола и щракна лампата. — Доста са поровили тук — спокойно отбеляза тя.

— Смяташ, че това е просто кражба?

— А ти какво мислиш, че е? Огледай се малко. Къде са според теб телевизорът и видеото?

— Май добре познаваш апартамента?

— Идвам често — каза Джил. — Взимам пощата на Шарън.

— Колко трогателно!

— Не си мисли глупости. По-добре говори с Виктор. Той е в течение на нещата.

— Откога?

— От вчера следобед. — Тя се втрени в писмата и вестниците на пода до бюрото. — Целият апартамент ли е в това състояние?

— Не са влезли с взлом — каза Аштън. — Нямали са никакви проблеми.

— А ти как влезе?

— С шперц.

— Вероятно и те са използвали същия начин. Напоследък престъпниците станаха много предпазливи.

— Сигурен съм, че има връзка между покушението в Нейбърн и тази инсценирана кражба. И най-големият глупак би се досетил.

— Нещо да ти се губи, Питър?

Аштън опипа джобовете на якето си.

— Копелетата са ми взели портфейла.

— Ето. Чиста кражба. А ти какви ли не ги измисляш. Давай да се махаме оттук. Да идем вкъщи, ще ти дезинфекцирам раните и ще те изпратя до вас.

— Няма нужда. Имам карта за метрото.

— Случайно да си се погледнал в огледалото? Ако се качиш с това размазано лице, хората ще те вземат за престъпник.

— Хариет трябва вече да се е прибрала.

— И не искаш да си мисли глупости, ако ни види заедно — подигра му се Джил. — Не ми казвай, че Хариет те ревнува.

— Мислех, че даваш зор да си ходим.

— Идваш ли с мен?

— Нямам избор. Сетих се, че транспортната ми карта беше в портфейла.

— Какво да правиш? Съдба — изсмя се Джил.

Наемателят на партера продължаваше да слуша рап. Май беше същото парче, помисли си Аштън. Никой не ги видя да излизат от къщата, а улицата беше пуста. Те се отправиха към колата на Джил.

Аштън знаеше, че тя е успяла да се отърси напълно от 18-месечния си брак — бе задържала къща с четири спални и изглед към парка „Ватерло“ на върха на Хайгейт Хил, а съпруга си беше зарязала с разбито сърце и 400 000 лири. Горкият Хенри се къпеше в банкноти,

но парите не го правеха щастлив. И въпреки това най-много го заболя, когато Джил си присвои колата — последен модел „Порше 928 GTS“.

Джил настъпи колата според възможностите на мощния ѝ двигател. Тя направи обратен завой и на трета скорост навлезе в насрещното движение. Уверено боравеше с лоста за скоростите и форсираше в шампионски стил като пилот от Формула 1.

— Впечатлен съм — каза Аштън.

Джил умишлено се направи, че не го разбира, и се загледа в краката си. Бе разкопчала долните две копчета на палтото си, а дългата тясна туника въобще не покриваше бедрата ѝ.

— Не се вълнувай толкова, Питър. И преди си се наслаждавал на тази гледка.

Аштън се направи, че не чува. От опит знаеше, че във всяка дума или действие на Джил се крие някакъв подтекст, а той много добре разбираше, че тя още си пада по него. На кръстовището с улица „Арчуей“ тя зави наляво и тръгна по „Хайгейт Хай“, към градините Бишъм.

Къщата с изглед към парка бе тъмна. Влязоха в двора и електронен сензор включи външните лампи. Прикривайки очи с ръка, Аштън погледна към покрива и видя, че къщата е оборудвана с алармена сигнализация „Сентинел“.

— Трябваше да се погрижа за всичко — прочете мислите му Джил.

Питър само ѝ кимна да погледне към прозорците на първия етаж.

Мерките за сигурност не бяха успели да спрат взломджиите. Похитителите са знаели как да изключат сигнализацията, преди да нахлуят през френските прозорци. В къщата цареше хаос.

Аштън остави Джил да поразчисти и провери стаите на горния етаж. Вероятността нападателите да са още в къщата бе много малка, но все пак всичко бе възможно. Върна се в хола и забеляза, че един от тях беше използвал бормашина, за да отвори сейфа, скрит в стената, зад една картина.

— Какво пазеше вътре, Джил?

— Колие от перли, диамант, пръстен със сапфир, пари — около 2000 лири. — Изведнъж тя почервения от яд. — Алармата е проглушила квартала, но всички като че ли са оглушали. Всеки гледа да се скрие в миша дупка.

— Когато отключиш вратата, после алармата кога се изключва?

— До 20 минути. Само аз знам къде е контролният ключ.

— Сигурна ли си, че някой друг не знае? Никой ли не те е виждал да изключваш системата? Може би някоя приятелка? Например Шарън Картрайт?

— Знаех си, че рано или късно ще подхванеш тази тема. Правиш си погрешни изводи от чисти съвпадения. В този район стават кражби всеки ден, особено когато разберат къде живее някой по-богат.

— Значи ще съобщиш за тази кражба в полицията?

— Веднага щом си тръгнеш — увери го Джил. — Предпочитам да не те виждат. Ако забележат размазаната ти физиономия, ще вземат да заподозрат нещо.

— Ще ми дадеш ли пари за метрото?

— Ще направя нещо много повече. — Джил отвори чантата си, извади малко, червено кожено портмоне и измъкна банкнота от 20 лири. — Ето ти за такси. В края на улицата е пълно с таксиджии.

— Благодаря.

— Чакай малко. Ами лицето ти? — сети се Джил. — Преди да си тръгне, Хенри остави един чифт слънчеви очила.

Аштън отбеляза, че посред зима ще изглежда доста съмнително с тъмни очила, но Джил го убеди, че без тях ще е още по-голяма атракция. И двамата бяха прави.

Независимо дали носеше тъмните очила „Полароид“ или не, хората го гледаха странно, включително и диспечерът на стоянката за такситата, който каза, че всичко е заето за през следващите два часа. В крайна сметка Аштън се принуди да поеме пеша покрай реката, през Рейвънскорт парк. Хариет го посрещна намръщена и попита защо не ѝ се е обадил. През целия път той си представяше как тя ще му се усмихне и ще му предложи едно сгряващо питие.

На сутрешните оперативки присъстваха всички шефове на отдели. Започваха точно в 8,30 под ръководството на генералния директор. Като завеждащ „Общи операции“ Аштън бе две нива под длъжността на помощник-директор. Следователно присъствието му на сутрешните сбирки не бе задължително, което, естествено, го устройваше, защото, когато пристигнеше във Воксхол Крос,

съвещанията вече бяха приключили. Никога не успяваше да се оправи навреме. Забравяше ключовете на колата, попадаше в задръствания и обикновено чакаше и по 20 минути да мине кръстовището на Уестминстърския мост и Парламента. Честно казано обаче, той тръгваше прекалено късно от „Рилет Клоуз“, за което изцяло бе виновна Хариет.

Нощите винаги им се струваха прекалено кратки, а сутрешните лъчи през прозореца ги приспиваха още повече. Тази сутрин, когато часовникът звънна, Хариет го метна на пода и прегърна Аштън.

— Поне през един ден от живота си не си давай зор — рече тя и започна да го целува.

Деветмесечният Едуард, който обикновено ревеше да бъде нахранен рано сутрин, прояви милост и спа непробудно до осем и половина.

След като пристигна в кабинета си, Аштън продължи да мисли за Хариет.

Телефонът звънна и секретарката на Виктор го помоли да дойде за малко в офиса на шефа. Хейзълуд пушеше първата си пура за деня и обичайната тежка миризма в стаята още не се долавяше.

— Помниш ли какво ти казах вчера? — развика се той — Не ти ли казах, че искам досиетата на Йо, Роситър и Картрайт, както и мнението ти до края на вчерашния работен ден?

— Така беше.

— Тогава защо не го направи?

— Получих интересно телефонно обаждане от Брайън Томас. Мислех, че ще има някакво развитие.

— Трябваше да ми кажеш.

— Съжалявам, няма да се повтори.

— Надявам се. Не обичам да получавам информация от втора ръка на сутрешните оперативки, особено от някаква си Джил Шеридан.

— Значи ти е казала за двете нападения?

— Да, както и за твоите патила — каза Хейзълуд, постави пурата си на пепелника-мида и започна да си играе с нея, като разсипа половината пепел по бюрото. — Бих казал, че не изглеждаш никак добре.

Лицето му беше подуто, носът му превързан, а едната му скула — с цвят на презрял банан.

— Ще оживея, Виктор.

— Ако не го направиш, няма да имам нужда от теб.

— Благодаря ти.

— Вече знам в какво Джил иска да повярвам. Сега трябва да чуя и твоята преценка на нещата.

— Не са разбили апартамента на Шарън Картрайт. Смятам, че са разполагали с ключ. Възможно е тя да им го е дала доброволно, но имам чувството, че е взет насилствено. Мисля, че са обрали къщата на Джил през деня, защото включената алармена инсталация в късния следобед не бе впечатлила съседите, а би трябвало да е пищяла дълго време. Очевидно много добре са знаели къде се намира контролният бутон. Сигурен съм, че Шарън им е казала. Същото важи и за главния ключ на алармата в „Елите“.

— Хариет спомена, че това е работа на вътрешни хора — промърмори Хейзълуд. — Шарън Картрайт ли е издънката? Откри ли нещо съмнително в досието ѝ, което да ни наведе на подобни мисли?

— Не — отвърна Аштън. — Досието ѝ е чисто като девствен сняг. Между другото се е държала много свободно с офицера, който я е интервюирал... Признава, че веднъж се е напила като руски казак в Оксфорд.

— Ами личните ѝ връзки? — попита Хейзълуд.

— Шарън е жена с опит. За първи път е правила секс в пети клас в училището „Уилям Уърдсуърт“. Според самата Шарън първият ѝ път е бил след 16-годишна възраст, но директорът на училището е повече от убеден в твърдението си. В университета е имала сериозно гадже, което учело право в колежа „Куинс“. Говорело се за сватба, но накрая работата се разпаднала. Когато преминала теста по сигурността, започнала да излиза с двама мъже — банкер в „Клейнуърт Бенсън“ и брокер. Връзките не били сериозни.

— Досието ѝ чисто ли е?

— Напълно.

— Защо се замисли? — попита Хейзълуд.

— Две-три вещи в гардероба ѝ ме наведоха на някои мисли — чифт кожени панталони, гладки като черен сатен, прозрачна блузка и широк кожен колан с голяма тока и четири гривни.

— Гривни?

— Белезници. С цел китките на жертвата да са пред тялото или зад гърба.

— Господи! — Хейзълуд взе пурата си от пепелника.

— Мислиш ли, че може да има нещо между нея и Джил Шеридан?

— Не и в този смисъл. Джил се е родила само с една перверзия — амбициозност.

— Какво намекваш?

— Голямата ѝ мечта е да стане първата жена шеф на Секретните служби. Сега обаче е свалила мерника. Както добре знаеш, мястото на заместник-генерален директор вече е свободно и тъй като все още не са избрали никого на старото ти място, тя държи да го заеме. Вероятно разчита на подкрепата на няколко души извън нашите среди.

— Например?

— Чувам, че Робин Ъркхарт, първият подсекретар на външното министерство, е неин обожател. Смята, че Джил е най-ярката звезда сред нас.

— Сигурно е побъркан.

Аштън вече не изпитваше чувства към Джил, но за разлика от Хейзълуд признаваше, че е най-добрата от всички шефове на отдели. Изключително умна и съобразителна, тя неведнъж бе доказвала, че се справя блестящо в критични ситуации.

— Виктор, не си обективен, когато говориш за Джил, и тя го знае. Тактиката ѝ е да доказва, че е най-добрата във всяко начинание. Има дълбоки познания не само за Средния изток, но и в други региони. Шарън Картрайт добре я е информирала.

— Значи да съм спокоен. Радвам се, че връзката им не е по-особена — засмя се Хейзълуд. — И въпреки всичко Джил винаги прекалява.

Аштън се замисли как ли ще реагира Виктор, ако разбере, че Джил сигурно разполага с цяла мрежа информатори във всички сфери на разузнавателните служби. Като единствената жена на такава висока длъжност тя бе идеал за феминистично настроени чиновнички, машинописки, асистентки и секретарки, които с удоволствие щяха да ѝ предложат помощта си.

— Шарън Картрайт е предавала цялата информация от Иниго на Джил, защото е искала да я вземат в отдела „Среден изток“. — Хейзълуд извади втора пура от кутията си. — Какво, по дяволите, са търсили нападателите?

— Попитай Джил.

— Естествено, че ще го направя. Но се питам откъде са разбрали, че Иниго е скрит в „Елите“. — Хейзълуд драсна клечка кибрит и запали пурата си. — Можеш ли да решиш този ребус, Питър?

— Ще разпитам всеки, който е имал нещо общо с Иниго, още от слизането му от самолета на „Хийтроу“. Освен списък с имена искам да знам къде е бил настанен в началото, колко време е прекарал там, кой е решил да продължи разпита в „Елите“ и кой е уредил пътуването.

— Говори с Роджър Бентън. Той знае всичко.

— Мисля, че е редно първо ти да му се обадиш, за да срещна по-голямо съдействие от негова страна.

Хейзълуд звънна на секретарката си, помоли я да предаде поздрав на господин Бентън и да му уреди кратка среща.

— Доволен ли си? — каза той и предизвикателно погледна Аштън.

— Не. Трябва ми информация за Иниго.

Настъпи мълчание. Виктор се замисли. Никога не даваше на служителите си повече информация от необходимото, никога не разрешаваше достъп до секретни данни, които не бяха пряко свързани с конкретната задача. Това беше основен принцип на сигурността. Ако се спазваше, спомените за Филби, Бърджис, Маклийн, Блънт и Прайм нямаше да срамят нацията.

— Испанското му име е Раул Гарсия Менендес — отвърна след паузата Хейзълуд. — Кубинец, живеещ във Флорида.

— А полицията кого издирва?

— Реймънд Джордж Месинджър. Посолството в Сантяго му издаде британски паспорт с това име.

Томас размаха ръце и се опита да прочисти въздуха. Смяташе, че не само пушачите заболяват от рак на белите дробове. Стига ти само да седиш в една малка стая с шестима заклетни пушачи от полицията в Северен Йоркшир. Синьо-сива димна завеса премрежваше 28-инчовия

телевизор. Образите на касетата, записана в „Елите“, едва се различаваха. Главният инспектор Олдфийлд обаче се чувстваше напълно комфортно. Настани се удобно до Томас, скръсти ръце и с пожълтелите си от никотин пръсти, подхвана поредната цигара.

— Спри! — извика той, а Томас така се стресна, че подскочи. — Спри го тук. Подмина го. Върни малко.

В градината пред къщата се появи син форд „Транзит“. В горния ляв ъгъл на екрана излезе датата и часът на записа.

— Виждаш ли? — продължи Олдфийлд. — Вторник, 24 януари — деня, в който са убили Жукс, Роситър и Йо. Този бус не се появява за първи път на касетата.

— Прав си шефе — обади се един от следователите. — Мина покрай къщата и в понеделник по това време.

— Точно така. — Олдфийлд загаси цигарата си в препълнения от фасове стъклен пепелник. — Извадете касетата, пуснете тази със записа от понеделник, докато успеем да идентифицираме добре форда. Камерите са разположени от двете страни на къщата. Надявам се поне едната да е хванала номера.

— Май трябва да погледнем и още нещо — вметна Томас.

— Какво, Брайън?

— Може и да греша, но ми се струва, че фордът се появява минута след като Шарън е напуснала къщата с маестрото. Същото се отнася и за понеделник, 23-ти.

— Мислиш, че нещата са свързани ли? — попита Олдфийлд.

— А защо не?

ШЕСТА ГЛАВА

Макар че почвата бе обработена, Аштън разбра, че ще му е много трудно. Роджър Бентън — шефът на „Тихоокеанският район и Останалият свят“ се славеше с най-лошия характер и с най-своенравните постъпки. Смяташе, че убийствата в Нейбърн трябва да се разследват само от вътрешни лица, а наивността на Хейзълуд да остави всичко в ръцете на Аштън оценяваше като непоправима грешка.

— Искам да знам — ядоса се той, — какво си мисли, че изпраща Виктор на хората ми? Да не би да намеква, че ще се изкуша да укрива доказателства, които могат да опетнят отдела ми?

— Защо питаш мен? — учуди се Аштън. — Не знам какво крои. Предполагам, че се е спрял на мен, защото това разследване е донякъде свързано с работата ми.

— Не е така.

— Страхувам се, че трябва да се примириш, Роджър.

— Нямам избор. Какво искаш от мен?

— Започни от пристигането на Раул Гарсия Менендес на „Хийтроу“.

— Беше в понеделник, втори януари. Пристигна с Британските авиолинии, полет БА 244 от Сантяго през Сао Паулу. Самолетът закъсня с осем минути и кацна в 8,48.

Бентън умишлено изричаше фактите като скоропоговорка. Знаеше, че колкото и да е умен Аштън, няма да издържи на темпото. Когато Питър го помоли да говори по-бавно, Бентън искрено се зарадва.

— Разбира се, щом е за теб — засмя се той. — Раул Менендес бе посрещнат от Харви Йо с лимузина и шофьор на име Ерик Даниелс от транспортната служба. Крофорд, офицер от запаса, също трябваше да играе ролята на посрещач, но бе възпрепятстван. Катастрофира на път за летището от школата в Амбърли Лодж.

— В колко часа е станало това?

— Около четири сутринта. Времето беше мъгливо, а пътищата заледени. Крофорд бе приет в болница със счупен глезен и сътресение на мозъка.

Комендантът в школата разбрал за катастрофата след три часа. Когато треперещият от страх Харви Йо съобщил на Роджър Бентън за случилото се, самолетът на британските авиолинии вече бил на 51 минути от „Хийтроу“.

— Крофорд караше кола на школата. Идеята беше да се срещне с Харви Йо и Даниелс във Воксхол Крос. Тримата трябваше да посрещнат Раул Гарсия Менендес на летището и да го ескортират до Амбърли Лодж. Искях да изведем Менендес извън Лондон и благодарение на всички проблеми, които Изпълнителното бюро ни създаде, нямаше друг избор. Както и да е, лесно се справихме с намирането на нова кола, тъй като тази на Крофорд вече представляваше купчина желязо. Франк Уорън убеди колегите си в отдел „Външна сигурност“ да ни предоставят една от стаите си за разпити. Трябваше ни за два-три дни, докато уредим някои подробности.

Всяко министерство си имаше собствена организация по сигурността. Отделът, отговарящ за дипломатическите служители, се намирал на улица „Матю Паркър“, на две минути път от парламента. Аштън добре познаваше района и смяташе, че четириетажната къща от времето на принц Едуард с внушителна ограда от ковано желязо заслужаваше по-добро име от настоящото — „Централни сгради“ №4.

— Кой замести Крофорд?

— Лари Роситър. Макар че не притежава качествата на Крофорд, той винаги е бил внимателен и отговорен. С две думи, мислех, че няма да се панира в някоя по-сложна ситуация. Даниелс беше завършил курса по шофиране във военната школа, така че знаеше какво да прави в екстремни ситуации.

Бентън неочаквано млъкна и се вторачи в Аштън.

— Естествено, смятахме, че всичко ще е наред.

— На този етап Шарън Картрайт беше ли замесена? — попита Аштън.

— Не.

— Знаеше ли за Менендес, когото нарекохте Иниго?

Бентън се замисли.

— От мен не е чула и дума. Харви Йо обаче може да се е изпуснал.

Аштън не задълбочи темата. Интересуваше го само дали Шарън Картрайт е знаела за Раул Гарсия Менендес, преди да я включат в екипа.

— Къде преспа Менендес?

— В „Падингтън Грийн“.

— Районното управление на полицията?

— Мястото не ти се струва сигурно ли?

Бентън имаше известно право. В „Падингтън Грийн“ бе като в затвор.

— И как го уредихте?

— Видях Брайън Томас. Той помогна. Оказа се, че бившият ни главен следовател има доста връзки тук-там.

Когато Йо реши, че денят за него е приключил, Даниелс закара Менендес на въпросното място в шест часа вечерта. Кубинецът беше напълно изтощен и едва държеше очите си отворени. На следващия ден Даниелс взе Менендес от „Падингтън Грийн“ и го върна отново в края на деня.

— Нека поговорим за „Елите“ — предложи Аштън. — Чия беше идеята?

— Да речем моя. Присъствах на няколко разпита и разбрах, че с Раул няма да ни е лесно. Усетих, че раздува нещата, прикрива информация. Шефът на станцията ни в Сантяго вече имаше някои съмнения и ни предупреди.

— Но не и Харви Йо, нали?

— Не, както вече споменах, той ме помоли да продължи разпита. В „Падингтън Грийн“ и Централните сгради започнаха да ни гледат сърдито и бяхме принудени да потърсим квартира извън Лондон. „Елите“ беше свободна.

— А защо не Амбърли Лодж, както е било планирано предварително?

— Честно казано, реших, че е грешка да го водим там.

— Заради естеството на информацията ли?

— Точно така — студено каза Бентън.

Менендес твърдеше, че е ходеща енциклопедия по наркотиците, т.е. познава всички картели и дори е въртял бизнес с тях.

След Студената война МИ 5 се опитваше да намери някаква нова сламка и се хвана за международните наркокартели. Секретните служби (SIS) също трябваше да работят по някоя световна заплаха, интересна, която да привлече вниманието на политиците, доста от които повярваха, че след разпадането на Съветския съюз светът е станал много по-спокоен. Информацията на Менендес обаче бе съмнителна, а и това, което казваше, засягаше предимно външното разузнаване.

— Значи Менендес е бил преместен в „Елите“ в сряда, 4 януари, така ли?

— Да.

— Как осъществихте пътуването?

— С форд „Гранада“, в който бяха Харви Йо, Шарън Картрайт и Менендес. Шофираше Ерик Даниелс. Дари Роситър ги следваше с маестрото, което бе взел под наем по време на престоя им в Нейбърн. След като пристигнаха в „Елите“, Роситър закара Даниелс в Йорк, откъдето той си хвана влака за Лондон.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Имам два въпроса, Роджър. Шарън Картрайт кога разбра, че е включена в екипа?

— Във вторник следобед, около четири. На следващата сутрин се срещна с Даниелс и Харви Йо във Воксхол Крос, след което взеха Менендес от „Паддингтън Грийн“.

Джил Шеридан твърдеше, че по думите на Шарън са я избрали в последния момент и е имала по-малко от два часа. Някой лъжеше, вероятно Джил, защото не искаше да се забърква в цялата тази каша, а и за да оправдае факта, че ключовете от мезонета са у нея. Човек обаче не можеше да я обвини в нищо. Шарън Картрайт винаги щеше да бъде на страната на Джил. Когато драпаш със зъби и нокти за отдел „Среден изток“, не е много редно да предаваш шефката му.

— А вторият въпрос?

— Защо са оставили форда в „Елите“?

— Заради снобизма на Харви. Маестрото устройваше Роситър и Шарън Картрайт, но Йо държеше на автомобил, отговарящ на положението му. Рой Келсо се съгласи да остави колата, но не и шофьора.

— Добре — каза Аштън. — Да се надяваме, че Изпълнителното бюро няма да разбере.

— Мога ли да бъда полезен с нещо друго?

Аштън поклати глава. Единствено Ерик Даниелс можеше да каже какво са правили през първите три дни от престоя на Менендес в Англия. Останалите бяха мъртви или безследно изчезнали. Когато водиш вътрешно разследване на лица, стоящи по-високо в йерархията от теб, често се налага да се правиш на глупак. След като благодари на Бентън за помощта, Аштън потърси Рой Келсо. Щеше да поиска разрешение да разпита Даниелс.

Ерик Даниелс работеше като шофьор в разузнавателните служби от 1979 г. Преди това 12 години изкарвал прехраната си в Кралската военна полиция и се бе издигнал до сержант. Метър и седемдесет висок, след като напуснал армията, той си беше позволил да наддаде само няколко килограма. Имаше гъста светлокестенява коса, а по гладкото му кръгло лице не се забелязваха никакви бръчки. Единственият недостатък във външния му вид бе двойната брадичка. Беше изкарал три служебни мандата — четири години в Бон, три в Рим и близо две в Атина. Бившият резидент в Атина дължеше живота си преди всичко на Ерик Даниелс.

На път за международното летище терористи от ИРА бяха опитали покушение над него. Както обикновено, откриха огън прекалено рано. Даниелс рязко обърна колата на 180 градуса. Командосите на ИРА познаваха тактиката на британската военна полиция и предвидиха реакцията на шофьора. Даниелс видя насоченото към пътника му оръжие и го предупреди да залегне, превключи на втора скорост, натисна газта и се насочи към терориста. Двигателят заръмжа, километражът закова на 60 и убиецът излетя през капака на колата...

Аштън намери Даниелс в подземния гараж. Почистваше един форд „Гранада“.

— Не се познаваме — каза той и се представи. — Но съм чувал много за теб.

Бе разбрал от Келсо, че Даниелс не е наясно относно самоличността на кубинеца.

— Да, не сме се виждали — отвърна Даниелс. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Да запълниш някои дупки.

— Това с оня тип Иниго ли е свързано?

— Да. Какво е мнението ти за него?

Даниелс огледа гаража. Няколко шофьори си почиваха в малката остъклена стая до асансьорите. Близко до тях един механик поправяше Даймлер-джета на генералния директор.

— Нека седнем в колата — предложи той. — По-сигурно е.

Аштън се настани на предната седалка. Даниелс мина от другата страна, седна до него и включи радиото.

— Нали знаеш, че и стените имат уши — усмихна се той. — Докъде бяхме стигнали?

— Щеше да ми разкажеш за Иниго?

— Виждал ли си негова снимка?

— Само паспортна, до раменете.

— Изглежда много добре — замисли се Даниелс. — Строен, висок, с гарвановочерна коса, мустаци и чаровна усмивка. Всички гаджета сигурно се лепят за него като мухи на мед. Аз обаче не го харесвах — изглеждаше ми прекалено изтънчен и префърцунен.

— При запознанството ви той спокоен ли беше? Или нервен? Или пък превъзбуден?

— Държеше се на положение. Сякаш беше доволен от себе си.

— Не е ли преигравал?

— Не, беше съвсем спокоен, господин Аштън. Нещо друго?

— Нека оставим темата за Иниго малко настрана и да преминем на господин Йо. Какви инструкции получи от него?

— Никакви. Настояваше само да ги закарам до Централните сгради — изведнъж Даниелс избухна. — О, чак сега разбирам. Искаш да знаеш дали съм си отварял очите на четири и дали не са ни следили.

— Знам, че се славиш с добра репутация и имаш много заслуги, но въпросът е неизбежен.

— От „Хийтроу“ до Лондон със сигурност нямахме опашка. Непрекъснато се оглеждах назад и в страничните огледала. Положението бе същото и когато разкарвах Иниго между „Матю Паркър“ и „Падингтън Грийн“.

— Предполагам, че не си забелязал нищо и по пътя за Нейбърн?

— Абсолютно си прав — сопна се Даниелс.

— Разкажи ми как протече пътуването — кой къде седеше, за какво си говореха, изобщо всичко, което ти хрумне, дори и да ти се струва незначително или глупаво.

— Господин Йо седеше на предната седалка. Отзад му ставаше лошо. Зад него беше Иниго, а зад мен госпожица Картрайт.

— Какво мислиш за Шарън?

— Нямам право на мнение.

— Напротив. Трябва да ми съдействаш и те моля да бъдеш максимално откровен с мен. А този разговор ще си остане само между нас. Давам ти честната си дума.

— Мисля, че сваляше Иниго.

Макар и да общували на испански, език напълно непознат на Даниелс, гласовете им звучали приятелски настроени, с доста добре подчертана интимна нотка. Забелязал промяната веднага щом Йо заспал.

— Дотогава се държаха делово. Шарън заприлича на себе си веднага щом Йо захърка. Започнаха да флиртуват, явно си разказваха и шеги, защото често се смееха.

Макар че Даниелс не разбирал и дума, те си говорели все тихо. Шарън Картрайт от време на време се кикотела.

— Чух я да казва на английски „ах ти, палавнико“ и игриво го плесна по ръката. Той отвърна нещо на испански, а когато тя отново проговори, кубинецът се изсмя. Разбира се, не ми влизаше в работата да гледам какво правят, но съм готов да се обзаложа, че ръката му докосваше коляното ѝ. Тя обаче явно нямаше нищо против и непрекъснато го провокираше. Постепенно се умълчаха и реших, че са последвали примера на Харви Йо да подремнат. След малко обаче започнах да чувам странни стонове. За момент дори си помислих, че в колата има котка. Дискретно се обърнах и видях, че господин Дон Жуан я опипва под полата.

— Стига бе, нали току-що са се запознали?

— Да, странно е, но всяка жена веднага би хлътнала по Иниго.

— Дори и Шарън Картрайт?

— Знам какви мисли те човъркат — интелигентна, богата, добре изглеждаща. Но имам чувството, че тази дама обича риска, обожава да ходи по перваза. Не съм психолог, а най-обикновен шофьор, но съм

убеден, че едно изчукване зад гърба на господин Йо и господин Роситър би било истинско завоевание за Шарън Картрайт. Нарушавайки всички правила и с риск да бъде уволнена, тя е изпитала върховно удоволствие.

— Може и да е вярно — замисли се Аштън.

— Както вече казах, аз съм просто един шофьор. — Даниелс изключи радиото и излезе от колата. — Беше ми приятно.

— И на мен.

Аштън се отправи към асансьора и натисна бутона. Обърна се и видя, че Даниелс е започнал да полира форда.

Не знаеше какво да мисли за Шарън Картрайт? Как ли се е правила на срамежлива пред интервюиращия офицер с признанието, че е правила секс за първи път след шестнадесетия си рожден ден? Как е могла да се дрогира и напие като свиня в Оксфорд и да играе ролята на проститутка? Може би наистина двадесет и четири годишната дама си падаше по кожени панталони, високи обувки и белезници?

Ако Шарън Картрайт е правила секс с Раул Гарсия Менендес, значи е рискувала да бъде изнудвана, да се превърне в лесна плячка в ръцете на кубинеца. Нищо чудно да е започнала да му върши услуги, да се обажда на приятелите му, независимо че това би застрашило живота ѝ. Вероятно Хейзълуд ще успее да направи някаква връзка.

След като вратата на асансьора се отвори, той натисна бутона за последния етаж.

Преди няколко часа Томас се беше ужасил, че ще се разболее от рак на белите дробове в задимената стая на главния инспектор Олдфийлд. Ако поработеше още няколко дни там, спокойно можеше отново да пропуши.

— Искаш ли да погледнеш докладите от аутопсията на трите жертви? — попита Олдфийлд и запали цигара от току-що загасения фас. — Патолозите твърдят, че Ангъс или Гас Жукс, както го наричат, е бил убит последен. Не знам как са стигнали до това заключение. Според нашите доказателства и тримата са били убити в разстояние на десет-петнадесет минути.

Томас взе докладите и започна да ги преглежда. Знаеше, че Олдфийлд така или иначе ще му ги разкаже.

— Жукс страдаше от множествена склероза и бе прикован на легло. Ето защо патолозите са толкова убедени в заключението си. Убийците спокойно са могли да го оставят за десерт. Тези копелета предварително са решили да светят маслото на всеки с изключение на Реймънд Джордж Месинджър.

— Така ли?

— Така пише.

Олдфийлд дръпна от цигарата си и изхвърли пепелника в кофата.

— Вероятно Месинджър е истинско име.

— Така е отбелязано в паспорта.

— Колко си прав.

— Длъжен съм да помагам с каквото мога.

— Стига да не застрашаваш националната сигурност.

— Ти го казваш. — Томас се почеса по брадичката. — Виждам, че патологът, работил над Роситър, е намерил няколко дървени тресчици в черепа му.

— Продължавай да четеш. Същото се отнася и за Йо.

— Дървен, тъп предмет — бухалка за крикет или бейзбол. Кое предпочиташ?

— Бейзболна бухалка. По-лека е.

— Имаш ли познати в този район, които да раздават правосъдие с бухалки?

— Не, но полицията в Западен Йоркшир се занимава с един неизяснен случай на убийство с подобно оръжие. Използват го и при много от кражбите.

Томас върна докладите на Олдфийлд. Патолозите не бяха изненадали полицията с нищо ново по случая. Роситър имаше фрактура на дясната ръка, получена вероятно при самоотбрана, а двете китки на Йо бяха счупени.

— Опитаме всички варианти, за да определим номера на форда „Транзит“ — смени темата Олдфийлд. — Със сигурност започва с У, но числата са 893, 398, 393 или 898. Тройката може да е осмица.

— Кофти ситуация.

— Това не е всичко — продължи Олдфийлд. — От комбинацията букви по средата можем да разпознаем едно W. В зависимост от следващата буква ще се разбере дали проклетата кола е от Брайтън, Бристъл, Кардиф, Челмсфорд, Ковънтри, Дъдли, Лийдс, Ливърпул,

Манчестър, Оксфорд, Шефилд, Суонзи или Уорчестър. Един Господ знае какво ще открие пътната полиция в Суонзи, но така или иначе няма да е скоро. Изобщо не разчитаме на очевидци шофьори, нито на пътната полиция. Колегите ми вече кръстосват цял Нейбърн със снимки на форда, сканирани от касетата.

— Дано имат късмет.

— Паспортните снимки на Месинджър и Шарън Картрайт не са достатъчни.

— Ще имаме други — увери го Томас. — Трябва да пристигнат всеки момент със специална пратка.

— Благодаря. — Олдфийлд дръпна силно от цигарата си и се загледа в кълбото дим, издигащо се към тавана.

— Между тези двамата имало ли е нещо? — неочаквано попита той.

— Нямам представа. Защо питаш?

— По долнището на сатенената ѝ пижама, намерена в панерите за пране, има петна от сперма. Тестовете показват, че не е нито на Йо, нито на Роситър.

СЕДМА ГЛАВА

Обикновено следобедните закуски не бяха особено приятно занимание. Общо взето, закуската протичаше или в пълно мълчание, или в отчаяни опити за водене на разговор. Обикновено мълчаливецът бе мъжът в семейството. Макар че Аштън не бе станал със задника нагоре тази сутрин, Хариет успя да изтръгне от него само една дълга прозявка. Тъй като хобито ѝ бе боулингът, тя хвърли пръстенчето от салфетката си в купичката му с овесени ядки.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Искам да ми обърнеш малко внимание.

— Бях се замислил — намусено каза той и извади халката.

— Признай си, че си сърдит, защото на сина ти му растат зъби и не можа да спиш добре — заядливо отвърна тя.

— Не можах да спя, защото мислех.

— За какво?

— За това какво всъщност е станало в „Елите“ онзи ден. Убийците са влезли в къщата толкова бързо.

— В контролната стая нямаше никой. Имам чувството, че там никога не са дежурели. Колко ли часа на ден са разпитвали Менендес? Шест, осем, десет?

— Вероятно осем. Разделяли са ги на три части — от осем и половина до дванадесет, от два до четири и от пет до седем.

— Ето какво било.

Хариет беше права. Нямаше начин в контролната зала да е имало постоянно дежурен, двадесет и четири часа. Макар че Харви Йо е водел разпита, той изрично бе помолил Шарън Картрайт да присъства заради перфектния си испански, а и да се учи. В такъв случай присъствието ѝ на повечето разпити е било логично. Освен това Шарън е трябвало да превежда всяка касета на английски език и е била доста заета. Лари Роситър не си е давал много зор, а и не разбираше и дума испански. Като аналитик той е отговарял за оценяването на информацията, която Менендес снасял. Можел е спокойно да дежури

по осем часа на ден в стаята, но как са покривали останалите шестнадесет? Аштън бе убеден, че Харви Йо никога не би склонил да дава дежурства. За снобизма му бе споменал дори Ерик Даниелс. Това би било под достойнството му.

— Просто не са имали дежурен — заключи той.

При подобна политика положението е било доста неконтролируемо. Камерите може и да са засекли убийците, но никой не е наблюдавал екраните в контролната стая.

— Вчера се отбих в техническите служби. Освен всички охранителни мерки в „Елите“ е инсталирана и централна заключваща електронна система. Когато тя действа, единственият начин да проникнеш в къщата е да се усмихнеш на камерата и да позвъниш. Дежурният в стаята трябва да изключи алармата и да отвори.

— Системата беше изключена — каза Хариет. — Имали са ключ за къщата.

— Така ли мислиш?

— В коридора намерих ключодържател. Един ключ липсваше.

— Да не би Шарън Картрайт да го е взела, преди да излезе, и да го е дала на убийците?

— Така мисля, Питър.

— А когато те са влезли, са разполагали с петнадесетина секунди да изключат алармата. И Шарън им е казала къде се намира централният ключ?

— Точно така. Друг е въпросът дали го е направила доброволно.

Според касетите Шарън Картрайт бе излязла от къщата в понеделник на 23 януари в два часа, както и на следващия ден по същото време. Няколко часа по-късно убийците са проникнали в „Елите“. Минута след излизането ѝ син форд „Транзит“ бе обиколил къщата.

— Вероятно е била отвлечена — предположи Аштън. — Някъде по пътя между Нейбърн и покрайнините на Йорк шофьорът е примамил Шарън. След това са я вкарали в микробуса. Малко по-късно един от убийците е закарал маестрото в Йорк и го е зарязал близо до Кралския театър.

— Значи всичко е било планирано предварително, а в понеделник са репетирали?

— Не, смятали са да го направят тогава, но са видели много хора и са били предупредени да го отложат с двадесет и четири часа.

— Ами ако не беше станало и във вторник?

— Не знам. Дори и Менендес нямаше да е в състояние да я накара да отиде за трети път в Йорк.

— Защо мислиш, че е била отвлечена?

— Ако беше съучастник, Шарън нямаше да спечели нищо, а да загуби всичко. Щеше да бъде преследвана до края на живота си.

Предателството не е присъщо на Шарън, помисли Питър. Тя е неуравновесена, с бурен темперамент и не може да поддържа дълга връзка. Явно е харесала кубинеца и решила да задоволи нагона си. Естествено, поела е страхотен риск, но Даниелс много правилно спомена, че Шарън си пада по авантюрите. Веднъж станала плячка в ръцете на Менендес, тя не е можела да контролира положението. Но хлътнеше ли по някого, Шарън Картрайт не се интересувахе от нищо друго.

— Всичко тръгва от Менендес — каза Аштън. — Трима човека са убити заради него, а в действията му няма никаква логика. Нищо толкова важно не е казал на Харви Йо, че да си струва да умреш за това. Подробно прегледах всички записи. И въпреки всичко двадесет и четири часа по-късно убийците са разбили апартаментите на Шарън и Джил Шеридан, господ знае защо.

— Имаш един-единствен изход — прекъсна го Хариет.

— И какъв е той?

— Да разбереш кой всъщност е Раул Гарсия Менендес.

Аштън се замисли. Можеше да отиде във външно разузнаване и да поиска информация за кубинеца от отдел „Наркотици“. Можеше да поиска помощ и от бюро на ФБР в Маями. И ако Менендес наистина е толкова известен, колкото твърдеше, щеше да фигурира в досиетата на тези служби. Обаче първо трябваше да обсъди проблема с Хейзълуд.

— Благодаря за съвета.

— Радвам се, че все пак нещо излезе от измъчения ни разговор.

— Какво искаше да ми кажеш, преди да заговорим за Менендес?

— Не е спешно.

— Кажете де.

— Мога да ти го кажа и през следващите шест месеца. Бременна съм.

Брайън Томас не влизаше за първи път в морга. Вече тридесет и пет години му се налагаше да гледа обезобразени трупове. Навикът обаче не бе притъпил сетивата му и от специфичната миризма на формалин стомахът му винаги се обръщаше. И колкото по-млади хора срещаше там, толкова по-лошо му ставаше.

Заедно с детектив Олдфийлд бяха отишли в Нотингам да разследват поредното убийство — от река Трент, близо до крайбрежието Бийстън в югозападната част на града, бе изваден труп на млада жена. Следственият отдел в Северен Йоркшир твърдеше, че трупът може да е на Шарън Картрайт. По нареждане на Олдфийлд цял Източен Мидланд я издирваше.

— Познаваш ли я? — попита Олдфийлд.

— Да. — Томас се закашля. — Това е Шарън Картрайт.

Тя бе пребита и простреляна в главата. Според главния инспектор в отдел „Тежки престъпления“ раните бяха от малокалибрен пистолет. Пръстите на ръцете ѝ бяха подути и полицаите заключиха, че е била вързана дълго време. По тялото ѝ имаше изгаряния — вероятно е била жестоко измъчвана. Следователите в отдела бяха убедени, че това е дело на няколко души.

— Тези копелета са използвали жената за пепелник — отврати се той. — Загасвали са си фасовете в тялото ѝ.

— Правена ли е аутопсия? — попита Олдфийлд.

— Насрочена е за днес в два.

Томас излезе да глътне малко свеж въздух. Знаеше, че сега много хора във Воксхол Крос ще променят коренно мнението си за нея. Вярно, че понякога минаваше границата и прекаляваше със сексуалните си прищевки, но стоически бе издържала на мъченията. Кой знае колко са я измъчвали, докато изтръгнат от нея информация за алармената система в „Елите“.

— Копелета! — изкрещя Томас. — Гнусни копелета.

— Ще ги хванем, Брайън, бъди сигурен.

Томас се извърна и видя Олдфийлд.

— Не знаех, че стоиш зад гърба ми — сопна се той.

— Извинявай. Май те стреснах.

— Няма нищо. — Томас се обърна и се заслуша в шума от колите по улица „Мейд Мериън“ близо до Окръжната болница. — Защо са я изхвърлили чак тук, когато река Ус е на една крачка разстояние?

— За да се застраховат. Убийците често хвърлят жертвите си в реките. Аз ли трябва да те уча, Брайън?

Точно така беше. С очите си бе видял няколко трупа, извадени от Темза. Убийците бяха напъхали Шарън в чувал и бяха добавили няколко тухли за тежест. Когато видели, че не са преценили тежестите, вече било късно. Вместо да потъне на дъното на реката, чувалът изплувал към брега и един разхождащ кучето си човек го забелязал.

— Ще разкажеш ли на пресата какво са й сторили? Мисля, че някъде някой знае кои са убийците, може би съпруга, приятелка или роднина. Може би някой ще ни помогне.

— Няма да се осмелят — каза Олдфийлд.

Първата среща на Аштън с Клифърд Пийчи бе през 1991 година, когато служителят на МИ 5 беше един от основните асове на службата. Мъжете и жените от това звено бяха известни като „наблюдателите в Кремъл“, защото основната им задача беше да следят резидентурите на КГБ и ГРУ, руското посолство, търговската легация и консулските служби. Пийчи изобщо не изглеждаше подходящ за работата — дребен на ръст, с остри черти, той приличаше на плъх. Сивата му коса бе късо подстригана, макар че темето му беше почти голо.

Клифърд Пийчи бе започнал кариерата си като провеждащ разпити и за нула време си бе спечелил репутация като на великия Джим Скардън, който през 1950 година беше разбил дълга верига от комунистически агенти, включително и Клаус Фукс, руският атомен шпионин. Той бе сменил три работи и сега оглавяваше новосъздадения екип за борба с наркотиците. Първият въпрос, който зададе на Аштън, нямаше нищо общо с наркотиците.

— Каква е тази пиратска история, Питър?

— Моля?

— Черната превръзка на окото ти.

— Не се забелязва повече от това да носиш тъмни очила през зимата.

Аштън махна превръзката и му показва пораженията върху окото си.

— Красота. Кой те изрисува така? Хариет ли?

— Кой друг.

— Как е тя? — попита Пийчи с равния си глас.

— Цъфти.

Преди да постъпи в тайните разузнавателни служби (SIS), Хариет бе работила четири години на улица „Гауър“ и познаваше много добре всички „кремълски наблюдатели“, особено Клифърд Пийчи, с когото я свързваше добро приятелство. А уважението, което изпитваше към него, бе богато възнаградено — Пийчи я взе под крилото си и винаги ѝ помагаше. Той обаче неведнъж бе изразявал мнение, че Аштън не я заслужава.

— Цъфти, а? — усмихна се Пийчи. — А Едуард?

— Растат му зъби, не ни дава да спим.

— Сигурно като сеньор Раул Гарсия Менендес.

— Значи си чул за него?

— Не и преди Виктор Хейзълуд да ми се обади и да ме предупреди, че идваш.

— Искаш да кажеш, че взаимно си губим времето?

— Съвсем не. Не сме забелязали името Менендес, но имената не означават много в света на наркотиците. Може би все пак го познаваме. Разкажи ми нещо за него.

— Знам какво е казал на резидента ни в Сантяго, когато поискал политическо убежище.

— Предполагам, че в тази история няма и грам истина — отбеляза Пийчи.

— Така — Менендес е на четиридесет и две години, роден в Хавана. Казва, че няма спомени от детството, тъй като родителите му избягали от Куба часове преди Фидел Кастро и армията му да нахлуят в столицата. Един негов чичо по майчина линия се опитал да се противопостави. Месеци наред убийството му било разнищвано от вестниците. Това се случило през януари 1959 година.

Пийчи включи преносимия си компютър.

— Знаеш ли му името?

— Да, но тази част от историята вече е проверена от нашия отдел.

— Нека сравним сведенията си. Повече информация няма да ни навреди.

— Добре. Казвал се Леон Валдес. Шеф на полицията в Пинар дел Рио.

Пийчи вкара данните в компютъра с професионалната бързина на машинописка. След това бързо изписа някакъв код, натисна бутона „търси“ и блажено се облегна назад.

— Нямаме кой знае колко за Леон Валдес — след малко каза той.

— Не се учудвам. Вероятно Роджър Бентън е взел данните от същия източник.

— Леон бил най-големият от четирима братя — зачете Пийчи от екрана. — Останалите трима — Арналдо, Умберто и Рафаел са успели да избягат във Флорида. По-късно Умберто участвал в десанта в залива Кочинос и бил един от осемнадесетте загинали в битката между седемнадесети и двадесет и първи април 1961. Бил на двадесет и шест години.

— Това не знаехме — призна Аштън. — Как разбрахте?

— От два източника — ФБР и Агенцията по наркотиците. — Пийчи извади лулата си, напълни я с „Дънхил стандарт“, който измъкна от едно чекмедже на бюрото си и запали клечка кибрит.

— Арналдо Валдес обаче не е момче за пример. Сега ще се убедиш.

Принтерът отпечата цели две страници с информация на полицията в Маями и ФБР. През внушителната си тридесетгодишна кариера Арналдо Валдес бе извършил почти всички възможни престъпления. В началото принуждавал приятелката си да проституира и взимал изкараните от нея пари. Така се замогнал и постепенно събрал антураж от двеста момичета на повикване. След сводничеството започнал търговия с кокаин, а по-късно наел банда дебеловрати горили, които добросъвестно пазели територията му от конкуренцията. През 1984 вече бил превзел целия Западен бряг. Освен това отворил верига от магазини за алкохол, четири хотела, казино, имал и дял в една офшорна банка на Бахамските острови. С този разнообразен бизнес изпирал парите, получени на улицата.

Сега шестдесетгодишният Арналдо излежаваше двадесетгодишна присъда за убийство. Трябваше да излезе от затвора през ноември 2002 година. Семейният бизнес обаче продължаваше да

просперира благодарение на по-малкия брат Рафаел — високоплатен адвокат, силно уважаван в обществото. Поне Агенцията за наркотици, ФБР и полицията на Западен Палм Бийч бяха убедени, че той играе основната роля в това шоу.

Пийчи принтира още една страница и я подаде на Аштън.

— Това е компютърна снимка на Рафаел Валдес. Познато ли ти е това лице?

— Твърдо не.

— Виктор спомена, че Менендес е търгувал с най-великите наркобарони.

— Така твърди Менендес.

— И никога не е говорил за братята Валдес?

— Никога.

— Какво ли, по дяволите, е правил чак в Сантяго?

— Носел два милиона долара в замяна на чист стопроцентов кокаин от името на Роско Квибел — опасен негър, убиващ особено жестоко враговете си. Според сделката колумбийците трябвало да доставят кокаина със самолетна пратка в Доминиканската република, като използват за целта самолет „Бийчкрафт Барон“.

— За два милиона долара? Страхотен бизнес, няма що.

— Купувачите са били други — каза Аштън. — Менендес работел само за комисионата си, която била по-малко от 5 процента. За да се избегне междинно зареждане с гориво до Доминиканската република, на терминала самолетът бил зареден догоре.

— Нека да позная — прекъсна го Пийчи. — Колумбийците са се издънили, нали?

— Не и според Менендес. Самолетът минал под радара и стигнал по разписание. Всичко било уредено за нула време, само че по-късно Менендес установил при проверката шестдесет процента захар в кокаина.

— Ами другите купувачи? Успял ли е да ги изпързая?

— Менендес изобщо не ги е чакал. Каза ни, че нямал желание да бъде вързан за дърво и разчекнат. Макар че Южна Америка предлагала благоприятни условия за укриване, хората на Роско Квибел не се отказвали лесно.

— Вярваш ли му?

— Никой във Воксхол Крос не му вярва. Менендес нямало как да развали сделката, защото вече бил дал парите, които вероятно са били много повече от два милиона долара.

— Да приемем, че Роско Квибел съществува.

— Да. Роджър Бентън се свърза с колегата ни във Вашингтон, който се обади на ФБР и всички правни институции във Флорида.

Роско Квибел наистина съществуваше и напълно отговаряше на описанието на Менендес. За учудване на всички, нито ФБР, нито агенцията за борба с наркотиците проявиха особен интерес към него. Дори не искаха да видят и чуят кубинеца.

— Менендес каза ли как е започнал търговията с наркотици?

— Да, имал магазин за алкохол в Палм Бийч. Един ден разбрал, че пари могат да се изкарват много по-лесно. Продад го, преместил се във Форт Лодърдейл, намерил си доставчик и започнал да предлага наркотици по училищата. Там се запознал с Роско Квибел. Решили да правят бизнес заедно. Менендес трябвало да приеме предложението на негъра, ако искал да остане жив.

— Значи магазинът за алкохол бил в Западен Палм Бийч?

— Знам какво си мислиш — засмя се Аштън.

Братята Валдес държаха магазини в същия район, а Менендес имал далечна роднинска връзка с тях по майчина линия. Навремето успял да изкопчи значителна сума от богатия адвокат и фамилията завинаги го намразила.

— Какво ще кажеш, Питър?

— Много просто. Ние не бива да се замесваме. Това е работа на МИ 5. Редно е да ви върнем цялата информация за Менендес и край.

— Ще кажеш ли на Виктор?

— Да.

— Ще те послуша ли?

— В никакъв случай. Загубихме трима души и няма да се успокои, докато не получи възмездие.

Сателитната връзка беше толкова добра, че все едно си говореха през две стаи, а не на хиляди мили разстояние и друга часова разлика. В Лондон беше шест без пет, а тук в Савана, Джорджия — обяд.

— Намерихме желаната от вас стока — дойде съобщението от Лондон.

— Колко ще ни струва? — попита брокерът.

— Колкото е уговорката — пет милиона долара.

Брокерът затвори телефона. Рафаел Валдес щеше да бъде доволен, че парите му са в сигурни ръце.

ОСМА ГЛАВА

Аштън присъстваше за първи път на сутрешните оперативки. Макар и други агенти от клас I от време на време да уважаваха с присъствието си заседанията, завеждащите отдели смятаха, че всички директори, които протежират помощниците си, не могат да се справят сами с работата. В отсъствието на титулярния генерален директор председателстваше Виктор Хейзълуд и всички в конферентната зала гледаха подозрително Аштън. Хейзълуд седеше на главната маса, от двете му страни бяха Роуан Гарфийлд, шеф на европейския отдел, и Джил Шеридан. До тях се настаняха Роджър Бентън и шефът на азиатския отдел. Рой Келсо предпочете стола на заместник-генералния директор в другия край на масата, точно срещу Виктор Хейзълуд. Аштън седна до секретарката, която стенографираше на срещата.

В понеделник се обсъждаше всичко, станало през почивните дни. Аштън знаеше от личен опит, че когато се случеше нещо важно, събота и неделя ставаха работни дни. Служителите на руския отдел се притесняваха за войната в Чечня и твърдяха, че ще обхване и съседните страни, но нямаша доказателства за подобно развитие в близко бъдеще. Шефът на азиатския отдел призна, че не разполага с допълнителна информация за двамата британски заложници, отвлечени преди три седмици от кашмирски сепаратисти, и се съмняваше, че индийската армия ще предприеме нещо, докато не се оправи времето през пролетта.

Джил Шеридан спомена за слухове из техеранските кафенета, че аятоласите подготвят неприятна изненада на американските капиталисти. Тази закана била десет пъти по-опасна от всяко ядрено, химическо или биологическо оръжие, създадено от човека. Американските империалисти изобщо не разбирали какво ги чака. Джил не вярваше кой знае колко на хората, доставили тази информация. Американците също бяха чули тези слухове, но ги смятаха за сладки сънища на всеки иранец.

Роджър Бентън нямаше какво да добави освен факта, че нищо ново не се бе случило от последната им среща в петък. Убийството на тримата колеги бе ужасило целия му отдел. Но с увереност, подобна на тази на Чърчил, той увери присъстващите, че хората му ще превъзмогнат трагедията.

Най-после дойде ред и на Рой Келсо. Всички помощник-директори вече се бяха изказали и се втренчиха в него. Тези речи бяха нещо ново за краля на кламерите, макар че той се славеше с най-голям трудов стаж. Преди да се преместят във Воксхол Крос, служителите не разполагаха със съвещателна зала, тъй като сградата на Уестминстър Бридж бе прекалено малка. След като преместиха административния отдел в Бенбоу Хауз в Саутуърк, Келсо се чувстваше като последна дупка на кавала. Тогава той не ходеше на сутрешните оперативки, но никой не се осмеляваше да му каже в лицето, че администрацията не разполага с важна информация. Сега, когато всички звена бяха събрани на едно място, той стана редовен посетител и вече никой не можеше да го изгони. За учудване на всички тази седмица той имаше какво да каже.

— Слушаме те, Рой — отегчено го подкани Хейзълуд.

— Благодаря ти, Виктор. Както вече добре знаете, през уикенда се срещнах с родителите на Шарън Картрайт в Саутпорт. Много приятно семейство, заможни, имат разкошна къща в елитен квартал и огромна градина.

Джил Шеридан забеляза, че Аштън я наблюдава, престана да си води записки и отвърна на погледа му. Вдигна вежди и хвърли поглед на Хейзълуд.

— Защо не прекрати тази увертюра и не каже нещо съществено?

— Обясних им, че полицията няма да крие нищо от медиите. — Келсо се облегна на масата и придоби сериозен вид. — И за да ги убедя, че им казвам истината, оставих доклада при тях. На следващата сутрин вече бяха подписали декларация, че нямат възражения.

— Господи — възкликна Бентън. — Какво ли си мислят семейство Картрайт за нас, стадо месоядни хиени.

— В пресата пише следното — невъзмутимо продължи Келсо. — Заложничката е била постоянно малтретирана от похитителите. Имала е изгаряния на петнадесет места по тялото, четири от които от вътрешната страна на бедрата.

Аштън се възхити от спокойствието на Джил Шеридан. Всички помощник-директори, включително и Джил за първи път чуваха какво се бе случило с Шарън. До един бяха шокирани с изключение на нея, а се предполагаше, че точно тя е замесена в случая. Спокойствието ѝ обаче бе привидно, побелелите от стискане кокалчета на пръстите ѝ я издаваха.

— За бога — възмути се Бентън. — По какъв ли начин говорителят на полицията ще представи всичко на пресата. Дали ще продължи да твърди, че всичко е започнало от една обикновена кражба?

— По принцип, да.

— По принцип, да? Какво искаш да кажеш Рой?

— Говорителят на полицията ще ги убеди, че убийците дълго време са наблюдавали „Елите“ и са отвлекли Шарън, за да изтръгнат от нея информация за алармената инсталация.

— Няма да се хванат на тази плоска лъжа. Трябваше да натиснем инспектор Олдфийлд и да го принудим да отдели убийството на Шарън в самостоятелно следствие.

— Нямахме избор, Роджър — намеси се Хейзълуд. — Полицията в Северен Йоркшир бе информирала всички звена. Много хора знаеха, че Олдфийлд издирва Шарън Картрайт. Рано или късно хората ще разберат, че прикриваме истината.

— Това така или иначе е неизбежно. Някой по-настойчив журналист ще открие адреса на Шарън в Лондон. Какво ще си помисли, когато съседите му кажат за разбития апартамент.

— Ще мислим, когато му дойде времето.

— Трябва да помислим сега, преди да е станало прекалено късно, Виктор — ядоса се Бентън и погледна Джил. — Не си ли съгласна?

— Това няма нищо общо с мен.

— Не ставай смешна, Джил. Твоята къща и тази на Шарън се охраняват от полицейския участък на улица „Арчудей“. Всеки опитен драскач знае от кого да поиска информация за района наоколо. Първият му въпрос ще бъде колко жилища са били ограбени през този ден и ако твоето е единствено, много ще загазиш.

— А кой ще му каже, че съм от Службите?

— Самата ти — възтържествува Бентън. — Журналистите няма да се тълпят пред вратата ти за интервю. Ще те дебнат пред къщи и ще те проследят чак до Воксхол Крос.

— Достатъчно, Роджър — отрязва го Хейзълуд. — Ако изтървем контрола над положението, Питър ще събере журналисти от всички вестници и ще им съобщи истината.

Аштън се сепна. Добре ли чу думите на Виктор? Да се прави на клоун нямаше да му е нито за първи, нито за последен път. В задълженията му се включваха и връзки с обществеността. Все още си представяше врелите-некипели, които щеше да наговори на групата любопитни журналисти, когато Хейзълуд закри заседанието. Спазвайки инструкциите, които бе получил от Виктор в неделя вечер, той остана в залата, а не тръгна по петите на шефовете на отдели.

— Какво мислиш за ледената девица? — попита Хейзълуд, когато останаха насаме.

— Трудно ще убедим Джил, че е виновна за убийството на Шарън Картрайт.

— Действай. Притисни я. Разбери какво всъщност ѝ е доверила Шарън?

— Какво да ѝ предложиш?

— Какво да ѝ предложиш? — повтори Хейзълуд. — Не ми казвай, че трябва да ѝ увеличи заплатата.

— Джил е много амбициозна. Няма да признае нищо, което би навредило на кариерата ѝ.

— Ако реши да ни сътрудничи, ще може да остане на работа. Това ли предлагаш, Питър?

— Това би я задоволило.

— Нима? — Хейзълуд бръкна в якето си и извади кутията с пури, но тя беше празна.

— Пуши ми се — нервно каза той и излезе от стаята.

Аштън го последва, като прекоси стаята на секретарката и влезе в кабинета му. Хейзълуд отвори дървената кутия на бюрото си и със завидно удоволствие изпълни белите си дробове с дим от любимата пура. — Какво ли би могла да поиска?

— Писмена гаранция, че случаят няма да бъде отразен в годишния доклад поне докато ти ръководиш службата.

— Може да напусне.

- В такъв случай няма какво да губим.
- Недей да бъдеш толкова сигурен.

Джил Шеридан оглавяваше вторият по големина отдел в SIS. Той бе организиран по подобие на останалите три операционни звена, но бе по-стабилен от азиатския, Тихоокеанския и останалия свят. Там работеха машинописки и преводачки, които преглеждаха цялата преса на арабския свят, четяха също специализирани списания и търговска литература. Операторките, специалистите по декодиране и архивистите бяха отделени в район с ограничен достъп. Аналитиците и разузнавачите се славеха като най-важното съсловие в отдела. Така Джил направляваше работата на сто тридесет и седем служители и се справяше блестящо.

— Винаги сте добре дошли при мен — обичаше да казва на подчинените си.

Когато Аштън се отби при нея, тя се бе вторачила в някаква папка, която остави отворена на бюрото.

— Заповядай, Питър — каза тя, без да вдига поглед и без дори да му даде възможност да почука. — Затвори вратата след себе си.

— Да не си ясновидка?

— Не, но ако помниш, по едно време живеехме заедно. Походката ти ми е позната до болка.

Във всяка дума на Джил се криеше някакъв подтекст и зад най-обикновената приказка имаше някакъв скрит замисъл. „Защо ли споменава за връзката ни? С какво би й помогнало това?“ — запита се Аштън.

— Имаш добра памет — отбеляза той.

— Всъщност знаех, че ще дойдеш.

— Наистина ли?

— Рой Келсо разигра този театър сутринта заради мен, нали? Пък и Роджър Бентън заслужава „Оскар“ за поддържаща роля.

— Глупости, изобщо не беше театър. Полицията иска да изкопчи информация от определени лица, а Келсо е получил разрешение от родителите на Картрайт да се публикуват статии за отвличането на дъщеря им. Рой просто не е свикнал да бъде център на внимание. Още не знае как да се държи.

— Винаги замазваш положението, Питър.

— Защо не ме изслушаш?

— Напротив. Слушам те.

— Опичай си акъла с Роджър Бентън. Познаваш го. Обича спокойствието. Притеснява се, че медиите могат да разберат, че и четирите жертви са свързани със Службите. А ако това стане, столът на Роджър ще се разклати, което никак няма да му хареса. И затова просто искаше да го подкрепиш.

— Добре. А ти какво правиш на сутрешните оперативки? Поправи ме, ако греша, но не си спомням да съм ти виждала ухилената физиономия там. Учудва ме, че не обели и дума. — Джил взе чантата си от стола, извади тънка пурета и кибрит. — Забелязах обаче, че през цялото време ме зяпаш. Едва ли беше от възхищение. Всъщност искаше да ме притесниш, но не успя.

— Чуваш ли се какво говориш, Джил?

— Казвай за какво си дошъл.

Аштън това и направи. Не възнамеряваше да подхожда към проблема толкова рязко, но Хейзълуд му бе казал да действа безкомпромисно. Друг избор нямаше.

— Обещала си на Шарън Картрайт да я преместиш в твоя отдел. В замяна тя те е информирала за всичко, което Менендес е казвал на Харви Йо.

— Изопачаваш фактите — студено отвърна Джил. — Както вече обясних на Виктор, Шарън беше започнала да откача.

— Стига глупости — отрязва я Аштън. Знаеше, че това е специалната тактика на Джил за опипване на почвата. — Повече от сигурно е, че Шарън не само ти се е обаждала по телефона, но и ти е снасяла информацията на Менендес в писмен вид. Затова са ти разбили и жилището.

— Ами на Шарън?

— И на Шарън.

— Глупости. Това си беше чиста кражба. Не знам дали е имало нещо ценно в нейния апартамент, но аз имах вкъщи колие от перли, сапфир и диамантен пръстен за хиляда седемстотин и петдесет лири. Отделно бях скътала и някоя друга лира.

— Обади ли се на застрахователното дружество?

— Естествено. Говорим за три хиляди лири. — Джил изведнъж избухна и нервно смачка пуретата в пепелника. — Колко съм глупава. Чак сега разбирам за какво намекваш. Мислиш, че кражбата е моя измислица и че застраховката ми е чиста лъжа.

Аштън знаеше, че Джил преиграва. Винаги успяваше да запази спокойствие, след като избухнеше. Освен това можеше да убеди всеки в своята честност, редейки лъжа след лъжа.

— Чуй ме добре — продължи Джил. — Не съм подкупила Шарън Картрайт и не ми е писала никакви тайни писма. Ясно ли ти е?

— Ясно.

— Добре. Не искам повече да ме занимаваш с глупости.

Джил започна да чете отворената папка. Това беше груб и унизителен начин да му покаже вратата. Аштън отиде до нея и я отвори.

— Един безплатен съвет — усмихна се той. — Внимавай в картинката, промени си отношението към мен и си опичай акъла, ако ти е мил животът.

— Шегуваш ли се? — попита тя, без да вдига поглед.

— Ни най-малко. Знаеш какво се случи с Шарън. Следващата си ти.

При последния им разговор брокерът се намираше в Савана, а лицето, което го бе потърсило — в Лондон. Седемдесет и два часа по-късно те се срещнаха в брокерската къща на площад „Райт“. Лицето, което се бе обадило, се казваше Фредерик Нордън. Име, което само напомняше, но нямаше нищо общо с англосаксонските протестанти. Дядо му напуснал Дюселдорф през 1913 година, за да не служи в армията на кайзера, а майка му бе от испанско потекло. Беше на четиридесет и шест години и дълго време бе служил в специалните части по време на войната във Виетнам, където работил по програмата „Прочистване“, т.е. унищожаване на виетнамски активисти. По-късно Нордън специализира в електронното проследяване и индустриалния шпионаж, което беше евфемизъм за така нареченото смъртоносно елиминиране.

— Свършил си задачата навреме — отбеляза брокерът. — Господин Валдес ме помоли да ти предам, че е впечатлен.

— Много се радвам — равнодушно отговори Нордън.

— Мога ли да погледна стоката?

— Разбира се. — Нордън вдигна куфарчето си, което бе оставил на пода, сложи го на масата и извади малко ключе. Вдигна капака и измъкна голяма кадифена кесия. След миг в шепата му проблеснаха диаманти.

— Заповядай. Държа пет милиона долара в ръцете си.

— Прав си, но съм длъжен да проверя.

— Колко време ще ти отнеме?

— Няколко минути — увери го брокерът. — Човекът, който ги купи от господин Валдес, чака в съседната стая.

— Да започваме тогава.

Брокерът се поколеба. Предпочиташе да извърши проверката насаме, но едва ли щеше да получи съгласието на Нордън и реши изобщо да не предлага.

Неохотно натисна звънеца под масата, за да извика купувача, отиде до бара и извади бутилка „Джак Даниелс“.

— Първото ми питие за днес. Ще ми правиш ли компания?

— Не, благодаря.

Брокерът си наля водна чаша уиски и си наложи да запази спокойствие. Знаеше, че проверката ще отнеме време, а Нордън не биваше да се изнервя. Освен това господин Валдес не трябваше да разбира за афинитета му към алкохола.

Проверката, меко казано, се проточи. Към края брокерът едва изговаряше думите правилно.

— Доволен ли си вече? — попита Нордън, когато останаха насаме.

— Напълно. — Брокерът бръкна в якето си, извади тънък плик и му го подаде. — Смятам, че това също е наред.

Нордън скъса плика и извади малко листче.

— Какво, по дяволите, е това? — ядоса се той.

— Извлечение от баланса на банковата ти сметка — спокойно отвърна брокерът. — Показва, че имаш сто хиляди долара в една банка на Бахамските острови.

— Която е собственост на братята Валдес.

— Проблем ли има?

— Естествено. Сметката няма номер. Как, по дяволите, да изтегля парите?

— Господин Валдес лично ще ти го каже, когато се видите утре.

— Какво?

— Ще ти дам един телефон, запомни го и му се обади довечера в седем.

— С кого, по дяволите, си мислиш, че говориш?

— С човек, който изпълнява това, което му кажат — отвърна брокерът. — Номерът е 404-656-0005. Повтори го.

— 404-656-0005 — изскърца през зъби Нордън.

Робин Ъркхарт, най-старшият от четиримата подсекретари на външното министерство, бе интелигентен, учтив, скромен и красив джентълмен. Всеки, завършил с отличие съвременно езикознание, политика, философия и история в Кеймбридж, бе достатъчно начетен, но освен университетските си отличия, Ъркхарт влагаше и много разум в работата си. Носеха се слухове, че знае малките имена дори на чиновничките, машинописките и куриерите в сградата. Познаваше всички служители на администрацията и се отнасяше с тях като с равни, както и с шефовете си. Много хора с подобни заслуги щяха постоянно да ги изтъкват, но не и Ъркхарт. Той дори се притесняваше, когато трябваше да говори за това.

Всички го уважаваха и почитаха, първо, защото държеше на думата си, и второ, защото остана верен на сакатата си съпруга Розалин, чиито приятелки и познати я бяха изоставили след нещастieto. Розалин произхождаше от аристократично семейство, докато Ъркхарт бе момче от средната класа, чиито родители му бяха дали и последното си пени, за да получи образование. Той се запозна с Розалин, докато работеше в Британското консулство в Берлин. Тя се наслаждаваше на триседмична почивка при по-големия си брат, майор от Кралските зелени барети. След като Розалин си намери работа като секретарка в берлинската военна школа, трите седмици станаха единадесет месеца.

Шестнадесет години тя беше примерна съпруга и оказва неоценима помощ за кариерата на мъжа си. Бракът им се поразклати, след като Ъркхарт започна работа в отдел „Политика на европейската

общност“ в Лондон. След година Розалин напусна къщата им под наем близо до Хайд парк и отиде да живее при добре платен адвокат в най-голямата търговска палата в ситито.

От малка Розалин обичаше да язди в конната база на Лестършър. Благодарение на влиянието на любовника си тя успя да се запише в елитната база в Уидърсфийлд. Един зимен ден през ноември 1989 година тя реши да вдигне препятствието пред коня си почти до човешки ръст. Животното не можа да го прескочи, а тя излетя в канавката и счупи гръбначния си стълб, като остана парализирана от кръста надолу. Дълго време лежа в болницата „Стоук Мандевил“, а любовникът ѝ повече не се появи.

Ъркхарт отново я прибра при себе си и стана светец в очите на познатите си. Сега Розалин живееше в двуетажна къща с четири спални, която Ъркхарт бе купил и пригледил специално за нейните нужди. Нае ѝ денонощна болногледачка. Но както той често признаваше, без наследството на съпругата му те нямаше да могат да си позволят този охолен живот.

Той се запозна с Джил Шеридан преди две години. Точно тогава тя беше оглавила отдел „Среден изток“. Ъркхарт смяташе, че Джил е най-способният шеф на отдел и бе убеден, че един ден спокойно може да оглави Службите. Освен това я намираще за изключително привлекателна и я ревнуваше от съпруга ѝ. Когато тя се разведе, Робин много се зарадва, което бе странно, защото между тях нямаше и никога не можеше да има нещо. Понякога обаче в самотния си сексуален живот той мислеше за Джил.

Когато тя му се обади един следобед и го помоли да ѝ отдели няколко минути, Ъркхарт веднага се съгласи. Дълго време мислеха къде да си уредят среща, без да бъдат забелязани, и накрая избраха ресторант „Белменте“ в Камдън.

Джил Шеридан влезе малко преди него и зае маса за двама близо до бара. Ъркхарт остави шлифера си на гардероба и се настани при нея.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката.

— Два големи джина с тоник — каза тя и се усмихна. — Нали така беше, Робин?

— Не може да бъде. Значи помниш?

— Преди да се разведем, два пъти ти идвахме на гости.

— Вярно. Още ли живееш на същото място? — завърза разговор той.

— Мисля да се местя.

— Защо? Къщата ти се струва голяма?

— Преди седмица ме ограбиха. Всъщност миналата сряда.

— Съжалявам.

— Откраднах колие от перли и страхотен пръстен.

— Скъпи ли бяха?

— На обща стойност около три хиляди лири. Някои хора обаче си мислят, че крадците са взели и нещо друго.

Ъркхарт се доближи до нея, за да чува по-добре, и коленете му докоснаха лявото ѝ бедро. Бе чел за тройното убийство във вестниците, но не знаеше, че две от жертвите са работели в Службите. Нямаше и никаква представа, че Шарън Картрайт е участвала в екипа за разпита на Харви Йо.

— Направих голяма грешка, като се грижех за нея в пробния ѝ срок, Робин — въздъхна Джил. — Беше младо и умно момиче, но психически нестабилно и като че ли недозряло. Ако се бях дистанцирала, още преди да се премести да живее в Хайгейт, сега нямаше да имам проблеми. Всъщност не бива да говоря така. Какво ли ще си помислиш за мен?

Изглеждаше уязвима и смутена. Робин си спомни за телефонния разговор с Джил, когато тя му каза, че спешно се нуждае от съвет и няма към кого другиго да се обърне. Това подхрани самочувствието му — такава умна и привлекателна жена не би му доверявала тайните си, ако не беше наистина притеснена.

— Аз съм ти приятел — погледна я Робин, — кажи ми какво точно те притеснява.

— Хиляди пъти повтарях на Шарън да не ми звъни от Нейбърн, но тя не искаше да ме чуе. Мразеше това, което върши, и настояваше да я взема в моя отдел. Полицията намерила мобифона на Шарън в една от спалните в „Елите“. Телефонната компания дала справка с всички избирани от Шарън номера. Сега ме обвиняват, че е укривала информация от Харви Йо и я изпращала на мен.

— Имат ли някакво основание?

— Някой е разбил апартамента на Шарън в същия ден, в който разбиха и моя. Смятат, че крадците са търсели писмата, които тя ми е

писала.

— А писала ли ти е?

— Естествено, че не. Мислиш ли, че щях да ги пазя, ако наистина беше писала?

Робин се укори, че е задал толкова глупав въпрос.

— Извинявай, въпросът бе неуместен.

— Радвам се, че поне ти ми вярваш. Всички други искат да доказвам, че не съм получавала писма.

Как можеше да доказва нещо, което никога не се е случвало? Робин разбра, че непрекъснато я разпитват и че е възможно Хейзълуд да поиска оставката ѝ.

— Всъщност Виктор не ме тормози толкова, колкото неговият помощник Питър Аштън. По едно време бяхме сгодени, аз развалих годежа. Оттогава ми има зъб.

На Робин му бе известен трудният характер на Аштън и опитите му да си върне за унижението на Джил. От него явно се искаше да поговори с Хейзълуд на четири очи, за да не закача Шеридан.

— Не се притеснявай, Джил — потупа я по коляното той. — С господин Аштън ще намерим общ език.

— Но Питър ще разбере, че съм се оплакала, и положението ще се влоши още повече.

Джил наистина изглеждаше притеснена, започна да си играе с края на покривката. Ъркхарт сведе очи и видя, че тя носи къса зелена туника.

— Спокойно. Всичко ще е много дискретно — увери я той и нежно постави ръка на бедрото ѝ. — Години наред съм вършил подобни неща във външното министерство.

Момичето, което влезе в районното управление Западен Фери, носеше спортна фланелка, анорак, изтъркани джинси и маратонки. Дългата ѝ руса коса бе мокра, както и дрехите ѝ. Дежурният забеляза, че е около двадесетгодишна.

— Май вали навън, а? — попита той.

— Дошла съм заради приятеля си — не обърна внимание на въпроса му тя. — Казва, че ще се застреля.

— Защо?

— Заради някаква статия във вестник „Ивнинг Стандарт“.
Прочел, че са извадили някакво момиче.
Сержантът наостри уши.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Закуската в семейство Аштън бе шумно събитие. Щом изяде храната си, Едуард ревна да го свалят от бебешкото столче. Той се плъосна на пода и започна да удря по плочките с тигана, в който Хариет бе пържила шницели предишната вечер. По радиото песента на Бийтълс „Искам да държа ръцете ти“ отчаяно се опитваше да заглуши соловото му изпълнение. Хариет редеше мръсните чинии в миялната машина, правеше закуска и си мърмореше. Аштън се зарадва, че поне няма желание да разговарят. При целия този шум той едва чу телефона и включването на устройството против подслушване в хола.

— Тук е дежурният офицер. Тъкмо щях да затворя.

— Жалко, че не си го сторил — отвърна Аштън. — Опитваме се да хапнем. Как каза, че се казваш?

— Аз съм дежурният офицер.

— Нямах ли си име?

Отговор не последва. Аштън предположи, че той е новобранец и се чуди дали е редно да се представя или не. Кодът на електронния чип в телефона се сменяше всяка седмица, така че бе невъзможно някой да чуе разговора им.

— Предполагам, че не е държавна тайна?

— Не — изкашля се офицерът. — Казвам се Бари.

— Радвам се, че изяснихме проблема, Бари. С какво мога да ти помогна?

— Полицията е задържала заподозрян в убийството на Шарън Картрайт. В момента го разпитват в „Падингтън Грийн“. Господин Бентън смята, че заместник-директорът би искал да присъствате.

— Смята? — повтори Аштън. — Значи още не е решил?

— Сигурен съм, че директорът ще ви се обади лично.

— Добре, Бари. Кажи нещо за заподозрения.

— Може би ще е по-добре да говорите с директора.

Аштън прецени, че е прав, и затвори. След няколко секунди телефонът отново иззвъня. По дълбокото вдишване на дим от пура в

слушалката Аштън не можеше да обърка Виктор с никой друг. Значи се обаждаше от кабинета си, единственото място в къщата, където съпругата му Алис разрешаваше да се пуши.

— Предполагам, че дежурният офицер на Роджър Бентън вече те е информирал — започна Хейзълуд.

— Да. Каза, че ти ще ми дадеш подробности за заподозрения.

— Казва се Фокс. Рони Фокс. Снощи приятелката му го изпяла на полицията.

На брифинга на Олдфийлд с пресата присъстваха журналисти от северните ежедневници, включително и един репортер, който работеше за „Ивнинг стандарт“. Вероятно изявлението за убийството на Шарън Картрайт вече бе отпечатано във вестника.

— Заловили са Фокс рано тази сутрин — продължи Хейзълуд. — Олдфийлд е на път от Йорк, за да го разпита. Вероятно вече са пристигнали с Брайън Томас в „Падингтън Грийн“.

— И Брайън Томас ли ще ходи?

— Нали току-що ти казах — повиши тон Хейзълуд.

— Съжалявам, нещо съм разсеян. Защо тогава да ходя и аз?

— Защото искам да сравня записките ви.

— Добре.

— В такъв случай си замъкни задника там по най-бързия начин. Разчитам да бъдеш основна фигура при разпита.

Аштън тъкмо се канеше да попита как да задава въпроси, когато Брайън Томас е в пълното си право да върши това, когато Виктор затвори. Върна се в кухнята и дояде остатъците в чинията си.

— Трябва да изчезвам.

— Не взимай колата. Трябва ми днес.

— Добре.

— Колко щедро!

— Добър човек съм аз — каза той и страстно я целуна по устата.

Беше валило цяла нощ и черни облаци забулваха небето. Той тръгна от „Рилет Клоуз“, разходи се и хвана метрото от Рейвънскорт парк. На спирка „Хемърсмит“ се прекачи на друг влак за една спирка и реши да походи пеша до улица „Еджуеър“.

Олдфийлд и Томас отдавна бяха пристигнали в „Падингтън Грийн“ и контролираха положението. Виктор обаче не го бе уведолил

за присъствието и на Клифърд Пийчи. Аштън реши да не задава въпроси какво търси там и други от сорта.

— Тук прибираме всички заподозрени членове на ИРА и по-опасни престъпници — обясни Пийчи. — Пълно е с терористи, а вече си имаме и наркобарон. Затова непрекъснато сме нащрек.

— Затова службите за сигурност ще се ползват с преференции — намеси се Томас.

— Преференции ли? — учуди се Аштън и хвърли недоумяващ поглед към Пийчи.

— Да. Ще присъствате по време на разпита.

— Точно така. Ще наблюдаваме през тъмните стъкла — обясни Томас.

— Ще можете да чувате всяка дума — добави на свой ред Пийчи.

— Но няма да може да задаваме директни въпроси към Фокс.

— Сигурно вие сте главен инспектор Олдфийлд — обърна се Аштън към един безвкусно облечен човек на средна възраст. — Казвам се Питър Аштън.

— Приятно ми е.

— Не искам да си мислите, че непрекъснато се месим в работата на колегите.

— Това е полицейско разследване — напомни Олдфийлд. — Вие ще бъдете само странични наблюдатели. Аз ще разпитвам Рони Фокс. Така че отправяйте въпросите си към мен.

Правилата са си правила, съгласи се Аштън.

— Редно е първо да изслушаме Фокс — каза той.

— Добре — склони Олдфийлд. — През два часа ще правим почивка. Тогава ще коментираме разпита.

— Съгласен съм. А какво знае полицията за Рони Фокс? Бил ли е осъждан?

— Да. Още като малолетен. Има пет присъди за присвояване.

— Присвояване?

— По време на пубертета е бил ненадминат в кражбите на коли.

Фокс продължаваше да си пада по кражбите на коли, освен това бе заподозрян и за участие в два обира на банка в края на осемдесетте въпреки липсата на доказателства. Славеше се като човек с труден характер. Аштън реши, че такъв човек никога не би се самоубил.

— Работи като шофьор — продължи Олдфийлд. — Кара нощни смени в компанията „Флийт спид“. От отдела за борба с организираната престъпност редовно следяха Фокс към края на миналата година. Не откриха нищо нередно.

— Колко години е работил като шофьор?

— Четири.

— А преди това?

— Временни и почасови работи — помощник в супермаркет, работник на строежи. След деветнадесетия си рожден ден се записва в търговската флота и става стюард.

След двадесет и един месеца напуска и става шофьор на изключително богата вдовица. След година дамата го уволнява за грубост и арогантност. Носят се слухове, че го е видяла да бърка в портмонето ѝ, но решила да не се обажда на полицията. Тогава Фокс се записва в армията, в кралските транспортни части. Посещава няколко пъти Северна Ирландия. След осемнадесет месеца си издейства предсрочно уволнение, като подкупва няколко чиновници. Уволнява се с добро поведение.

— Значи се води запасняк — каза Аштън.

— Да, но липсва в съответните регистри — отвърна Олдфийлд и затвори тетрадката. — Ако нямате повече въпроси, предлагам да започваме.

— Тук ли е адвокатът му?

— Няма такъв. Фокс смята, че не се нуждае от помощ.

— Колко самонадеяно!

— Абсолютно вярно — въздъхна Олдфийлд.

Аштън напълно се убеди в това, когато видя Фокс с очите си. Той седна на масата срещу Олдфийлд и неговия помощник. Когато Олдфийлд се представи, Фокс направи пренебрежителна физиономия.

— Мисли се за много красив, нали? — забеляза Томас.

— На колко години е?

— На тридесет и една и още е ерген. Но и аз да бях на неговото място, нямаше да бързам да се женя. Спокойно може да има всяка мадама, без да се обвързва.

Аштън предполагаше, че много жени са навити на Рони Фокс. Висок около метър и осемдесет, със стегнато стройно тяло, направо да му завидиш. Когато не гледаше пренебрежително, имаше красиво

лице, но стоманеносивите очи под златистите вежди подсказваха за лошия му характер.

— Сигурно има много гаджета.

— Цял харем — ухили се Томас.

— Последната ли го е предала?

— Не, хитът на месеца е червенокосата Едуина. Когато хората ни го арестуваха на улица „Поплар хай“, той я чукаше. А между другото Деби живее наблизко.

— Тази Деби... — опипа почвата Аштън, — тя ли е дошла в полицията?

— Да.

— Нека позная. Деби е дала на полицията адреса на Фокс.

— Бинго!

— А Фокс ще каже, че тя го прави от ревност и е измислила цялата история.

— Хващам се на бас на една месечна заплата, че ще стане точно така.

— А Деби ще оттегли ли после думите си назад?

— Не знам. Забравих си кристалното кълбо вкъщи.

— Нищо няма да излезе от тази работа — мрачно заключи Аштън.

Джекил Айлънд в Джорджия всъщност бе полуостров и известният някога шикозен клуб вече бе превърнат в хотел. През 1886 година двама мъдри жители на Джорджия отишли в Ню Йорк и започнали да разправят наляво и надясно, че Джекил Айлънд е земният рай за ваканция и почивка. Земите били пълни с дивеч, морето с риба, климатът бил мек, а за влюбените предлагали пълно уединение. С две думи, идеално място за почивка и веселба. Фамилиите Рокфелер, Вандербилт и банкери като Дж. П. Морган също получили информация за курорта. Поканили проспериращи инвеститори на острова и завъдили дивеч и птици за любителите на лова.

Постепенно курортът се разраснал, а в центъра кокетно се извисил грамаден семеен хотел, пълен с казина, ресторанти, барове и игрални зали. Навсякъде ухаело на зелено и чисто. Служителите на хотела и семействата им живеели в специални постройки зад хотела,

имало дори училище за децата им. Всяко лято членовете на елитния клуб пристигали на тримесечна ваканция със семействата си и прислугата, за да избягат от убийствената жегата в Ню Йорк.

През октомври 1929 кризата на стоковата борса разрушила тази идилгия. Няколко пъти се сменяли собствениците, много сгради били сринати, включително училището и жилищата на служителите. През Втората световна война клубът бил превзет от военните и пригоден съгласно техните изисквания. След много години клубът бе купен от веригата хотели „Радисън рисорт“ и постепенно възвърна първоначалното си величие.

Нордън определено не би избрал подобно място за среща. Клубът „Джекил Айланд“ беше прекалено изискан за него. Предпочиташе някое шумно място в някой претъпкан град, където никой не го познаваше. Само че Рафаел Валдес бе предложил да се видят там и Нордън не посмя да откаже. Неохотно тръгна от офиса си в Джексънвил, Флорида, поех към Джорджия по шосе 95, след което се отправи на север, за да се включи в магистрала 17. След петдесет и пет мили и едночасово каране той пристигна в клуба.

Изневиделица се появи строен, рус мъж и отвори вратата на хондата му. Нордън можеше и сам да я паркира, но не се възпротиви. Непознатият беше около 30-годишен, с остри черти, тънки устни, яркосини очи и бледо лице.

— Господин Валдес ви чака на яхтата си — учтиво каза той. — Бихте ли ме последвали?

Тръгнаха по павирана пътека, която излизаше точно на кея. Нордън видя яхтата с два осемцилиндрови двигателя. Знаеше, че роденият в Куба адвокат я е кръстил „Мария“ в чест на дъщеря си.

Когато стъпи на борда, двигателите забоботиха, русият мъж помогна на другия бодигард да прибере въжетата и яхтата отплава навътре в морето.

Валдес бе облечен с бели панталони и маратонки. Под блейзера си със златни копчета носеше тънко поло. На главата си бе нахлупил моряшка шапка. Тази безвкусица разсмя Нордън, но той по никакъв начин не издаде впечатленията си. Всички знаеха, че е много опасно да си правиш шеги с братята Валдес.

— Общият ни познат в Савана ме уведоми, че не си доволен от банковото извлечение — каза Валдес и му посочи пейката на терасата.

— Седни и ми кажи какво те притеснява.

— Искам номера на сметката си, господин Валдес.

— Затова ли си дошъл?

— Надявам се.

Нордън облиза устните си. На борда беше сам с капитана и двамата бодигардове, без да броим Валдес. Стори му се, че тръгват към Атлантическия океан със скорост двадесет възла. Горилите на Валдес можеха спокойно да го застрелят и изхвърлят в морето, без никой нищо да разбере. Но ако щяха да го давят, защо им трябваше да го убиват първо? Не, така би подходил по-малкият брат Арналдо, но не и цивилизованият Рафаел, успокои се Нордън.

— Тук съм включил и някои други разходи — каза той и извади тънък плик. — Направил съм списък. Искаш ли да го видиш?

Валдес не обърна внимание на въпроса.

— Кажи ми, Нордън, ще видя ли пак племенника си?

— Раул Менендес няма повече да ти досажда.

— Сигурен ли си?

— Деветдесет и девет процента.

Менендес бе погребан лично от градската служба „Чистота“ в Брадфорд. С помощта на няколко човека Нордън му бе изкопал гроба и искрено се надяваше, че този изкоп в снега скоро ще бъде покрит с няколко тона боклук.

— Ами останалите? Ония, дето разпитваха племенника ми?

— Всички са мъртви — информира го Нордън.

— Добре. А как намери Раул?

— Не знам откъде да започна.

— Да речем, от завръщането на хората в Щатите.

Валдес бе изпратил един търговец на диаманти в Амстердам, за да купи стока на стойност пет милиона долара. Парите бяха изтеглени от банката му на Бахамските острови. Освен това бе осигурил двама бодигардове. Единият от тях беше Раул Гарсия Менендес. Това беше голяма грешка, но Менендес бе човек от техния сой и Валдес реши, че може да му има доверие. Менендес се държа чудесно в Холандия. Започна да своеволничи едва когато самолетът на холандските авиолинии се приземи на летище „Кенеди“. По време на полета бе убедил търговеца на диаманти, че често пътува и се познава с американските митничари, и го принуди да си разменят багажа.

— Племенникът ти и бодигардът минаха, след като подадоха митническите си декларации, но за учудване на всички търговецът бе спрял и старателно претърсен.

— От къде на къде?

— Раул подшушнал на имиграционните власти, че в самолета има съмнителен пътник.

— Не си ли измисляш?

— Не. Самият той ми каза. Племенникът ви много ми съдействаше. С удоволствие отговаряше на всичките ми въпроси. На летището Менендес помолил бодигарда да пази багажа, намерил телефон и изпял всичко.

Не искал да убива бодигарда, който му станал съучастник, но за по-сигурно инжектирал отрова в лявото му бедро. Содиум пентатол, изключително отровен препарат.

— Племенникът ти нарочно се развикал, започнал да плаче и да търси лекар. Когато на летището настъпила пълна суматоха, избягал. Взел такси до летище „Ла Гуардия“ и хванал първия полет. Не било важно къде отива, просто искал са изчезне от Ню Йорк.

Валдес се бе опитал да се справи с положението сам, но бил притиснат от митническите власти, които искаха да го арестуват и съдят за незаконно внасяне на диаманти на стойност пет милиона долара. Докато Валдес се чудеше дали да наеме Нордън да се занимава със случая, Менендес вече бил прелетял над 40 000 мили из Щатите и се отправил към Чили.

— Влязох в къщата му на Западен Палм Бийч и записах номерата на всички кредитни карти, които видях в банковото извлечение. Мислех, че ще мога да го открия. Знаех, че рано или късно ще се обади на някоя манекенка или на някого от фамилията Менендес, за да разбере какво става. Започнах да проучвам роднините му. По едно време той почна да се обажда на всички хора, които са имали вземане-даване с нас.

— С нас ли?

— Искам да кажа със сътрудниците ми — усмихна се Нордън. — Най-много е търсил по-голямата си сестра във Форт Лодърдейл.

Последният път, когато звъннал, Менендес я попитал дали е получила подаръка му. Тя предположила, че става дума за малката

кутийка, и попитала за какво служат ключовете, но той я отрязал, че това не е нейна работа.

— Значи е наел сейф някъде — бавно каза Валдес.

— Точно така. Беше скрил на сигурно място диамантите, но не можеше да рискува служител по сигурността на посолството да намери ключовете. Ето че Раул започна да оставя дири зад себе си, които можехме да проследим. Защото той вече беше поискал убежище в британското посолство в Сантяго. Британците не са чак толкова глупави. Щяха да познаят, че ключовете са от сейф, и да принудят Менендес да им го отвори.

След като посолството прие Менендес, единственият начин да излезе от Чили беше полетът на британските авиолинии за Лондон. Аз си извадих канадски паспорт, регистрирах се в малко хотелче в Южен Кенсингтън и завързах контакти в Сантяго. Обадох се и на един частен детектив, с когото бях работил преди.

Нордън нае трима души, които да проследят каква кола ще вземе Менендес от летището. Полетът от Сантяго до Хийтроу беше около тринадесет часа. През това време можеха да се научат много неща.

— Детективът ме посъветва да използваме мотори, за да се избягнат задръстванията, а и мотоциклетистите да приличат на куриери. Послушах го и лесно проследихме колата. Британците ме улесниха, защото не прекараха Менендес през ВИП-а, а по редовния начин с останалите пътници. Когато го закараха до улица „Матю Паркър“, разбрах, че разузнавателните служби се интересуват от него. Това усложняваше нещата. Наложих се да следим Менендес при многобройните му разходки от „Матю Паркър“ до „Падингтън Грийн“ и обратно, което беше много рисковано.

Нордън имаше известен опит в разузнаването и знаеше, че скоро Менендес ще бъде преместен в тайна квартира, вероятно извън Лондон.

— Реших, че ако го настанят извън столицата, няма да можем да използваме мотоциклетите и че лесно ще ни заловят. Бях наел кола, която всяка сутрин чакаше на „Падингтън Грийн“. Идеята беше, ако ония тръгнат нанякъде с Менендес, мотоциклетистите да звъннат по мобилния телефон на шофьора в колата и той да започне следенето. Един ден това стана и всички тръгнаха по магистрала М1.

Нордън бе наел един форд „Орион“ от „Авис“. Когато видя квартирата в Нейбърн, разбра, че разпитът ще се проточи с дни наред. „Елите“ бяха напълно обезопасени. Не можеше да ги следи повече, без да го забележат. Той обаче продължи да се излага на риск цели три седмици, тъй като Валдес, след като разбра за ситуацията, нареди на Нордън да продължава да дебне. Най-после един ден адвокатът-кубинец му оказа необходимата подкрепа.

— Времето беше отвратително — продължи Нордън. — Снегът покриваше следите ни, но пътуването до Брадфорд бе кошмарно.

— И все пак си извадил късмет. Особено с онази жена.

— Да. Шарън Картрайт не спря да дрънка. Разказа ми всичко за охранителната система и много други неща. Намерих едно писмо, адресирано до Джил Шеридан. Оказа се, че тя е някаква звезда в британското разузнаване и била информирана за всички доклади на Шарън Картрайт.

— Племенникът ми разказал ли е на Картрайт за диамантите?

— Тя не знаеше за Амстердам.

— Сигурен ли си?

— Шарън бе обстойно разпитвана, господин Валдес. Нищо не скри от мен, повярвай ми.

— Чудесно — Валдес щракна с пръсти. — Покажи ми разходите си.

— С удоволствие. — Нордън отново извади списъка. — Всичко е подредено.

— Знам. — Валдес скъса плика, извади фактурата и я погледна. — Номерът на сметката ти е 0453296 ФН.

— 0453296ФН — повтори Нордън и я записа в тефтерчето си.

— Разходите ти ще бъдат включени в сметката, но ще ти бъдат удържани петдесет хиляди долара.

— Петдесет хиляди долара ли?

— Имаш още работа — отговори Валдес.

В три часа вече стана ясно, че Рони Фокс няма лесно да се пречупи. Полицията не разполагаше с никакви улики. Разпитът толкова се проточи, че на Олдфийлд му идваше да си подаде оставката и за четвърти път даде почивка.

— Доникъде няма да стигнем — каза той на Аштън и на Томас в коридора. — Не можем да го обвиним в нищо. Нямаме и отпечатъци. А приятелката му дори оттегли показанията си.

— Какво ще правим с нея? — попита Аштън.

— Ще я обвиним, че губи времето на полицията.

— Искам постоянния му адрес — продължи Аштън. — Същото се отнася и за приятелката му. Трябва да продължите да го тормозите поне още четири часа.

— Кой, по дяволите, отговаря за този разпит?

— Както сам изтъкна, ти си шефът — намеси се Томас. — Но като гледам колко зле се справяш, може би трябва да ти помогнем.

— Бъдете сигурни, че нищо няма да излезе — заключи Аштън. — Ако Фокс можеше да ни чуе сега, щеше да се надуе още повече.

— Прав си — съгласи се Олдфийлд. — Защо тогава искаш още четири часа?

— Защото мисля, че след като го изтощим напълно, той ще се обади на някого. Ще подслушам разговора.

— Колко глупаво от твоя страна — ухили се Олдфийлд.

— Току-виж чуем нещо.

— Ами ако има мобилен телефон?

— Познавам един човек, който има скенер — засмя се Аштън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Човекът със скенера се казваше Тери Хикс и работеше в техническия отдел. Наричаха го Краля на електрониката. По време на Студената война бе изградил специална система против подслушване в британското посолство в Москва. Там бе оборудвал стая, която наподобяваше на иглу и бе напълно шумоизолирана. Така тайните срещи се провеждаха безпроблемно, но човек можеше да издържи вътре максимум половин час, след което излизаше мокър и изцеден като парцал.

Проблемът на Хикс беше, че настъпваше хората по мазолите им. Келсо го смяташе за нафукан прост техник, но знаеше, че мнението му не е меродавно. През 1994 г. бе открита службата „Техническа поддръжка на операциите“. Тогава Аштън взе там електронния гений и за първи път усети одобрение от страна на Келсо.

В областта на електронното разузнаване шеф обаче все още беше Франк Уорън. Хикс трябваше да „пази“ „по-особените“ посолства. В разузнаването използваха този термин за посолства, които често бяха подложени на атаки както от приятели, така и от врагове. Така че Хикс докладваше на Франк Уорън по линия на електронното наблюдение.

Общо взето, работата вървеше, защото Аштън и Франк Уорън си бяха поделили задълженията и Хикс свикна да играе по свирката на двама началници. Затова Хикс изобщо не се учуди, когато Аштън му се обади от „Падингтън Грийн“ и го помоли да дойде веднага. Аштън знаеше, че поне засега Хикс се радва на всяка възможност да покаже номерата си.

— Ето ти телефонните подслушватели, които искаше — бодро каза Хикс. — Дано да станат.

— Какво те притеснява?

— Включих ги на телефонния си секретар вкъщи. Естествено, нямаше никакви проблеми, но аз не съм важна клечка.

Аштън разбираше притеснението на Хикс. Отдавна беше минало времето, когато бившият шеф от МИ 5 Питър Райт можеше да се

разхожда спокойно из Лондон. За разлика от седемдесетте години, днес скъпо струващите устройства все още не можеха да предотвратят всички рискове на професията.

— Позволи ми да те успокоя — усмихна се Аштън. — Онова, което ще те помоля да направиш сега, не е много законно.

— Не съм и очаквал нещо друго.

— Добре, Тери. Достатъчно побъбрехме. Каж ми как вървят нещата.

— Предадох информацията ти на един приятел от Бритиш Телеком. Рони Фокс има мобилен телефон. Въпросът е дали го носи със себе си сега.

— Фокс бил изваден от леглото на Едуина рано сутринта. Вероятно го е оставил в апартамента ѝ.

— Разучих я. Фризьорка, живее над салона на улица „Поплар хай“. Номерът ѝ го няма в указателя, но според броячите за телефона в салона долу излиза, че на тази линия са свързани два апарата.

— Мислиш, че единият е в апартамента ѝ?

— Вероятно, а другата му приятелка Деби няма телефон.

Деби бе на 21 години, разведена, безработна, с две малки деца от различни бащи — четиригодишно момченце и момиченце на годинка и половина. Според полицията агенцията за защита на самотните майки искала да изкара Фокс баща на бебето. Той, естествено, отрекъл, а по-късно с презрителна усмивка занесъл и кръвна проба за доказателство. Два дни след като агенцията уведоми Деби за резултата, тя се появи на улицата с разцепена устна и синина на бузата. Съседите ѝ твърдяха, че имала пукнати ребра и вероятно е удряна в корема, защото се превивала от болка.

— Кога ще си готов? — попита Аштън.

— Скенерът вече е поставен на покрива.

— Ами останалите части?

— Смятам да оставя малък приемател при Едуина. Прилича на контакт. За всеки случай ще взема и по-голямото устройство, в случай че използва адаптери. Приемателят ще бъде във фризьорския салон, но след като набера номера ѝ и затворя, вече няма да има значение от кой телефон се обаждат. Ще чуваме всяка дума от разговорите ѝ, независимо дали говори от долния или от горния апарат.

Дадеш ли му възможност да говори на любимата си тема, Тери Хикс ставаше страшен досадник.

— Чудесно — прекъсна го Аштън. — Но не ми отговори на основния въпрос. Имаме на разположение още само три часа. Ще се справиш ли за толкова кратко време?

— Естествено.

— Наистина ли? Тогава защо имам чувството, че още дори не си започнал?

— Чакам да се стъмни.

— Погледни през прозореца, Тери. Тъмно е като в рог.

— В такъв случай тръгвам.

— Искаш ли да ти помогна с нещо?

Хикс изтръпна при спомена за един случай, по който бяха работили заедно. Всички планове се бяха провалили, изобщо издъниха операцията. В крайна сметка се стигна до пълен провал, когато съпругът неочаквано се прибра вкъщи. Просто Аштън беше проследил погрешен човек и не успя да предупреди колегата си навреме. Хикс се видя принуден да удари нещастния човек с бухалка по главата. Проблемът беше, че не знаеше дали собственикът на къщата е запомнил физиономията му или не. За щастие всичко това се бе развило на около 6000 мили от Лондон и те направо офейкаха извън страната.

— Не се сърди — предпазливо каза Хикс. — Но искам да работя с техниците си този път.

— Добре. Ще си бъда в офиса. Обади ми се на директната линия, когато свършиш. Кодът е същият като този на централата, а последните цифри са 0028.

— Няма проблем.

— Е, няма да те задържам повече — ухили се Аштън.

Точно преди да тръгне, телефонът звънна и Хикс се обади, след което подаде слушалката на Аштън.

— За теб е. Секретарката на господин Хейзълуд.

Оказа се, че Виктор желае да го види веднага.

В тайните разузнавателни служби офисите бяха мебелирани и подредени според ранга на служителя. Например млад разузнавач клас III можеше да разполага само с бюро с плъзгащи се чекмеджета и неудобен стол с облегалка. Генералният директор обаче работеше на

дъбово масивно бюро с много шкафчета с месингови дръжки, библиотека, люлеещ се стол и три кожени фотьойла за посетители. Освен това подът бе покрит с аксминстърски или уилтънски килим, а зад вратата имаше антична дървена закачалка за дрехи. При желание можеше да си избере маслени картини за офиса от един каталог на склада.

Хейзълуд можеше да си поръча картини от Каналето, Търнър, Утрило и още десетки известни художници, но не обичаше маслените бои. Всъщност се бе спрял на известната фреска „Мостът на Арнхем“ на Терънс Кунео, природен пейзаж — буря сред Атлантическия океан и известната „Врагът е насреща“, изобразяваща лунна нощ и три бомбардировача, приближаващи бряг на хоризонта. Последните две картини носеха само инициалите на художника.

Хейзълуд бе с гръб към вратата. Наслаждаваше се на трите си картини.

— Пристигнаха тази сутрин — каза той, без да се обръща. — Какво ти е мнението?

— Трудно е да се каже.

— И аз така мисля — съгласи се Хейзълуд, извади поредната за деня пура и седна на бюрото си. — Тази сутрин имаше съвещание.

Аштън реши, че Виктор му дава време да направи някакъв коментар, но не разбра идеята му. Не знаеше да се е случило нищо особено. Съвместният комитет по разузнаването се събираше всеки вторник. Съвещанията се председателстваха от отговорния подсекретар на външното министерство. Присъстваха генералните директори на външното разузнаване, контраразузнаването, правителствената агенция за контрол на комуникациите и шефът на военното разузнаване.

— След като свършихме, председателят ме извика. Каза, че разбира желанието ни да разследваме случая, но не бихме ли могли да го прехвърлим на полицията, вместо да се обвиняваме един друг.

— Един друг ли?

— Това бяха думите му.

— Изглежда, Джил Шеридан се е оплакала на приятелите си.

— Точно така. Какво всъщност й каза?

Хейзълуд изглеждаше прекалено сериозен. Ако Хариет бе тук, щеше да каже, че това поведение е типично в стила му. Тя бе убедена,

че когато стане напечено, Виктор първи гледаше да се покрие.

— Сериозно ли говориш? — попита Аштън.

— Както виждаш, не се усмихвам.

— Виж какво, шефе — ядоса се Аштън. — Предупредих те, че Джил никога няма да признае нищо, което би застрашило кариерата ѝ, освен ако не ѝ предложи нещо в замяна. Ти изобщо не искаше да ме изслушаш, когато те молах да опитаме с моркова, и аз го направих на своя глава — с тоягата.

— Какво си направил?

— Обвиних Джил, че е обещала на Шарън Картрайт да я назначи на работа в отдела си, а в замяна Шарън я е информирала за всичко, което е снесял Менендес на Харви Йо. Джил, естествено, отрече всичко и каза, че крадците се интересували единствено от бижутата ѝ.

— Това ли беше?

— Не, помолих Джил да си отваря очите на четири, за не я погнат убийците.

— Безкрайно тъпа тактика.

— След като госпожица Шеридан твърди, че убийците са крадци, значи има нещо в апартамента си.

— Може да бъде сметнато и за заплаха. — Хейзълуд дори не го чу.

— Искан да я натисна.

— Както виждаш, не се получи и грешката е единствено моя. Трябваше да имам предвид бившите ти взаимоотношения с Джил и да помоля някой друг да я разпита.

— Значи в бъдеще искаш да я оставя на мира?

— Да.

— Нямах проблеми. И без това не ми се занимава с нея.

— По-добре се концентрирай върху господин Рони Фокс.

— Трябва да внимавам. Полицията и без това вече е изнервена от намесата на Брайън Томас. Ако не внимаваме, можем да си навлечем още неприятности.

— Остави на мен това. — Хейзълуд остави пурата си на пепелника-мида. — Чух, че ще освобождават Фокс.

Аштън кимна. Вероятно Томас му се бе обадил, след като си е тръгнал от „Падингтън Грийн“. Или пък Клифърд Пийчи е разнесъл новината.

— Освен това чух, че възнамеряваш да го подслушваш.

Не, явно източникът на информация бе бившият детектив.

— Защо? Нещо против ли имаш? — учуди се Аштън.

— Искам да ме уведомяваш за подобни решения.

— Разбрано, господин директор.

— Не подхождаш ли много формално, Питър?

— Вероятно, но не съм наясно с някои неща. Когато основахме „Операции и общи услуги“, ти каза, че съм ти персоналният помощник. Какво се е променило?

На Аштън му се искаше да добави, че толкова добре познава Виктор, та може да действа и без да го предупреждава.

— По-кратко. И без това съм шокиран, че председателят е личен приятел на Джил Шеридан.

Вероятността Хейзълуд да бъде притиснат звучеше невероятно. В разузнавателните служби най-високата длъжност бе генерален директор. След това човек можеше да чака единствено пенсия и награди. Но преди години премиерът бе решил да направи наградите и почестите по-демократични. Така че сега Виктор имаше шанс да стане почетен рицар, а съпругата му — лейди Алис. Обаче трябваше да получи първо одобрение от държавния подсекретар и Форейн офис. Вероятно Виктор искаше тази почест и внимаваше в отношенията си с подсекретаря. Може би положението наистина се беше закучило.

— Мислиш ли, че Фокс ще се обади на някого, щом излезе от „Падингтън Грийн“?

— Възможно е.

— А ще успееш ли да го запишеш?

— Ако всичко върви добре.

— Ами ако Фокс се обади от уличен телефон?

— Губим — отвърна Аштън. — Но е крайно време късметът ни да проработи. Ще взема няколко шофьори от транспортния отдел. Единият ще поеме офисите на „Флийт спид“ на „Поплар хай“, а останалите домашния адрес на Фокс.

— Нещо друго нямаш ли предвид? — намръщи се Хейзълуд.

— Имам. Преди няколко години Фокс е бил в армията. Може оттам да изскочи нещо.

— И какво смяташ да правиш?

— Ще се поразровя в досиетата на военните.

Ако човек имаше името, инициалите и личния номер на човека, съответните служби лесно можеха да дадат информация за службата му, да дадат медицински и военни справки и какво ли не още. Засега обаче разполагаха само с името и рождената дата на Фокс, както и с факта, че е служил в кралските транспортни части през 1986 година на 22-годишна възраст. Въпреки това кадровият отдел можеше да открие нещо интересно и само с тези данни. Просто щеше да отнеме повече време.

Дамският фризьорски салон се намирал в средата на улица „Поплар хай“. Над витрината имаше голяма табела, на която пишеше „ЕДУИНА“. До салона се бяха прилепили рекламен вестник и малък базар на бомбаеца К. П. Рой. Базарът беше семеен бизнес и по това време на нощта беше единственият отворен магазин. Тери Хикс подмина „Едуина“, зави наляво в най-близката пряка, а след това отново наляво, докато излезе на неосветена алея, успоредна на „Поплар хай“. Пресметна метрите и прецени наум разстоянието, като преброи всички задни врати.

Апартаментът над вестникарската агенция беше тъмен. Макар че пердетата на горната задна стая от базара на К. П. Рой бяха дръпнати, той видя, че лампите са запалени. Едуина нямаше дори мрежа против комари на прозореца си, а вътре бе осветено. Хикс забеляза, че вратата на задното дворче е открената. Той вдигна райбера и я отвори докрай. Някой идиот беше оставил кофата за боклук до вратата, тя за малко да падне и да вдигне страхотна дандания. Но това беше и целта на Хикс. Той силно я ритна с крак. И най-дълбоко заспалият човек можеше да се събуди от шума. С пресъхнали устни Хикс изчака някой да излезе, да се развика и да го попита какво търси в двора, но нищо подобно не се случи. Той тихо затвори вратата и влезе на пръсти в дворчето.

Малкото фенерче, което бе взел със себе си, освети задната врата на салона. Тя бе заключена с брава „Йейл“. Извади шперц и пробва всички ключове от връзката, докато най-накрая намери подходящия. Озова се в миниатюрна стаичка. По коридорчето бяха наредени закачалки за кърпи, хавлии, палта, шампоани, гребени, козметика и сешоар. Срещу него видя друга врата, която също бе заключена. Бръкна с едно тримилиметрово шило в бравата и разбра, че от

вътрешната страна има ключ. Много внимателно го избута навътре, като се надяваше радиото, което се чуваше от горния етаж, да заглуши шума при падането му на пода.

Нямаше ключалка в Лондон, която да не може да отвори. Трябваше просто време, търпение и здрави нерви. Аштън му каза, че има време до седем часа, така че това не бе проблем. Трудно му беше обаче да запази самообладание, когато никой от проклетите ключове не влизаше. В краен случай щеше да използва и сила, но не бе желателно. Още веднъж, обеща си той, ще опита всички ключове — за последен път. Решението му се оказа мъдро. За негово голямо учудване още първият ключ от комбинацията шперцове влезе плавно в ключалката.

В стаята се процеждаше мъжделива светлина от уличните лампи и той изключи фенерчето. От лявата му страна имаше голямо огледало, мивка, поставена над стар шкаф, кожен фотьойл, античен професионален сешоар, две диванчета, поставени под буквата Г, и малка кръгла масичка, отрупана с женски списания. От другата страна видя бюро с тетрадка за записване на клиентите и малък телефонен секретар, почти скрит зад цветното перде. На няколко места бяха инсталирани големи сешоари, което обясняваше защо Едуина използва адаптери.

Хикс реши да замени адаптера до телефона с малкото приемателче, което му отне точно три секунди. „Бebешка работа“ — прошепна си той и подскочи от ужас, когато неочаквано телефонът звънна. Успя да реагира бързо, включи телефонния секретар и намали звука. „Обади се, Едуина — помоли се той, — обади се, преди да се е включил секретарят.“ Чу се едно „щрак“, някой вдигна слушалката и Хикс се успокои.

— Липсвам ли ти? — чу се мъжки глас.

— Рони, ти ли си?

— Кой друг може да е?

— Къде се изгуби бе, човек?

Хикс погледна часовника си. Показваше 6 и 23. Значи Фокс бе излязъл от полицията 37 минути по-рано. Ако не беше избързал, всичко щеше да отиде по дяволите. Защо поне един път нещо не стане точно по плана?

— Откъде се обаждаш? — попита Едуина.

— От уличен автомат на улица „Еджуеър“. Казах ти, че ще ме пуснат.

— Така е.

— А ти как се справи? Тормозиха ли те много?

— Само разбиха вратата на апартамента ми и ме скараха със съседите. Семейство Рой продължава да се оплаква. Сякаш аз съм виновна, че полицията е стреснала бебето. Новината се разнесе из квартала и много жени отмениха часовете си. Отвратителен ден, нали?

— Нищо. Обади ли се на Уили?

— За какво? Той не е дърводелец, не може да ми оправи вратата.

— Едуина замълча и Фокс си я представи как се мръщи. — Ще идваш ли?

— По-късно. Трябва да изкарам някоя пара.

— С таксито ли?

— Ще ти се обадя по-късно — каза Фокс и затвори. Едуина направи същото.

Хикс превъртя касетата, като се молеше разговорът да се е записал върху останалите съобщения и всичко да е нормално. Усили звука отново. Най-рискованата част бе изключването на машината, защото секретарят издаваше силен звук. Хикс не знаеше дали Едуина може да го чуе. Вероятно не беше в преддверието, защото се обади едва на третото позвъняване. Но пък може би бе задрямала или пък намалила радиото или телевизора. Той затаи дъх и натисна бутона.

Върна ключа на вратата, влезе в коридорчето и тръгна към външната врата. Искеше да я заключи със специален уред, който беше донесъл със себе си, но не успя и се отказа. Тъй като засега всичко вървеше нормално, той реши, че Едуина ще си помисли, че е забравила да заключи.

Хикс излезе в двора. Бе започнало леко да ръми. Оставаше му само да заключи вратата на дворчето, фасулска работа. Извади шперца, вкара го в йейла и с ръката на опитен крадец извърши безпогрешно и тази процедура. С последната дървена врата нямаше никакви проблеми.

Тръгна по алеята, зави надясно, мина по „Поплар хай“ и се отправи към колата си, която бе оставил на улица „Стоунярд“. Бръкна в десния си джоб, извади мобилния телефон и набра номера на Аштън, като избягна централата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Помощник-директорите, заместниците им и няколко привилегировани агенти от клас I заемаха северните офиси с изглед към реката, Уестминстър и Парламента. Гледката беше впечатляваща дори и при студените и мрачни дни. Преди пет месеца Аштън се наслаждаваше на подобна гледка от четвъртия си етаж. Той все още работеше там, но в друга стая, заради поредното разместване, което правителството от време на време предприемаше. Вместо реката той сега гледаше магистралите от Воксхол до улица „Куинстаун“. Ако човек обичаше да гледа коли и осветени пътища, щеше да бъде доволен, но романтичните натури изобщо не изпитваха удоволствие от панорамата.

Изведнъж Аштън се почувства самотен. Всички на четвъртия етаж отдавна си бяха тръгнали. Той се отлепи от прозореца и седна на бюрото. Ръчната радиостанция ПВС 5400, която купи от един магазин в центъра, беше произведена от военната телекомуникационна компания „Плеси“. Тя беше създадена предимно като играчка за деца и имаше максимален обхват четири километра. Двамата шофьори вече бяха заели местата си и установяваха контакт, но изобщо не беше ясно колко щяха да издържат приемниците. Ерик Даниелс наблюдаваше гарсонията на Фокс, а другият шофьор следеше фризьорския салон на улица „Поплар хай“. И двамата вече се намираха почти извън обхвата на радиостанцията. Ако по някакво стечение на обстоятелствата им се наложеше да се отдалечат, трябваше да разчитат единствено на мобилните си телефони, което щеше да забави нещата, а и да ги усложни при една бързо променяща се ситуация.

Без комуникации работата на всички беше спукана. Фокс беше освободен половин час по-рано от предвиденото и бе успял да се обади на Едуина от уличен автомат на улица „Еджуеър“ в 6,23 часа, а вече бе осем без пет. Кога, за бога, щеше да се прибере на „Билингсгейт“. Трябваше само да хване метрото от улица „Еджуеър“, да излезе от „Тауърхил“ и да се прехвърли на мотриса за „Докландс лайт“. Дори и

да се беше забавил в метрото, трябваше още преди половин час да си е вкъщи. Вероятно беше излъгал приятелката си.

Аштън натисна предавателния бутон на радиостанцията.

— Едно, тук нула. Чуваш ли ме?

— Едно, Роджър. Чувам.

— Едно, няма нищо ново — обади се и Даниелс. — Поправка. Нали знаеш, че Блубел е тук с мен заедно с Майнър?

Блубел бе кодът за експерта по електроника, а с Майнър беше обозначен помощникът му Аштън не знаеше, че Хикс и техниците му са още там. Взе мобилния си телефон, но радиостанция № 2 подаде сигнал, за да го информира, че в таксиметровата компания няма и помен от Фокс. Аштън предаде и на двамата шофьори да продължават наблюдението и набра Хикс на мобифона.

— Тери, моля те, кажи ми какво става. Какво правите още там, по дяволите?

— Да не съм объркал нещата? — обиди се Хикс. — Значи не искаш да се мотаем наоколо и да помогнем на Даниелс при нужда.

Аштън промърмори нещо и прецени, че може би наистина е по-добре да се навъртат в района. Фокс беше напълно непредвидим, а допълнителната помощ никога не е излишна. После накратко смърми Хикс и му каза да не мърда без изричното му разрешение.

Аштън се почуди дали да не звънне отново на Хариет. Вече я беше предупредил, че ще закъснее, а тя го бе попитала колко. Въпрос, на който не можеше да отговори. Оттогава нямаше никакво развитие на нещата. Понякога най-елементарните решения се оказваха най-сложни за изпълнение. Изведнъж той чу стъпки в коридора. Предположи, че дежурният се разхожда, и се провикна:

— Работя.

Надяваше се, че няма да бъде обезпокоен от някоя нощна проверка по никое време.

— Виждам — отвори вратата Томас.

Аштън вдигна очи.

— Мислех, че си пуснал Фокс и си се прибрал на топло.

— Не. Убедих Олдфийлд да пийнем по едно, преди да тръгне за Йорк. Не мога да кажа, че се разделихме като първи приятели, но поне си говорехме. Тази сутрин му надрънках куп глупости.

— На твое място не бих се тормозил. Олдфийлд не е ангел.

— Не бях прав. Обсъждахме разследването му.

— Затова ли не е продължил разпита до седем, както беше уговорено?

— Не, Пийчи е виновен за всичко. Каза на Олдфийлд, че доникъде няма да стигнат, и приключи. Добре, че поне го изтърси в коридора, а не пред Фокс.

— Здраве да е.

— Детективът от местния участък подкрепи приятеля ти от МИ 5, дори си позволи да каже, че нямаме никакви доказателства и че при добро желание Фокс може да ни съди. Олдфийлд веднага се върза. А Фокс бе толкова спокоен, че дори и аз за малко да си помисля, че ревнивата му приятелка го е издънила.

— В колко го пуснаха?

— В шест без няколко минути.

Вече бе осем и пет. За два часа и десет минути Фокс можеше да обиколи целия град и да се върне.

— Имаше ли пари в себе си?

— Почти четири лири на дребно.

— Сигурен ли си?

— По дяволите. Бях там, когато се подписа на документа. Не помниш ли, че Фокс бе измъкнат от леглото рано сутринта? Хвърлиха му дрехите и му дадоха две минути да се облече. Нямаше време да си obuе чорапи, а какво остава да си търси портфейла. Дори продължи да се облича в полицията.

Какво можеше да направи човек с четири лири? Почти нищо, освен да се вози в метрото и да се оглежда дали не го следят. Два часа? Колко време му трябваше на Фокс да се убеди, че никой не се интересува от него? Може би се е свързал с някой приятел и са го прибрали с кола? Това донякъде обясняваше двучасовото му мистериозно изчезване.

Аштън искрено се зарадва, когато чу гласа на Даниелс.

— Май попаднахме на нещо. Прилича на удавен плъх в яке и панталони, с разкопчана риза. Вир-вода е и изглежда много нещастен... Завива покрай районния съд... трябва да е Фокс... абсолютно отговаря на описанието. Влиза в някаква кооперация... повече не го виждам.

Аштън заръча на Даниелс да продължава да го информира, провери радиостанция две и се обади на Хикс по мобифона.

— Не съм мърдал. Какво искаш?

— Ами приятелят ти?

— Той се отдалечи от мен.

— Добре. Отиди да го уведомиш за положението и се върни в колата си.

Аштън няколко пъти предупреди Хикс да не задържа линията. Ако Фокс излезеше от гарсоньерата си, всяка секунда щеше да е жизненоважна и нямаше да има време за постоянно набиране на мобифона.

— Преследвате Рони Фокс ли? — Томас поклати глава. — Ти си непоправим оптимист. Отделът за борба с организираната престъпност го е следил цели седем седмици, Фокс не е направил нито един погрешен ход. А те са професионалисти. Освен това той веднага ще засече хората ти.

Изведнъж Даниелс отново установи връзка, като съобщи, че Фокс пак се е появил на хоризонта.

— Преоблякъл се е... носи черен анорак и дънки... отваря една от вратите...

Даниел млъкна, но държеше включена радиостанцията. Аштън чуваше неспокойното му дишане, сякаш е участвал в маратон. Възбудата му нарасна още повече, когато каза, че Фокс е излязъл от гаража си с кола.

— Завива надясно по „Билингсгейт“, тръгва към пристанището.

Аштън погледна часовника си. За пет минути Фокс бе успял да се преоблече и да излезе. Бързаше. Значи можеше и да се получи нещо. Продължи да слуша наблюденията на Даниелс, взе мобифона и попита Тери Хикс дали Фокс е използвал телефона си.

— Твърдо не.

— Бръмбарчето, машинката де, работи, нали? Не се е разболяла? Всичко й е наред, нали?

— Напълно.

Междувременно Фокс бе завил към „Аспен уей“. Когато излезе на улица „Каспър“, Аштън вече знаеше, че целта му е таксиметровата компания на „Поплар хай“.

— Имаш ли свободна кола?

— Да. Една хонда „Акорд“. В гаража е — отвърна Томас.

— А познаваш ли хора от специалния полицейски отдел? Някой, който ще ти свърши услуга?

— Зависи от услугата — предпазливо отвърна Томас.

— Искам да излъжат малко. Благородно, разбира се.

— Знам ги аз твоите благородни лъжи. Можеш спокойно да качиш човек на бесилото.

— Само искам да потвърди, че съм един от детективите му — усмихна се Аштън. — Не се притеснявай толкова.

— Говори по-конкретно, по дяволите!

— Добре, чакай малко да обмисля плана.

Даниелс отново се намеси. Гласът му беше нестабилен — ту спокоен, ту треперещ, което показваше, че е много напрегнат. Повтаряйки всяка дума по два пъти, Аштън разбра, че Фокс е влязъл в такси-компанията, като е оставил колата си на „Удсток терас“. Екип номер 2 бил паркиран точно срещу офиса, а Даниелс вече се намирал в района.

Аштън извади една карта, огледа района и нареди на Хикс да тръгва към „Удсток терас“, като му обясни как да стигне дотам.

— Ами другарчето ми?

— Кажи му, че е свободен. Не ни трябва. — Аштън затвори телефона и погледна Томас. — Сега вече можем да се помолим на приятеля ти.

— Ще му се молим, щом разбере какво си намислил пак.

— Смятам, че Фокс не се е обадил само на Едуина от уличния автомат. Нямам представа на кого е звънил, но съм сигурен, че неслучайно е излязъл да работи по никое време.

— Малко прекаляваш, не мислиш ли?

— Изобщо не съм съгласен с теб. Нали в крайна сметка излъга отдела за борба с организираната престъпност точно когато бяха по петите му. След като Фокс напусне офиса, ще говоря с диспечера.

— Нямала си баба работа.

— Прав си, но все не можем да го пипнем, а това изобщо не е в мой стил.

— Дай да се обадя на моя човек. Може ли да ползвам телефона ти?

— Не пипай мобилния. Линията трябва да е свободна за Хикс. Обади се по другия. Набери деветка, за да вземеш външна линия.

Аштън отиде до сейфа и го отвори. Благодарение на техническия отдел се бе сдобил с фалшива карта на ченге, която щеше да заблуди всеки служител на полицията, включително и шефовете му.

Хикс звънна по мобилния, за да съобщи, че е пристигнал, а междувременно Томас продължаваше да издирва приятеля си. В този момент се включи и Даниелс, но нищо не му се разбираше. Аштън отново се сети за проблема с обхвата на радиовръзката и грабна телефона от ръцете на Томас. После взе мобилния и радиостанцията и закричи по коридора. Бесен, Брайън Томас го настигна при асансьора.

— Какво, по дяволите, ти става? Искаш да уреждам простотиите ти, а изчезваш точно когато се свързах с Пол Ишъруд.

— Съжалявам. — Аштън влезе в асансьора и натисна бутона за мазето.

— Съжаляваш! Виж какво, наложи се да безпокоя Ишъруд в дома му. Ядосах госпожа Ишъруд, която бе организирала прием. Пол също не звучеше в много добро настроение, може би защото жена му... Все пак познавам добре Пол, стари приятели сме, бързо му мина...

— Добре.

— Тъкмо го убедих да ти спаси кожата, а ти се изнизваш като обран евреин.

— Загубих връзка с всички освен с Хикс. Не искам да изпуснем Фокс. Трябва да възстановим връзката.

Вратите на асансьора се отвориха. Аштън излезе и се насочи към хондата в гаража. Томас продължи да му чете лекции в колата чак до Уестминстърския мост. Радиовръзката бе подновена на метростанция „Канон“. След няколко минути Даниелс съобщи, че Фокс е излязъл от офиса на таксиметровата компания и тръгва пеша към „Удсток терас“.

Компанията за таксиметрови услуги „Флийт спид“ се намираше близо до увеселителна площадка. Аштън прецени, че фризьорският салон „Едуина“ е на стотина метра, което обясняваше как Фокс се е запознал с нея. Когато пристигнаха в района, Фокс вече караше към Комършъл Роуд, а Хикс и Даниелс неуморно го следваха.

Досега сформираният набързо екип не бе работил заедно. С изключение на Даниелс шофьорските умения на останалите не бяха

проверени. На всичкото отгоре не разполагаха и с надеждни радиостанции, а Аштън нямаше да ги чува, ако се отдалечаха на повече от четири километра. Според инструкциите Хикс поведе колоната, следван от другия шофьор с радиостанция едно. Даниелс като най-опитен караше най-отзад. Всеки един трябваше да проследи Фокс по три мили, след което да изчезне от пътя. Това правило търпеше две изключения — ако Фокс започнеше да се държи странно, когато забележи, че го следят, първият от колоната трябваше веднага да се оттегли. Другото изключение засягаше Даниелс. Той бе достатъчно опитен, за да прецени ситуацията и да вземе сам решение.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Томас.

— Не. Идеята беше моя. Ако нещо се обърка, отговорността ще си нося аз.

— Късмет тогава.

— Благодаря.

Аштън излезе от хондата. Улица „Поплар хай“ винаги бе студена и ветровита, особено в края на януари. А и пуста, тъй като хората предпочитаха да си седят на топло и да гледат телевизия. Дори в обикновено претъпканото бистро за пържени картопки и риба близо до такси-компанията не се забелязваше жива душа.

Преди време на мястото на „Флийт спид“ имаше склад за лекарства. Аштън забеляза, че на стената все още виси рекламен плакат на паста за зъби. Влезе в офиса на компанията и видя три фотьойла, кръгла маса, изгорена от цигари, и малко барче. Там се намираше и кабината на диспечера, плешив, неприятен на външен вид човек, с няколко кичура мазна коса, сресана напред. Диспечерът зяпаше футболен мач по телевизията, а един от шофьорите слушаше уокмен и четеше вестник. Той изобщо не реагира, когато Аштън извади картата си и я показа на диспечера.

— Детектив Аштън. Би ли намалил телевизора?

Диспечерът промърмори нещо и неохотно натисна копчето на дистанционното.

— Така добре ли е? — иронично попита той.

— Идеално. Имате шофьор на име Рони Фокс.

— Кой?

Аштън се наведе над бюрото и доближи лицето си до това на диспечера.

— Чуй ме добре — тихо продължи той. — Представа си нямаш колко лош ставам, когато задници като теб ми се правят на интересни. Хайде да започнем отначало. Рони Фокс е излязъл от офиса преди десет-петнадесет минути и не се е прибрал вкъщи. Извади си тефтерчето и ми кажи името и адреса на клиента му.

Диспечерът постави тетрадката със заявки на бюрото и посочи с пожълтелите си от никотин показалец.

— Ето. Господин Филип Истър. От улица „Тринити“ 34 за летище Хийтроу.

— Той ли държеше Фокс да го кара?

— Да.

— Редовен клиент ли му е?

— Вероятно.

— Добре. Сега ми дай указателя си.

Диспечерът извади скъсано издание на „Лондонски страници“ отпреди две години. Истър не беше често срещана фамилия, а единственият абонат под това име живееше в „Спайтълфийлдс“. Имаше обаче и някакъв В. П. Истър с адрес на улица „Тринити“. Аштън си записа и двата телефона, върна указателя и предупреди диспечера да си затваря устата.

— В никакъв случай няма да казваш на Фокс, ясно ли ти е?

— Предупрежденията ви не са ми нужни. И без това не казвам нищо на този нещастник.

Аштън погледна към шофьора с вестника.

— Ами приятелчето ти там?

— Все едно сте влезли да попитате къде се намира някоя улица.

— Чудесно.

Томас бе включил радиото в колата и се опитваше да намери хубава музика. По първи канал вървеше „Вечерен обзор“, по втори най-доброто от кьнтри музиката, а по трети опери от Моцарт. По четвъртия изнасяха лекции на екологична тема, която му вдигна кръвното, и той се навъси.

— Направи обратен завой и тръгни по Комършъл Роуд — намеси се Аштън.

— Ти докъде стигна?

— Намерих името и адреса на клиента.

Аштън обаче се лъжеше. От двете позвънявания по мобифона разбра, че господин П. Истър от „Спайтълфийлдс“ си е легнал и изобщо няма намерение да ходи на летището, а В. П. Истър се оказа една безкрайно неучлива дама, която му се разкрещя и заплаши, че ще се обади на полицията.

— Казах ти, че е хитър — самодоволно изкоментира Томас.

Аштън за трети път се обади по мобифона си и разбра, че Хикс се е отказал и е на път за Воксхол Крос. Здраве да е, каза си Аштън и включи радиостанцията. И двата екипа веднага му отговориха.

— Загубихме го — лаконично каза Даниелс.

— Къде си? — попита Аштън.

— На улица „Примроуз“, на север от метростанция „Ливърпул“.

— След пет минути сме там — намеси се Томас.

Аштън замълча. Имаше ли значение дали за пет минути или за половин час? Бързото пристигане нямаше да оправи разочарованието му. Беше сторил и невъзможното, но то се оказа напълно безполезно.

Даниелс започна да обяснява последните събития. Фокс завил по улица „Мидълсекс“ и се отправил към метростанция „Ливърпул“, но неочаквано кривнал по „Бишъпсгейт“. Започнал да върти из малките улички.

— Партньорът ми реши, че Фокс го е засякъл — продължи Даниелс. — Така че той се оттегли и аз поех щафетата. Обиколих всички сокаци около „Бишъпсгейт“, но от него нямаше и помен.

— Вероятно клиентът е чакал на предварително уговорено място — предположи Аштън.

— Сигурно са се уговорили, след като Фокс е излязъл от „Падингтън Грийн“ — намеси се Томас.

— Може би.

— Може би, но това по никакъв начин не ни помага.

— Даниелс и колегата му трябваше да следят клиента, а не Фокс.

— Това не беше по силите ни — ядоса се Томас.

— Но ако се бяхме понапънали малко... — възрази Аштън.

— Господи! Никога ли не се предаваш?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

И все пак преследването се оказа ползотворно. Разходиха се по уличките около „Бишъпсгейт“ и откриха четири коли с още топли двигатели. Три от колите бяха паркирани около метростанция „Ливърпул“, а четвъртата бе оставена на площад „Финсбъри“. Аштън вече бе разбрал, че не може да надхитри Фокс. А и разследването на четирите коли нямаше да е лесна работа, да не говорим, че съществуваше възможност клиентът да е дошъл пеша на срещата.

В крайна сметка реши да запише регистрационните номера и да ги продиктува на Центъра за контрол на транспорта в Суонзи. Насърчението на Томас, че действа в правилната насока, изобщо не го зарадва. Беше се провалил и не можеше да си го прости. Прибра радиостанциите на двамата шофьори и ги заключи в сейфа във Воксхол Крос. Даниелс му предложи да го закара до вкъщи, но Аштън бе в толкова лошо настроение, че реши да се разходи по Уестминстърския мост и да хване метрото до Рейвънскорт парк. Когато обаче денят ти е пълен провал и ти се иска изобщо да не си се събуждал, пътуването с метрото не беше най-разумното решение. На пресечката между Южен Кенсингтън и улица „Глочестър“ бе станала катастрофа, което забави мотрисата с четиридесет и пет минути. Малко след като Питър се настани благополучно в един от вагоните, някакъв отчаян просяк се хвърли под влака.

Прибра се точно в полунощ. Вратите на увеселителния парк отдавна бяха заключени и се наложи да тръгне по обиколния път за „Рилет Клоуз“. Хариет му бе оставила бележка. Пишеше, че вечерята му е в кухнята и трябва да я подгрее. Приготвила стек по овчарски, но толкова пъти го притопляла, че вече приличал на парче асфалт. Съветваше го да изхвърли яденето в кофата, освен ако не е много гладен.

Аштън се вслуша в съвета и хапна две-три бисквити с двойно уиски и сода. Искаше му се да види сина си Едуард, но бебето спеше много леко, а Хариет и бездруго сигурно му бе сърдита. Съблече се,

без да пали лампата, положи дрехите си на стола, внимателно дръпна юргана и си легна.

— Гаден ден, а? — тихо каза Хариет.

— Някои са по-зле от мен — отвърна той, мислейки за самоубиеца и за машиниста, който не можа да спре и изпадна в шок.

Хариет се обърна към него и го прегърна.

— Не се отчайвай. Не се е свършил светът.

— Ще опитам.

— Поне тази нощ ще се чувстваш добре — промърмори тя и започна да го гали по бедрата.

Както винаги, Хариет се оказа права. На сутринта Аштън вече не се самообвиняваше за случилото се. Когато пристигна в офиса, напълно бе възвърнал самообладанието си. Хикс влезе в кабинета му ухилен до уши.

— Искам да чуеш това — каза той и постави една касета на бюрото му.

— Фокс е звънял по мобифона?

— Точно така. Копелето се е обадило на приятелката си, докато е пътувал към фирмата.

— Значи мобифонът е бил в колата му през цялото време.

Хикс кимна.

— Със сигурност не е бил при Едуина.

Аштън дръпна най-долното чекмедже на бюрото си, извади старо касетофонче „Сони“ и вкара касетата.

— Крайно време е да си купя по-ново — каза той и натисна бутона.

— Ало, 3893 — чу се дрезгав мъжки глас.

— Джеф, аз съм — започна Фокс, без да се представя.

— Знам — сопна се Джеф.

— Пътувам. Обади се във фирмата и поръчай такси за Хийтроу. Кажи, че искаш аз да те возя.

— Добре.

— След това тръгни за срещата ни.

— Защо, по дяволите, трябва да се срещаме?

— Защото здраво съм загазил. Канадското ти приятелче трябва да ме измъкне.

— Няма да стане. Извън страната е.

— И какво от това? Имаш телефон и факс. Знаеш къде да го намериш. Престани да се занасяш и се обади във „Флийт спид“.

— Това е — рече Хикс.

Аштън спря касетофона и превъртя касетата назад. Надяваше се да не си въобразява, но Фокс звучеше притеснен и ядосан. Не бе рискувал да се обади на Джеф от домашния си телефон. Мислеше си, че мобифонът е сигурен, тъй като седеше в колата и никой не го бе пипал. Но защо не му е звъннал от уличен телефон? На баровец ли се правеше, или не искаше да губи време?

— Припомни ми нещо — замисли се Аштън. — Когато се обади на Едуина, той я попита защо не е звъннала на Уили, нали?

— Точно така.

— Да можех да науча името на адвоката му...

— Не мога да ти помогна, приятелче — засмя се Хикс.

— Не съм се и надявал, Тери. — Аштън извади касетата. — Само една ли имаш?

— Не. Направих си копие.

— Чудесно. Ще задържа тази. Добре се справяш засега, но имаме още много работа. Не откачай скенера от мобифона и веднага ми се обади, ако има нещо ново.

Аштън прибра касетофона, взе касетата и тръгна към вратата, като елегантно побутна Хикс към коридора.

— Същото се отнася и за приятелчетата ти — каза той и тръгна към отдел „Техническа поддръжка на операциите“.

Сутрешното заседание не бе приключило, което означаваше, че Келсо нямаше да му досажда. Аштън поздрави шефа на отдела Франк Уорън и потърси Брайън Томас, който се бе заровил в купища недовършена работа. Две от досиетата на бюрото му бяха на хора от армията.

— Търсим заместник на Крофорд — обясни Брайън.

— Не знаех, че го освобождаваме.

— Пенсioniра се на двадесет и втори октомври. Имаме няколко варианта. Сред кандидатите е и бивш моряк, който смята, че го пренебрегват. Имаме си и човек на морската пехота, интересна

личност, участвал във Фолкландските събития на деветнадесетгодишна възраст, работил е и в Северна Ирландия. През 1990 го преместили в американската морска пехота, където бил сержант в челния отряд по време на Войната в Залива. Шефът на школата сипе суперлативи за него.

Томас остави документите настрана.

— Видя ли се с Виктор Хейзълуд днес?

— Съвещанието не е приключило.

— Рой Келсо настояваше да научи какво търся тук.

— Какво му каза?

— Истината. Че не мога да помогна с нищо по разследването и че Олдфийлд е вдигнал ръце от мен. Обещал е да ни информира по случая и решил, че присъствието ми при ченгетата е безполезно.

Томас изрече всичко това простичко, със свои думи, като каза пълната истина. Аштън си представи как възмутеният Келсо ще повтори всяка негова дума на съвещанието и ще се оплаче на Виктор.

— Франк Уорън уведомен ли е?

— Не. Изобщо не ме е питал защо не съм в Йорк.

— Редно е да му кажеш.

— Нещо друго има ли?

— Какво става с четирите регистрационни номера?

— Снощи пратих факс до Суонзи.

— Кога чакаме отговор?

— След три-четири дни.

— Да ми се представи до края на деня.

— Трябва да извадиш голям късмет — усмихна се Томас.

— Имаме напредък, Брайън — каза Аштън и го информира за записания разговор. — Искам тази служба да си размърда задника, защото съм убеден, че една от колите е собственост на въпросния Джеф.

Казваше се Икбал Хан, на тридесет и седем години. Беше пристигнал в Брадфорд от Карачи на шестгодишна възраст. След смъртта на баща му през юли 1994 Икбал Хан наследил магазин за цигари и вестници на улица „Мил“, близо до булевард „Лийдс“. Беше женен с три дъщери на четиринадесет, дванадесет и седем години и се

славеше като честен и съвестен гражданин. Вчера, докато инспектор Олдфийлд бе зает с разпита на Фокс, Хан бе отишъл в полицейското управление Брадфорд. Въпреки че не каза нищо особено на полицаите, те решиха да го прехвърлят на колегите си в Йорк, които днес трябваше да го вземат от дома му.

Макар че първите впечатления винаги бяха погрешни, Олдфийлд минаваше за добър психолог. Минути след като се запозна с Икбал Хан, той вече знаеше, че пакистанецът се мисли за велик, няма чувство за хумор и се държи като сноб. По време на разпита стана ясно още, че е изключително интелигентен и с богата обща култура.

— Не ви разправям приказки, инспекторе. Не съм си го измислил, за да навредя на братята Хюсеин.

— Не ви обвинявам в подобно нещо.

— Макар че имам причини да го направя.

— И защо?

— Те са ислямски фундаменталисти, фанатизирани мюсюлмани. Смятат, че всяко момиче, което се влияе от западното обучение и стандарт, трябва да бъде убито. Казаха ми, че най-голямата ми дъщеря Рана била курва, защото се обличала като останалите англичанчета в училището. Заплашиха ме, че ще я изнасят. Сега тя носи панталони и „хиджаб“, или шал за главата, както му викате вие.

— Защо не ги съдите, господин Хан?

— Не мога. Рана ще отрече. Ако щете ми вярвайте, но тя е благодарна на братята Хюсеин, че я били накарали да прогледне истината. Много са силни, а имат и последователи.

— Кой? Братята Хюсеин ли?

Хан се учуди на въпроса. Макар че полицията нямаше доказателства, всеки знаеше, че Низамудин и Аяб Хюсеин бяха организирали въоръжена група за самозащита. Когато бръснатите глави пребиеха някой азиатец, ислямската организация се намесваше.

— Два трупа за всеки наш. Това е девизът им, господин инспектор. Подобно на божиите чада, те се прекланят пред Иран и мразят британците и американците. Подражават на иранските аятоласи. Низамудин и Аяб ме мислят за империалист, защото повечето ми клиенти са техни врагове. Или с други думи, инспекторе, те са бели.

— Сигурно непрекъснато получаваш заплахи?

— Не, но ме смятат за неверник. Не ме малтретират, но често обикалят пред магазина ми с плакати в ръце и отблъскват клиентелата ми. Бизнесът ми започна да запада.

Олдфийлд разбра, че Хан с право има зъб на Низамудин и Аяб Хюсеин. Не знаеше обаче дали Хан целеше просто да ги натопи или пък нещо друго.

— Как изкарват прехраната си?

— Имат си собствена печатница. Сигурно печелят добре, защото преди две седмици си купиха чисто нов син форд „Транзит“.

— Виждал ли си колата?

— Да, както и цялото ми семейство.

— Знаеш ли регистрационния номер?

— Не съм се заглеждал — вдигна рамене Хан.

Олдфийлд разбра, че братята Хюсеин живеят в стара къща на булевард „Уивърс“, успореден на улица „Мил“. От балкона на Хан се виждала задната градина на братята и дървената пристройка, която използваха за печатница. Както повечето хора от квартала, те изкоренили живия плет, за да могат да минават откъм улица „Мил“.

— Паркират до печатницата си. Понякога задръстват малката уличка с новия си форд и изобщо не се съобразяват. Така правеха и със стария си миниван.

— Продадоха ли го?

— Не, господине. Ванът го нямаше почти две седмици. Помислихме, че са го заменили за форда „Транзит“, но миналия петък отново се появи. Сега пък изчезна фордът. Реших, че братята са го взели назаем за няколко дни, защото имаха много работа. По-късно обаче прочетох статията във вестника за убитото момиче. Чух, че полицията издирва син „Транзит“.

Хан си припомни също, че в деня на отвличането на Шарън Картрайт братята били много заети. Излезли от магазина около обяд и се върнали чак след около три часа.

— Майка ми ги е видяла.

— Майка ви ли?

— Да, тя живее при нас. Забелязала, че братята вадят навит килим от колата и се опитват да го вмъкнат в бараката. Килимът изглеждал много тежък. Придружавал ги един англичанин.

Олдфийлд напълно се убеди, че между Хан и братята има сериозна вражда. Възможно ли е Шарън Картрайт да е била увита в килима? Или Икбал си е измислил цялата история, за да отмъсти на братята.

— Тръгнаха нанякъде с колата около четири часа следобед. Спомням си часа, тъй като бе започнал да вали сняг. Нямаше ги няколко часа. Майка ми видяла точното време по телевизията и ги чула да се прибират в девет.

— Как е чула колата, след като телевизорът е работел?

— Майка ми не говори английски език. Била е в спалнята си, която гледа към задната им градина.

— Видяла ли е братята с очите си? — попита Олдфийлд.

— Не. Беше много тъмно и валеше силно. — Хан извади една кърпичка и си издуха носа. — Извинете ме, господин инспектор, малко съм настинал.

— Дано се оправяш бързо.

— Казах ли ви, че паркираха колата точно до печатницата?

— Не. Защо ви притеснява това?

— Обикновено паркират където им падне, но тогава правиха доста маневри по уличката. Изглежда, криеха нещо.

Олдфийлд реши, че Хан умишлено преувеличава, и не обърна особено внимание на думите му.

— Значи за последен път си видял форда „Транзит“ на 27 януари, петък?

— Не, господин инспектор. Както вече казах, тогава фордът изчезна, а се появи миниванът. Видяхме „Транзит“-а за последен път в четвъртък следобед.

— В колко часа?

— В четири без пет. Когато тръгнаха, бе започнало да се стъмва.

— Колко човека имаше в колата?

— Само братята.

Явно бабата бе типична клюкарка и не изпускаше нищо от погледа си.

— Ами в сряда? Братята използваха ли колата?

— Не. Изобщо не мръдна цял ден.

Олдфийлд нямаше повече въпроси. Знаеше, че ако колата е била преместена дори и с един милиметър, бабата веднага щеше да

забележи.

— Нямам какво повече да кажа, господин инспектор.

Олдфийлд усети в думите му известна доза съжаление.

— Информацията ви е много важна. Хубаво щеше да е, ако повечето граждани бяха като теб. А сега ще ви откараме обратно до Брадфорд.

Когато пакистанецът си отиде, Олдфийлд отново прегледа доклада от аутопсията на Шарън. Според патолозите, тялото било умъртвено тридесет и шест часа преди да бъде хвърлено в реката. Жената изчезнала във вторник следобед, а след два дни случаен минувач, който разхождал кучето си, забелязал трупа. Значи са я убили само няколко часа след отвлечането ѝ.

Беше почти сигурно, че убийците са опитали да се отърват от трупа в сряда вечерта или в четвъртък приземи. А според Икбал Хан братята не бяха използвали колата в сряда. Може би майка му бъркаше? По дяволите, каква бъркотия. Или пък е измислил цялата тази история? Олдфийлд реши да се обади на колегите си в Брадфорд и да ги помоли да обискират къщата на братята Хюсеин. Разбира се, това трябваше да стане без много шум, защото фанатици като тях можеха да започнат да стрелят, без да им мигне окото.

Брайън Томас се бе уволнил от градската полиция през 1983. Оттогава бе минало много време, но все още му беше останал някой и друг познат, който се чувстваше задължен на Томас. Така че успя да намери стабилни връзки в Центъра за контрол на транспорта в Суонзи и да ускори проверката на четирите коли.

След по-малко от два часа му изпратиха факс с имената и адресите на регистрираните ползватели на четирите превозни средства. Тъй като регистрираният ползвател невинаги се явяваше собственик на колата, службата дори бе изпратила копия от шофьорските книжки на четирите лица.

Хейзълуд се бе затрупал в папки и приличаше на редактор в издателство. Както винаги, дебелията му пура димеше в пепелника. Купчина документи се издигаше в единия ъгъл на бюрото и почти закриваше лицето му.

— С какво мога да ти помогна? — попита той, без дори да вдига поглед от отвореното пред него досие.

— Не е спешно. Ще дойда, когато не си толкова зает — отвърна Аштън.

— Не, говори сега, но бъди кратък.

Аштън това и направи, като обясни с няколко думи за засечения разговор по мобифона и за информацията от Суонзи.

— Фокс се е обадил на някой си Джеф Търуин. Домашният му адрес е улица „Керън“ 4 в Западен Хемпстед. Собственик е на БМВ 520 с номер БИФ 1.

— Странна регистрация.

— Вероятно е платил много пари за нея.

— И защо си мислиш, че това е човекът, Аштън?

— Не съм сто процента сигурен, но от четирите имена само Търуин е християнско.

— Какво ще правиш сега?

— Ще проуча господин Търуин. Може и към него да прикрепим едно ухо.

— Много внимавай, Питър.

— Разбира се.

— Когато откриеш с какво се занимава господин Търуин, искам да предадеш случая на Клифърд Пийчи.

— На Пийчи ли? Знам, че МИ 5 е по-напред от нас с наркотиците, но не сме сигурни, че Менендес се е занимавал само с кокаин и хероин, нали?

— Не ме разбра — спокойно отвърна Хейзълуд. — Клифърд Пийчи е новият заместник-директор.

Аштън се сети за Джил Шеридан? Как ли бе реагирала тя на тази новина? Отдавна беше хвърлила око на това място. Сега трябваше да го забрави поне за три години. Рано или късно човек изпада в черна дупка. Най-после това нещастие бе сполетяло и нея.

— Не се учудвай, Питър. Работата е нагласена.

— Така ли?

— Също както със сър Дик Голдсмит Уайт. Вкараха го сред шефовете на МИ 5 през 1953-а. След три години стана генерален директор.

— Но тогава дори не съм бил роден.

— Искаш да се почувствам старец ли, Питър?

— Ни най-малко. Кога започва Пийчи?

— Официално от понеделник, но трябва първо да навлезе в работата. Опитвам се да му прехвърля част от цялата тази бъркотия.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Иска ли питане?

— Каза, че трябва да предам случая на Пийчи. Всичко по случая Нейбърн ли имаш предвид?

— Да.

— А аз ще продължа ли да работя по него?

— Не. Ако Клифърд реши да предприема допълнителни действия, ще си избира екип по собствена преценка.

Умно, замисли се Аштън, много умно. Джил Шеридан отново щеше да се измъкне чиста и неопетнена. Робин Ъркхарт щеше да продължи да я ухажва и подкрепя. Но ако се оплачеше и от Пийчи, може би Робин най-после щеше да се усъмни в идола си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нордън нае офис точно до плажа Понте Ведро, близо до булевард „Атлантик“. Харесваше този плаж, защото той отстоеше само на двадесет и три мили от дома му в Джексънвил. Освен това двадесет и пет хилядното население си гледаше собствената работа, което бе доста необичайно за малките градове. Той обясняваше на малкото хора, които проявяваха любопитство и го питаха с какво се занимава, че е търговски представител и не позволяваше повече въпроси.

Името на сградата, „Сийскейп център“, звучеше прекалено грандиозно за триетажното блокче. Нордън бе наел четиридесет квадрата на втория етаж. Всички казваха, че офисът му не е голям, но въпреки това бюрото, шкафовете и люлеещият се стол някак си се губеха. От офис техниката имаше само телефон със секретар и факс. С помощта на една приставка в телефона можеше спокойно да слуша съобщенията си, без да се разкарва до офиса, но това не важеше за факса. Нордън бе принуден да ходи до офиса заради него поне два пъти в седмицата. Тази сутрин чу съобщение от един глас с английски акцент и още преди да тръгне към плажа Понте Ведро, знаеше, че е получил факс.

Никога нямаше проблеми с паркирането около „Сийскейп център“. Заклучи хондата и взе асансьора до втория етаж. По-голямата част от етажа бе наета от една адвокатска агенция, частен психиатричен кабинет и собствената му фирма — „Новакс промоушън“. Когато Нордън се качи, на етажа нямаше никой. Психиатърът приемаше пациенти следобед, адвокатите бяха в отпуската, а брокерите — на дневни огледи с клиенти.

Факсът не съдържаше кой знае каква информация, че да заинтригува адвокатите или някой друг, ако го бяха прочели. Отнасяше се за провалена сделка. „Фокс не е съгласен с условията по договора и иска да го променим. В случай че не пригответе бразилската стока, той ще пренасочи бизнеса си другаде...“

Ъруин всъщност съобщаваше, че Фокс е загазил и иска едноразов билет за Рио де Жанейро, както и джобни пари. Там сигурно щеше да се ожени за някое местно момиче и да ѝ направи дете. Ако не изпълнеха „договора“ му, Фокс щеше да отиде в полицията и да признае всичко. Щеше да изпее като канарче цялата информация и да създаде много проблеми на съучастниците си.

Нордън изведи пакет „Марлборо“ и запали цигара. С какво можеше да му навреди Фокс? Не знаеше истинското му име, нито домашния му адрес, нито миналото му. Знаеше само, че той се казва Франк Норис и е канадец, живеещ в Ню Йорк. Така че можеше да създаде неприятности единствено на Ъруин. Ако изпее връзката на частния детектив с Менендес, направо може да му стъжни живота.

Нордън бавно дръпна от цигарата и се загледа в кълбата дим. Преди няколко години, през 1991-а, с Ъруин пак имаха общ бизнес. Деветнадесетгодишната доведена дъщеря на един от най-видните граждани на Джексънвил отишла на почивка в Европа и писала оттам вкъщи, че е намерила човека, с когото иска да прекара остатъка от живота си и няма да се върне. Момичето се явяваше единствена наследничка и разполагаше с осемцифрена сума в банковата си сметка. Баща ѝ беше убеден, че любовникът ѝ се е хванал с нея заради парите. Нордън не го попита защо е избрал него за работата, а не се е обърнал към някоя от големите агенции. Разбра, че бащата е готов на всичко само и само дъщеря му да скъса с ухажора си.

Последното писмо, което момичето бе писало на майка си, носеше лондонска пощенска марка, така че Нордън трябваше да си намери съдружник в Англия. Попита един приятел в детективската агенция „Пинкертон“ дали не може да препоръча някой подходящ за този вид дейност. Джеф Ъруин бе горещо препоръчан и Нордън веднага го нае.

Използвайки информацията на родителите, Ъруин откри двамата влюбени само след седмица. Преговорите с приятеля ѝ обаче отнеха тройно повече време. След като бе видял снимки на наследничката, Ъруин се убеди, че момчето е влюбено само в парите ѝ. Момичето беше доста грозно, с дебели криви крака и малък бюст. Бащата го бе упълномощил да предложи на любовника десет хиляди лири за петгодишен период само и само да я остави.

Ъруин обаче започна да пързая богатото татенце. Заяви, че момчето било съгласно само ако получи веднага десет хиляди лири. Ъруин трябвало да му предаде пет в аванс и пет след скъсването на връзката. Три дни след като Ъруин получи парите, момчето се обади на любимата си и ѝ каза, че всичко между тях е свършено. След няколко дни група яки мутри отвлесоха любовника в някакъв празен склад в Докландс. Завързаха го за един стълб, напълниха един казан с вряла вода и започнаха да го „къпят“. След това извадиха две хиляди лири и го посъветваха да взема парите и да изчезва. Изсипаха малко вряла вода и върху тестисите му, като го предупредиха, че само при един погрешен ход ще му светят маслото.

След няколко години Нордън отново прибягна до помощта на Ъруин и тогава се сприятелиха. Не станаха първи приятели, разбира се, но англичанинът знаеше доста за господин Джон Новакс от Понте Ведро, Флорида. Нордън загаси цигарата и реши да действа, нямаше време за губене. Написа кратък факс с големи букви:

„Относно твоя факс от 31 януари. Опцията за бразилската стока не е валидна. Препоръчвам прекратяване на договора. Предполагам, че присъствието ми не е нужно. Ще покрия всички разходи, направени досега.“

Прочете го два пъти и го изпрати на Ъруин.

Аштън много бързо разбра с какво се занимава Джефри Ъруин. Нямаше го в указателя, но когато се бе обадил на Фокс, продиктувал телефона си. След като откри и домашния му адрес, Аштън намери кода за Западен Хемпстед и звънна в дома му на улица „Керън“. Включи се секретар. Аштън веднага позна дебелия глас на Ъруин. Изслуша как Джефри Ъруин се извинява, че не може да се обади в момента и моли да се остави съобщение и телефонен номер. Щял да се обади при първа възможност. Гласът на Ъруин от записва също така каза, че ако случаят е много спешен, може да го безпокоят на мобилен телефон 0171-446-9581. За кратко Аштън разбра, че Ъруин е частен

детектив и консултант по охраната, и намери от „Жълти страници“ адреса на офиса му на улица „Финчли“.

Реши отново да говори с Брайън Томас. Бюрото му бе доста празно и той явно нямаше работа, но никак не се зарадва на Аштън.

— Нека позная. Искаш пак да ти съдействам, нали?

— Да. Имам информация за Джефри Ъруин.

— Защо не си плащаш за услугите, които ти върша? Говоря с големи хора в полицията, успявам да ги убедя в простотиите ти и накрая получавам едно голямо нищо. Не сме информирали полицията за записания телефонен разговор, нито пък за делата на Фокс или този Ъруин.

— Ще го направим веднага, щом разберем още нещо за Ъруин.

— Надявам се. В противен случай това ще ти е последният разговор с мен.

— Ъруин е частен детектив — спокойно започна Аштън, като не обърна внимание на заплахата на Томас. — Служебният му адрес е улица „Финчли“ 987, Западен Хемпстед.

— Е и?

— Сигурно местната полиция знае нещо за него. Уж е аматьор, а върши тяхната работа, и то много успешно.

Томас отвори най-горното чекмедже на бюрото си и извади дебело издание на „Алманах на полицията“. Отвори го на „градски полицейски участъци“.

— Улица „Финчли“ е в район С. За съжаление не познавам никой от полицаите, записани на страница 29.

— Когато ти трябва достъп до някой със засекретено досие, на кого се обаждаш? Потърси този човек и кажи, че трябва да проучиш Ъруин. Измисли нещо, по дяволите. Излъжи, ако трябва. Кажи, че търсим бивш член на специалните десантни части.

— И преди съм те питал, кажи ми, никога ли не се предаваш?

— Щеше ли да си доволен, ако бях помолил някой друг за съдействие?

— Естествено, че не. С твоите постоянни лъжи веднага ще оплескаш нещата.

Аштън знаеше, че това е един от начините да намери информация, без да събуди подозрения. Лична информация за цивилни служители, членове на дипломатически служби, въоръжените сили,

МИ 5 и тайните разузнавателни служби се получаваха в отдел Ц4 или Националното бюро за идентификация. Там проверяваха дали лицето няма криминално досие. По време на разследването служителите често прибегваха до съдействието на Скотланд Ярд. Досието обаче никога не се изпращаше на полицията.

Майорът работеше в отдел „Среден изток“ към руското външно разузнаване, останка от старото Първо главно управление на КГБ. Преди два дни приключи мандатът му като трети търговски секретар в руското посолство в Техеран. Сега беше извикан на последния етаж в сградата на Министерския съвет до стените на Кремъл. Кабинетът в югозападната част на сградата принадлежеше на Павел Трилисер, съветник по външните работи на президента Елцин.

Майорът беше изрично предупреден да не си прави погрешни изводи от елегантния, изтънчен вид на Трилисер. Ако някой го видеше на благотворителен коктейл, щеше да го помисли за професор, висш съдия или преуспяващ психиатър, но майорът знаеше, че през 1987-а Трилисер стана най-младият генерал, назначаван за заместник-директор на външното разузнаване. Подчинените на съветника помежду си го наричаха Измамника.

— Моля, седнете, Николай Григориевич. — Трилисер посочи стола до бюрото си. — Цигара?

Майорът застана нащрек. Трилисер се държеше прекалено дружелюбно, сякаш говореше със сина на някой стар приятел.

— Не пуша — тихо отвърна той.

— И аз. Но ги пазя за гости, които пушат.

Николай Григориевич се загледа в очите му. Павел Трилисер имаше най-яркосините очи, които някога бе виждал. Блестяха като красиви звезди на бялото му лице. Отработената усмивка по устните на генерала обаче издаваше, че привидните топли чувства бяха всъщност ледени като айсберг.

— Разбрах, че вие сте писали докладите, които изправиха на нокти президента.

— Надявам се... не смятате, че си ги измислям. — Николай Григориевич го погледна предпазливо.

— По-интригуващи са от всички криминалета, които съм чел.

— Просто съобщих казаното ми от източника.

— Точно така. От мъжа с кодовото име Шехерезада. И кой е той? Може би някой келнер? Или пък дребен чиновник в министерството на вътрешните работи?

— Източникът ми е банкер.

— Преди колко време е станало това? Когато последният шах Мохамад Реза Пахлави е трупал пачки, докато е седял на Пауновия трон?

— Казва се Шахпур Базарган — продължи Николай Григorieвич и сведе поглед. — Членуваше в иранското освободително движение. Аятолах Хомейни възнамеряваше да направи Базарган министър на финансите, след като предшественикът му беше екстрадиран, но останалите не го приеха. Западните му маниери не бяха по вкуса им.

— Какъв е смисълът на всичко това? — нетърпеливо го прекъсна Трилисер. — Ще ми изнасяш лекция на тема иранска политика ли?

Николай Григorieвич искаше просто да обясни що за човек беше източникът му. Надяваше се съветникът на президента да разбере, че Базарган е първокласен информатор и човек с много възможности поне през изминалите шестнадесет години. Трудно беше да промени презрителното отношение на бившия генерал от КГБ, но той продължи да опитва, докато най-накрая постигна желаното.

— Добре, убедихте ме — заключи Трилисер. — Базарган е ценен кадър. Колко ни струваше информацията му?

— Нищо. Болен е от левкемия. Парите нямат значение за него.

— Ами семейството му? Не иска ли да им даде някакви пари?

— Шахпур Базарган е на петдесет и осем години. Родителите му са мъртви, а той е ерген. Има по-възрастна от него сестра, но доколкото разбрах, не се понасят. Всъщност мотивацията му е от чист патриотизъм.

— Така ли мислят и шефовете ви в отдел „Среден изток“?

— Да.

Николай Григorieвич обаче прецени, че не бива да е толкова категоричен, и спомена, че поне никой от отдела не се е противопоставил на мнението му.

— Мислите ли, че отмъщението не играе известна роля?

— Отмъщение ли? — повтори Николай Григorieвич с недоумение.

— Трябва да признаем, че той е бил доста амбициозен. Както вече споменахте, Базарган е бил член на иранското освободително движение, но аятоласите изобщо не са го зачитали. Според тях той не е бил истински последовател на исляма.

— Той се опитва да спаси страната си.

— Като я предава — прекъсна го Трилисер. — Всеки информатор е предател, Николай Григориевич. Помнете това.

— Базарган вярваше, че идеите на аятоласите са пагубни за Иран. Смяташе, че те съсипват страната.

— Знам, знам. Четох докладите ви. Президентът Елцин не разбира защо Базарган е потърсил нас вместо американците или англичаните. В крайна сметка тези две страни имат какво да губят.

Съединените американски щати нямаха нормални дипломатически отношения с Техеран. Американските интереси в Техеран се защитаваха от поляците. А що се отнася до британците, то се знаеше, че всеки, който влезе или излезе от тяхното посолство, беше сниман от секретните служби. Същото се отнасяше и за всички дипломатически резиденции. Павел Трилисер много добре знаеше всичко това. Какво целеше с въпросите си? Изпитваше ли го?

— Базарган дойде при нас, защото се чувстваше сигурен — обясни Николай Григориевич. — Отношенията между Москва и Техеран са отлични.

— Що се отнася за личните отношения, да.

Николай Григориевич не разбра намека на генерала, но кимна в знак на съгласие.

— Благодаря ви, Николай Григориевич. Много ни помогнахте.

— Не ви разбрах?

— Свободен сте. Приятно прекарване в Москва.

Трилисер дори стана, за да покаже на Николай Григориевич, че срещата им е приключила. Колкото и да се опитваше, младият майор не можеше да прикрие облекчението си, щом излезе от офиса. След като затвори вратата, Трилисер отиде до прозореца и се загледа в осветения декор на Кремъл. Москва, шест часът вечерта, студен и мрачен февруарски ден. В чии ли ръце щеше да намери спокойствие Николай Григориевич тази вечер, след като Шахпур Базарган бе толкова далеч? Никой не се съмняваше в интимната връзка на двамата мъже. Отношенията между Москва и Техеран никога не са били по-

добри, нали? Особено след начина, по който Москва действаше с мюсюлманите в Чечня. Кого си мисли, че заблуждава тоя тъпак?

Трилисер седна на бюрото си. Не знаеше до каква степен да вярва на тази иранска история. Какво толкова беше казал Базарган на любимия си майор? Че скокът на американския долар ще разклати руската икономика? Така или иначе и икономиката, и рублата все повече се сриваха. А що се отнася до тази кубинска намеса, за която бе споменал — откъде щеше да намери сили Фидел Кастро да се бори с Щатите? Само да го чуеха американците, щяха да си умрат от смях.

Да посъветва ли Елцин да не чете докладите? Трилисер се намръщи. Не можеше да си позволи да допусне трета грешка. Кариерата му в КГБ и без това се разклати по времето на Горбачов през август 1991. Няколко от най-близките до Елцин хора бяха убедени, че е изчакал да види с очите си провала на преврата, преди да арестува собствения си шеф и да информира министъра на вътрешните работи Борис Пуго доброволно да се предаде на десантниците от Рязанската дивизия. През октомври 1993 си позволи да участва в заговор, целящ свалянето на Елцин и едва се измъкна чист в последния момент. По-късно предаде и вицепрезидента Руцкой и окончателно загуби доверието на президента.

Явно беше доста рисков играч, но обичаше и да се застрахова. Зад гърба на колегите си пускаше по малко информация на англичаните. Те пък вярваха в „добрите“ му отношения с американците. Така че той беше ловък играч...

Аштън се прибра вкъщи пеша през парка. Метеоролозите бяха предсказали студено и дъждовно време и като никога бяха познали. Обикновено когато кажеха, че ще грее слънце, небето се покриваше с черни облаци и започваше да вали като из ведро. Загледа се в люлките, пързалката и басейна, след което мина направо през железопътните релси, кралската болница, улица „Голдхоук“ и влезе в „Рилет Клоуз“.

Не видя „Воксхол кавалер“-а паркиран на обичайното му място. За сметка на това на тяхното място бе спрял един форд „Мондео“. Почуди се къде ли е паркирала Хариет, но се отказа да обиколя уличките около къщата. Надяваше се в най-скоро време да направи

гараж на мястото на градинката. Отвори портичката на оградата и тръгна през градината към входа.

— Прибрах се — провикна се той, когато Хариет излезе да го посрещне.

— Какво ще кажеш? — усмихна се тя.

— За кое?

— За новата ни кола.

— За онзи форд „Мондео“ ли говориш?

— Защо? Не ти ли харесва?

— Не исках да кажа това. Но е съвсем нов модел. Какво те кара да мислиш, че можем да си позволим кола на една година?

Искаше му се да вдигне скандал, но се отказа. Как смееше Хариет да прави подобни покупки, без дори да го попита за мнението му? Слава богу, телефонът звънна и те не успяха да си разменят приказките, за които по-късно щяха да съжаляват. Аштън чу познатия глас на Брайън Томас.

— Седни, за да не паднеш.

— Не се притеснявай.

— Тогава внимавай да не получиш инфаркт. Джеф Труин е бивш сержант от специалните части. През 1989 напуска службата и започва собствен бизнес като частен детектив и консултант по сигурността. Носят се слухове, че пере пари, но това все още не е доказано.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ъруин посегна към джоба на якето си, извади факса, който бе получил от Новакс снощи, и го разгъна. Нямаше нужда да го чете, тъй като бе запомнил всяка дума. Всички кодирани места бяха пределно ясни. Снощи му се искаше да изгори листа, но знаеше, че Рони Фокс трябва да го види черно на бяло, за да приеме фактите.

Новакс сигурно се бе побъркал. Искаше от Ъруин да намери човек, който да убие Фокс и да реши проблема. Укори се за наивността си. Трябваше да се откаже още когато прехвърлиха топката в „Централни сгради“ 4 на улица „Матю Паркър“. В края на кариерата си той беше работил към специалния отдел и много добре знаеше адреса на службата за сигурност към разузнаването.

Не трябва да си Айнщайн да се досетиш, че бяха замесени тайните служби. Новакс обаче бе взел много пари от клиента и знаеше, че ще получи десет пъти повече, ако се справи със случая. Не след дълго установиха, че обектът е настанен за две седмици в „Елите“ в Нейбърн и... колелото се завъртя. Ъруин отново прочете факса и реши в никакъв случай да не го показва на Фокс. Ако прочетеше, че животът му е в опасност, щеше да побеснее и да стане непредсказуем. Като нищо можеше да извика адвоката си и да изприпка в полицията по най-бързия начин.

Новакс обаче бе много потаен. Информацията, която Фокс знаеше за него, можеше спокойно да се побере на гърба на пощенска марка. Не, ако някой трябваше да се страхува от Фокс, това беше самият Ъруин. Щом Фокс започнеше да пее пред полицията, Ъруин щеше да се окаже извън играта. Дори нямаше да може да изтъргува някаква информация за Новакс. Измислената му самоличност сигурно беше сръчно слепена парче по парче. Какво знаеше Ъруин за него? Бил във Виетнам със специалните части... Един факс и телефонен номер... Нищо съществено. Това определено щеше да ядоса ченгетата и да му навлече още куп проблеми.

Ъруин стана от бюрото си, включи машината за нарязване на хартия и пусна вътре листа. Машината алчно го захапа и го погълна за миг като освирепяло от глад диво животно. Факсът бе нарязан на тънки лентички, които приличаха на конци, вплитащи се в огромно книжно кълбо.

Нямаше да е толкова лесно да се отърве от Фокс, но за всеки проблем рано или късно се намираше някакво решение. Партньорката му Кати не би одобрила идеята, защото тя щеше да им струва много пари, но след време щеше да се съгласи. Трябваше му само фалшив паспорт, малко дребни и самолетен билет за Маями през Париж. Не беше кой знае какво. Ако цялата процедура мине гладко и без много шум, дори нямаше да се наложи да теглят пари от банката. За щастие имаха осем банкови сметки из цял Северен Лондон — две в банка „Мидланд“ в Килбърн и по една в „Барклейс“, Айлингтън, в „Уембли“, в „Тръсти банк“ в Крикълуд, в „Нат уест“ в Мейда Вали, в „Лойдс“ на улица „Финчли“ и в „Бейсуотър“. Освен това в „Морган прайс“ в Найтсбридж държаха депозит от пет хиляди във вид на пътнически чекове. Щяха да си разделят по равно банките и да теглят по не повече от триста и двадесет лири от всеки клон. Кати щеше да вземе „Мидланд“ и „Барклейс“, а с останалите, както и с депозита в „Морган прайс“, щеше да се разправя той.

На Фокс щяха да му трябват френски франкове и американски долари за таксите и телефони. Спокойно можеше да обмени пари на летището, без да дава излишни обяснения. Първо трябваше обаче да убеди Фокс, че сделката върви по реда си. Реши да не се среща с него на този етап, а да го потърси по мобилния телефон. Щеше да накара Кати да се обади и да се престори, че уж е объркала номера. Според уговорката Фокс веднага щеше да му позвъни от някой уличен телефон. Дългогодишният опит беше направил Ъруин изключително предпазлив. В понеделник полицаите бяха разпитвали Рони цели десет часа. През това време ченгетата със сигурност бяха преровили апартамента му, а вероятно и този на неговата приятелка. Същата вечер бе предупредил изрично Фокс за тази практика, както и за вероятността да са поставили подслушвателен чип в телефона му.

Аштън за четвърти път набра телефона на Хейзълуд, но отново вдигна секретарката му. Сутрешното заседание се беше проточило с повече от час, защото Виктор бе решил да прави репетиция за утрешното посрещане на Клифърд Пийчи. Секретарката категорично отказа да прекъсне шефа си въпреки молбите на Аштън.

— Повярвай ми, че изобщо не е толкова зает, колкото си мислиш. Трябва да му кажа нещо спешно, по дяволите.

— Господин Хейзълуд изрично ме е предупредил да не го прекъсвам — отсече тя и затвори.

Аштън побесня. Когато снощи се обади на Виктор вкъщи и започна да го информира за Ъруин, Хейзълуд го помоли да отложат разговора за утре сутринта. Имаше чувството, че генералният директор умишлено го отбягва. Аштън отново звънна на секретарката и я попита дали е информирала шефа си, че той иска да го види.

— Естествено.

Аштън погледна програмата. Шефовете на отдели трябваше да разведат Пийчи из сградата, след което да се съберат в заседателната зала. Дали пък не е наумил да репетира и разходката? Аштън попита дали програмата не е променена.

— Няма нищо ново. Освен че господин Гарфийлд го придружава.

Ето защо Виктор се бавеше. Роуан Гарфийлд можеше да говори с часове, без да позволи да го прекъснат.

— Успокой се — каза секретарката. — Ще ти звънна веднага щом приключат.

Аштън ѝ благодари и затвори. Беше готов да се хване на бас за десет лири, че Виктор ще е зает цялата сутрин. Ако го беше направил обаче, щеше да загуби.

След малко Хейзълуд го извика. Изглеждаше много спокоен. Не приличаше на човек, който се бе хванал на работа още от влизането си в офиса. Нямахте и помен от снощния му заядлив тон. Държеше се весело и доволно, сякаш бе закусвал с шампанско и портокалов сок.

— Приятелчето ти в Москва пак се обади.

— Кое приятелче?

— Павел Трилисер.

Аштън направи пренебрежителна физиономия. Павел Трилисер не беше и никога нямаше да му бъде приятел. Преди две години

бившият генерал от КГБ го бе тикнал в затвора за седемдесет и осем дни. Макар че хората, които го разпитваха, не го малтретираха, те му оказваха психически натиск и почти не му даваха възможност да спи. Скоро след тази случка Трилисер се премести в Кремъл и стана съветник по външната политика на президента Елцин.

— Какво предлага той, Виктор?

— Още не знаем. Обадил се е тази сутрин в осем часа московско време. Кажи сега какво става с Ъруин? — смени темата Хейзълуд. — Не те ли предупредих да предадеш всичко на Клифърд Пийчи?

— Да, но Пийчи застъпва чак в понеделник. Не мога да чакам дотогава.

— Казах ти да не се вживяваш толкова?

— Защо да не следим Ъруин?

— Колко време, Питър? Няколко дни, седмица, месец? Да го следим през деня ли, когато излиза от работа ли, когато си е вкъщи? Да използваме екипи от по трима човека? Знаеш, че не можем да си го позволим.

— В такъв случай не виждам как може да се работи по случая.

— Какво предлагаш?

— Да информираме Пийчи и да му прехвърлим топката.

— Защо той да ни оправя бакиите?

— Защото преди години е работил при тях, Виктор. Доколкото разбрах, Ъруин напуснал специалните части, защото не го наградили за нещо. Говори се обаче, че той успял да се измъкне точно преди отделът за борба с корупцията да започне да се бърка в личните му афери. Сега полицаите много ще се зарадват на касетата с разговора между Фокс и Ъруин. Ще искат да разберат как така бившият сержант, живеещ в Западен Хемпстед, е приятел с бандит като Рони Фокс, който живее на майната си в гарсониера под наем?

— И към кого ще се обърнеш?

— Мисля, че Брайън Томас ще се справи. Естествено, ще му окажа необходимото съдействие.

— Имаш зелена улица.

Нямаше съмнение, че Хейзълуд отново бе възвърнал решителността си. През изминалата седмица сякаш беше обладан от вътрешни съмнения, но сега нямаше и помен от тези чувства. Може би просто се бе изморил да работи без заместник-директор почти цяла

година. Аштън искрено се зарадва и приятелски се усмихна на шефа си. Тръгна към четвъртия етаж, където Хикс нервно се разхождаше пред кабинета му.

— Мен ли чакаш? — попита Аштън.

— Уловихме още един разговор — каза Хикс и влезе в стаята. — За мен няма никакъв смисъл, но може би ти ще разбереш нещо.

Аштън отвори най-долното чекмедже на бюрото си и извади стария касетофон „Сони“. Постави касетата и натисна бутона.

— Здравей! — Фокс започваше разговора доста странно.

Търсеше го жена.

— Съжалявам, че чак сега се обаждам, но се налага да отменя часа си. Ще ми запишете ли час за петък?

— Сигурно имате грешка.

— Така ли? Набирам 9841.

— Набрали сте 9814.

— Извинете.

— Няма нищо — рече Фокс и затвори.

— Какво ще кажеш? — попита Хикс. — Мислиш ли, че наистина е грешка? Фокс се държеше естествено.

— Добър актьор е.

— Да, но...

— Познавам тази дама — прекъсна го Аштън. — Говорих с нея вчера. Работи за Ъруин. Това е някакъв код.

— Какво ли означава?

— Ако знаех, щях да съм най-щастливият човек на света.

Аштън върна касетата и я извади.

— Може ли да я задържа?

— Разбира се.

— Добре. В полицията ще се зарадват на двете касети. Стига да не се сетят за онази стара поговорка.

— Коя стара поговорка?

— Пази се от гърците, които ти носят подаръци.

— Но ти не си грък — възпротиви се педантичният Хикс.

Фокс влезе във фотоателието на улица „Ню Оксфорд“, дръпна пердето на входната врата, съблече анорака си и го хвърли на пода.

Прочете указанията до автомата за експресни снимки, седна на металното столче, поизправи се и се огледа в огледалото срещу него. Наведе се и пусна две лири в процепа, след което приглади косата си и пусна една чаровна усмивка. Колкото и да се стараеше, мигна при светкавицата. След третата снимка той вдигна анорака си и излезе навън да изчака проявяването на снимките.

Петнадесет минути след телефонното обаждане той позвъни от уличен автомат на улица „Поплар хай“ и разбра, че канадецът е говорил с Ъруин. Утре или най-късно вдругиден той щеше да има пари, нов паспорт и друго име. Дотогава обаче трябваше да бъде много предпазлив. Всъщност затова отиде да се снима чак в другия край на града, та да се убеди, че никой не го следи.

Снимките паднаха в колектора. Той внимателно ги взе и изчака да изсъхнат хубаво, преди да ги сгъне на четири и да ги пъхне в джоба на анорака си. Нарочно избра най-натоварения път, като тръгна по заобиколен и дълъг маршрут до уговореното място. Макар че не познаваше Кати, той бе говорил с нея няколко пъти по телефона и знаеше с какво ще е облечена. Освен това знаеше къде и в колко часа да я чака.

* * *

Името на Пол Ишъруд говореше много на Аштън. Детективът беше най-важната клечка в Специалния полицейски отдел. Той бе и човекът, чийто прием Аштън развали, когато Рони Фокс излезе от затвора онази вечер. Ишъруд беше на около четиридесет и пет години, с прошарена гъста коса и привлекателно лице с остри черти. Широките му рамене подсказваха, че на младини е полагал много грижи за тялото си. Всъщност преди години той беше един от най-добрите играчи по ръग्би и се състезаваше в „Арлекините“. Според Томас противниците му се плашели, когато трябвало да излязат срещу него. След като Аштън се ръкува с него, разбра, че Томас не е преувеличил.

— Значи вие сте този, чийто задник трябва да спасявам — каза Ишъруд.

— Какво да правиш, понякога се налага.

— Смятам, че тези касети ще те заинтригуват, Пол — намеси се Томас.

— Да не би да сте си позволили да подслушвате телефона му без заповед, Брайън? Нали знаеш, че това си е чисто престъпление. — Ишъруд бащински се усмихна.

— Разговорите са записани с електронен чип — притеснено обясни Томас. — Честно казано, не знаех, че това е незаконно.

— Изобщо не си се променил, Брайън. Правиш нарушение след нарушение само и само да стигнеш до целта.

— Всъщност би трябвало да обвинявате мен — намеси се Аштън.

— Добре. Разкажете ми за какво всъщност става дума.

Аштън разказа историята накратко, като спомена и за Ъруин, и за жестокото убийство в Нейбърн. Реши да не укрива информация. Ишъруд не беше случаен човек. Отговаряше за Специалния отдел и беше голям шеф в градската полиция. Не биваше да го пързая.

— Имате ли представа кое е канадското приятелче на Ъруин? — попита Ишъруд, след като внимателно изслуша касетите.

— Не знаем. Но можем да открием чрез номера на факса му — отвърна Аштън.

— Ако изобщо има факс, господин Аштън. Освен това трябва да разберем и номера на Ъруин.

Аштън знаеше, че Специалният отдел можеше да го намери без никакви проблеми. Затова му даде служебния номер на Ъруин. Бритиш Телеком никога нямаше да откажат на Ишъруд. Въпреки че този род информация бе строго секретна, можеха да извадят списък с телефоните и адресите на всички хора, на които Ъруин е изпращал факсове през последните няколко седмици.

— Мислите ли, че Ъруин се е обаждал на мистериозния канадец?

— Искрено се надявам.

— Значи в замяна на вашата информация, искате да изнудвам британските телекомуникации.

— Вижте, това е и във ваш интерес — студено отвърна Аштън.

— Списъкът с тези телефони може да отвори много работа и на вашите служители. Имам чувството, че Ъруин върши услуги и на други престъпници освен на Рони Фокс. Предполагам, че затова е

започнал и собствен бизнес. Знаете колко много пари се изкарват по този начин.

— А е бил сержант — с огорчение отбеляза Ишъруд.

— Доколкото знам — намеси се Томас.

Аштън знаеше, че не само Брайън Томас има стари приятели в полицията. Сигурно и Ъруин така е научил за арестуването на Рони Фокс, както и че го е изпяла приятелката му Деби. Вероятно Ъруин я бе сплашил и затова беше оттеглила показанията си на следващия ден. Във всички тези предположения обаче нямаше нито едно доказателство.

— Полицията в Северен Йоркшир наясно ли е с последните ви открития? — попита Ишъруд.

— Още не. Решихме да ги информираме по-късно — отговори Аштън.

— Както обикновено, сте направили голяма грешка. Фокс казва на Ъруин, че е сгазил лука, и иска помощ от канадското приятелче. Тази информация е изключително важна, но вие умишлено сте я укрили, за да се правите на детективи, професия, за която изобщо не сте обучени.

— Искаш да кажеш, че тайните служби е трябвало да оставят всичко в ръцете на професионалистите ли? — попита Томас.

— Точно така.

— Стига бе, Пол. Ако бяхме постъпили така, нямаше да имаме грам информация. Именно твоите професионалисти изпуснаха Фокс при първото следене.

Ишъруд отново пусна бащинската си усмивка.

— Горкият Брайън — обърна се той към Аштън. — Никога не мери приказките си и е готов да бъде уволнен само и само да хване престъпника.

— Прав сте — съгласи се Аштън.

— Още ли подслушвате Фокс? — смени темата Ишъруд.

— Да, но имам чувството, че той вече няма да търси Ъруин от мобифона си.

— Мислите, че дамата е искала да го предупреди?

— Да.

— Имате ли идея коя е тя?

— Смятаме, че се казва Кати — отвърна Томас. — Ъруин се запознал с нея, когато разбили къщата ѝ в Западен Хемпстед. Тогава той разследвал случая. Постепенно тя се влюбила в него и започнали да се срещат, когато съпругът ѝ бил на работа. Накрая се развели и заживели заедно на улица „Карън“. Това е щастливият край на приказката.

— Така си мислиш само ти, Брайън — каза Ишъруд и стана.

Това бе тактичният начин да им подсказже, че срещата е приключила. След две минути Аштън и Томас излязоха на улицата.

— Мислиш ли, че ще свърши някаква работа? — попита Аштън.

— Ще се наложи да си размърда задника — процеди през зъби Томас.

„Златното кюлче“ се намирал на улица „Георгиевска“, на около тридесет метра от Большой театър. Преди шест месеца казиното бе известно под името „Шехерезада“ и беше част от веригата ресторанти, барове и публични домове, собственост на Бабушкинската мафия. После Люберецката групировка успя да го откупи, като смени само името му. Клиентелата си остана същата — съмнителни богаташи, богати брокери, мошеници, търгуващи с валута, и бизнесмени, чийто бизнес веднага щеше да ги вкара в затвора, ако живееха в друга държава. Казиното се намирал близо до хотел „Метропол“ и от време на време привличал някой турист, решил да вкуси нощния живот на Москва.

Тим Рошел не обичал да губи. Побеснял, когато бодигардовете си позволили да го претърсят на входа, преди да го пуснат вътре. Той оставил палтото и шапката си на гардероба, влезе в заведението и седнал на високите столчета близо до бара. Бе пристигнал в английското посолство в Москва на седми септември 1994 като втори секретар в културния отдел. Всъщност обаче работел за тайните разузнавателни служби. Три седмици след пристигането му в Москва местният резидент го запознал с необходимите руснаци. Един ден резидентът взел Рошел и съпругата му Барбара и ги заведе в една сладкарница в парка „Горки“, където от разстояние му посочил Василий Иванович Соколов.

— Това е твой човек — каза той. — Имай предвид, Тим, че неговият колега му говори за теб в момента.

Рошел не можа да види Соколов в казиното. Надзърна в дискотеката, в бара и в ресторанта, но там също го нямаше.

Поръча си уиски и сода и се опита да не обръща внимание на предизвикателните погледи, които една брюнетка му отправяше в края на барплота. Не разбираше много от мода, но знаеше, че елегантният ѝ сив костюм не е купен в Москва. Вероятно беше внесен от Франция и струваше безбожна сума. Прецени, че не би могъл да си позволи да купи такава дреха на Барбара. Може би мацето беше известна модна дизайнерка, отбила се да пийне едно преди лягане? Или пък чакаше съдружника си за вечеря? Беше чул, че ресторантът е превъзходен, но и невероятно скъп.

С периферното си зрение забеляза, че брюнетката стана и притегли стола си към него. Не обърна внимание на крупитата с разголени вечерни рокли, които бяха преценили, че портмонето ѝ е претъпкано с пари, и се опитваха да я привлекат поне за една игра.

— Имате ли огънче? — попита тя на английски със странен средноатлантически акцент.

— За съжаление не пуша — отвърна той и прокле наум бармана, който веднага му подаде рекламен кибрит.

— Какво обслужване само — усмихна се тя и успя да се извърти така, че колената ѝ докоснаха неговите. Държеше цигарата в лявата си ръка. Докато той се опитваше да драсне клечка кибрит, тя протегна дясната си ръка и нежно я положи на бедрото му. Колкото и да не искаше да си признае, стана му много приятно.

— Какво пиеш? — попита тя.

— Уиски със сода.

— И аз ще пийна едно — обади се зад тях Соколов.

— Някой да те е канил? — попита дамата.

Соколов веднага мина на майчиния си език. Макар Тим да беше изкарал началния курс по руски, не успя да разбере и половината от думите му.

— Не ѝ обръщай внимание — обърна се към него Соколов. — Боклук е.

Рошел изпи питието си на екс и поръча двойно.

— Нека аз да платя — каза Соколов и постави стодоларова банкнота на бара, след което приятелски го сръга в ребрата. — Наблюдавай бармана. Виж как ще реагира.

Изведнъж едно от крупиятата зад тях започна да пищи. За секунда настъпи мълчание, след което настана пълна суматоха. Рошел се огледа и видя голяма група маскирани престъпници, въоръжени с автомати „Калашников“. Един от тях се отправи към него.

Рошел стана и бавно вдигна ръце. Соколов направи същото, но преди това прибра стодоларовата банкнота в джоба си. Това беше най-голямата грешка на руснака. Убиецът, без да се колебае, веднага го застреля в главата. Куршумът проби ноздрата му и излезе откъм тила му.

Рошел реши да омилостиви нападателя и извади портфейла си от якето, но в този момент осъзна, че също е направил грешка. Хвърли го настрана, вдигна високо ръце и любезно се усмихна. Срещу него се насочи пистолет „Макаров“. Той успя да реагира и се дръпна настрана. Простреляха го два пъти в горната част на торса. Тим Рошел изпадна в безсъзнание. Вече не чувстваше нищо, дори болката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ягуарът „Екс джей 6“ бе гордостта на Роуан Гарфийлд. Беше го купил на старо миналата година, в началото на декември, след като реши, че заслужава да си направи коледен подарък. Колата бе произведена през 1992 година и му излезе само осемнадесет хиляди седемстотин и петдесет лири. Досега не бе форсирал докрай „звяра“, но в три часа сутринта улиците бяха празни и той реши да я изпробва. Десет минути след като дежурният офицер във Воксхол Крос му се обади, той тръгна от къщата си в Чърт, избра магистрала А3 и отпраши към града с двеста километра в час.

Не изпитваше никакви угризения на съвестта за високата скорост. Знаеше, че случаят е спешен и не търпи отлагане. Откакто започна работа в службите, това му беше третото спешно повикване. Първият път, на втори април 1982, му се бе обадил губернаторът на Фолкландските острови, за да му съобщи, че аржентинците са нахлули в Стенли. Второто повикване бе от резидента в Кувейт, половин час след като танковете на иракската републиканска гвардия преминаха границата и се отправиха на североизток към столицата. Беше убеден, че това трето повикване не е шега работа.

Макар че дежурният във Воксхол Крос не намекна за война, положението бе достатъчно опасно. Информацията, която получи, беше съвсем кратка. Тим Рошел е застрелян. Ето защо си позволи да кара с такава скорост през Уондсуърт. Като шеф на отдел „Европа“ Гарфийлд трябваше да разполага с всички факти, преди да се появи Виктор Хейзълуд. Съмняваше се, че ще успее, защото Хемпстед бе много по-близо до Воксхол Крос отколкото къщата му в Чърт. За да спечели малко време, Гарфийлд помоли дежурния да се обади на Виктор двадесет минути след пристигането му във Воксхол Крос.

Когато наближи сградата, Гарфийлд прилежно даде ляв мигач и намали скоростта, макар че нямаше никакви коли. Превключи на трета, влезе в подземния гараж и леко натисна клаксона, за да уведоми за пристигането си. На входа на паркинга бяха поставени метални

бронирани бариери. Гарфийлд изключи фаровете си и изчака въоръжения полицаи да провери пропуска му. След като обстойно го прегледа и се увери, че човекът на снимката е самият той, полицаите даде знак на колегата си да вдигне бариерите. Гарфийлд паркира ягуара на запазеното му място и взе асансьора до заседателната зала на третия етаж, където се намираше дежурният.

Докато пътуваше насам, бяха пристигнали нови данни от Москва, но общо взето, не казваха нищо съществено. Гарфийлд умееше да чете бързо и да запомня всяка дума от какъвто и да било текст. Той се гордееше с тази си способност и когато Виктор Хейзълуд пристигна в сградата, Гарфийлд вече бе на предпоследния ред. Хейзълуд предложи да отидат в кабинета му. Докато пътуваха с асансьора до последния етаж, той успя да преосмисли и подреди цялата информация в главата си.

Хейзълуд му посочи един стол, седна зад бюрото си и извади една от любимите си пури. Гарфийлд се надяваше да не я запали, но знаеше, че това е невъзможно.

— Дежурният офицер ме информира, че Тим Рошел е бил застрелян — каза Хейзълуд и дръпна силно от пурата си. — За съжаление това е всичко, което знам. Успя ли да разбереш нещо?

— Да. Според последната информация Рошел е жив. Състоянието му е критично. Бил закаран в Първа градска болница зад хотел „Украйна“. Тя не е много близо, но била най-добрата с отлични специалисти и модерна техника. След като линейката го закарала в болницата, веднага започнали да го оперират. Прострелян е на две места — ниско в стомаха и в лявото бедро, като куршумът почти е разбил коляното му. Вероятно ще трябва да му ампутират крака.

— Колко жалко — въздъхна Хейзълуд. — Как е Барбара?

Гарфийлд поклати тъжно глава. Когато Виктор оглави отдел „Русия“, Рошел още не беше дори сгоден. Всъщност Тим се влюби в младата жена чак когато Виктор стана заместник-директор. Той се бе запознал с нея точно преди да заминат за Москва.

— Не знам — призна Гарфийлд. — Няма никаква информация за нея. Предполагам, че има приятелки, които да ѝ помогнат.

— След като приключим, се обади в посолството и се осведоми за състоянието ѝ.

— Добре.

— Умишлено ли са стреляли по Тим, или просто той се е намирал на неподходящо място и в неподходящ момент?

Отговорът на този въпрос бе в последния ред на текста и Гарфийлд още веднъж благодари на силната си памет.

— Тим е неволно попаднал в гангстерски сблъсък. Милицията не казва коя е мафиотската групировка, но предполага, че това са бившите собственици на „Златното кюлче“. Никой не знае как бандитите са успели да минат толкова безпроблемно през двамата бодигардове пред казиното. Тъй като и двамата са изчезнали, се предполага, че са били подкупени с дебела пачка долари. Убийците са били шестима. Двама от тях принудили шефа на казиното да отвори сейфа в кабинета си, след което хладнокръвно го застреляли. Останалите четирима прибрали от посетителите всички ценности като пари, бижута, златни часовници „Ролекс“... Предполагам, че не е имало много рубли в сейфа. Знам, че в „Златното кюлче“ не можеш да си купиш дори чипс с рубли. Плаща се само във валута. Кражбата обаче едва ли е била основният им мотив. Двама произволно избрани клиенти били пребити до смърт. Преди да си тръгнат, бандитите хвърлили две ръчни гранати в казиното. Затова жертвите са толкова много.

— Копелета — измърмори Хейзълуд.

— Искали са да изгонят клиентите. Тези хора, както и всичките им познати едва ли ще стъпят повече там. Целта им явно е „Златното кюлче“ да фалира.

— В колко часа е станало нападението?

— Около шест и половина вечерта московско време. За инцидента чули чак в новините в десет. Докато се разбере обаче в коя болница е настанен Тим, станало полунощ.

Москва беше с три часа напред по Гринуич, макар че първата информация оттам бе записана в един часа и тридесет минути по Гринуич. Излизаше, че в Лондон са разбрали за инцидента с повече от четири часа закъснение заради тези часови разлики. Гарфийлд нямаше обяснение за това и се зарадва, че Хейзълуд не му го поиска.

— Соколов продължава ли да работи за Павел Трилисер?

— Да — отвърна Гарфийлд.

— Дошъл ли е на срещата с Тим Рошел?

— Не разполагам с никаква информация за него.

— Свържи се с Москва... — Хейзълуд замълча и загаси пурата си в пепелника. Винаги правеше така, когато искаше да наблегне на нещо. — Накарай ги да разберат по най-бързия начин. Кажи им, че аз питам.

— Започвам веднага — отвърна Гарфийлд и стана с надеждата да излезе от задимената стая.

— Обади се по сателитната връзка.

— Сега ли?

— Да, сега. — Хейзълуд бутна стола си назад и също стана. — Много е важно да разберем какво иска Трилисер.

Гарфийлд последва Виктор Хейзълуд към асансьорите.

— Това може би ще отнеме време, Виктор. Искam да кажа, че сигурно ще назначат човек, който не познава Соколов, да разследва случая.

— Аштън го познава — каза Хейзълуд. — Запознали са се във Варшава преди време.

Гарфийлд затвори очи. Господи, само не Аштън. Вярно, че вършеше работа, но винаги случаят завършваше с кръв.

Низамудин и Аяб Хюсеин, съпругите им и четирите им деца живееха с възрастните си родители, братовчедка си, две лели вдовици и баба в старата къща на булевард „Уивърс“, близо до улица „Мил“. Олдфийлд искаше да обискира къщата, но йоркширската полиция категорично забрани да се влиза в дома на Хюсеин било то официално или с взлом посред нощ. Смятаха, че информацията на Икбал Хан е чиста измислица. След двадесет и четири часа обаче бяха принудени да използват един от най-деликатните си подходи. Полицейска кола с инспектор от централата в Брадфорд, служител от „Връзки с обществеността“, една полицайка азиатка и самия той наближиха дома на Хюсеин. Подходът „кадифена ръкавица“ означаваше да пристигнат рано сутринта и учтиво да почукат на вратата.

Отвори им нисък мъж с кръгло лице и двойна брадичка. Олдфийлд прецени, че той сигурно тежи около сто и двадесет килограма, като преобладаваха тлъстините.

— Господин Низамудин? — попита инспекторът.

— Не, аз съм Аяб. Брат ми ли търсите?

— И вас търсим, господине. — Олдфийлд извади полицейската си карта и се представи. — Сигурно сте чули по новините, че се опитваме да издирим един тъмносин форд „Транзит“.

— Да, господин инспектор — зарадва се Аяб. — С брат ми имаме такъв микробус.

— Може ли да влезем, господин Хюсеин?

— Разбира се. Простете ми. Много съм разсеян.

Аяб Хюсеин тръгна по коридора, отвори една врата в дъното и повика брат си Низамудин. Той бе много по-различен — висок, строен и много слаб. Имаше тънки мустаци. Едното му око бе леко затворено. Макар и по-сдържан от по-малкия си брат, той бе също толкова учтив и се разочарова, когато никой не пожела чай и бисквити. Олдфийлд не можеше да си представи, че тези мили хора са заплашвали дъщерята на Икбал Хан, Рана, само защото се обличала като англичанка в училище.

— Тези господа се интересуват от форда ни — обясни Аяб на брат си.

— Все още не е наш — отвърна Низамудин. — Все още преговаряме за цената с господин Бхуто. Искан много пари.

— Но нали го карате?

— С негово разрешение — каза Аяб. — Брат ми може да ви покаже пълномощното, което той ни прати от Пакистан, инспекторе.

— Кога очаквате господин Бхуто да се върне в страната? — попита Олдфийлд.

— Той няма да се връща — отвърна Низамудин. — Отиде си завинаги.

— Покажете ми пълномощното.

Низамудин излезе от стаята и след няколко минути донесе лист от ученическа тетрадка с редове. Олдфийлд го погледна и го подаде на двамата си колеги.

— Написано е на диалекта пашту — каза детективката.

— Какво пише? — попита Олдфийлд.

— Дава право на господин Хюсеин да използва колата.

— Сигурна ли си?

— Искате да кажете, че брат ми и аз сме лъжци ли, господин инспекторе? — ядоса се Аяб.

— Разбира се, че не. Къде се намира колата сега, господин Хюсеин?

— В един гараж на улица „Лейстердайк“, близо до железопътната линия.

— Бих искал да я видя.

Братята изобщо не се притесниха от това. Аяб настояваше също да дойде, макар че брат му бе предложил да ги заведе веднага. Детективката остана в къщата, за да има място в колата, а Олдфийлд тръгна с Аяб Хюсеин в минивана.

Гаражът бил нает преди време от господин Бхуто. Низамудин извади ключа за големия катинар от десния си джоб. Оказа се обаче, че нямаше нужда от него. Някой бе разбил гаража. Естествено нямаше и помен от синия форд „Транзит“. Братята Хюсеин едва не изпаднаха в истерия.

— Добре. Стига сте хленчили, по дяволите — спокойно рече Олдфийлд. — Кажете ми кога видяхте проклетата кола за последен път.

— Миналия петък — изхлипа Низамудин.

— По-скоро миналата сряда — поправи го Аяб.

— Тоест на двадесет и пети януари.

— Точно така.

— Добре. У кого е талонът?

— Държахме го в жабката на колата, заедно със застраховката.

Олдфийлд бе задал въпроса на Низамудин, но по-малкия брат го прекъсна и отговори вместо него.

— Какъв е номерът на колата?

— Номера... — почуди се Аяб.

— Само не ми казвайте, че не го помните.

— Номерът е J 988 VWS.

— Благодаря — отвърна Олдфийлд.

Смяташе да го предаде на отдела за издирване на коли и ако нещо не беше наред, веднага да обискира къщата.

Аштън отвори чекмеджето на бюрото си, извади лъскавата брошура на форда „Мондео“, която Хариет му бе метнала върху възглавницата снощи, и я препрочете за стотен път. Тъй като всички се занимаваха по случая Тим Рошел, той се почувства гузен, че намира време за личната си кола точно в този момент. Аштън чувстваше, че

трябва да върши нещо по-продуктивно, но Рой Келсо го бе изпреварил, като бе взел досието на Рошел. Рой обичаше да се изтъква и вероятно искаше да вметне нещо мъдро на сутрешното съвещание.

Фордът „Мондео“ нямаше и година и беше рекламен модел на компанията. Под пет хиляди километра и в отлично състояние. На задната корица бе залепено листче с финансовата част на въпроса, прибавено от Хариет. Показваше първоначалната цена на колата, която бе намалена с хиляда и петстотин лири, вероятно след много флиртуване и женски трикове, както стана и с цената на стария „Воксхол кавалер“.

Когато Хариет решише да направи нещо, никой не бе в състояние да я спре. Освен добрата сделка, тя бе убедила продавача да ѝ позволи да си го закара вкъщи, като бе оставила „Воксхол кавалер“-а за гаранция. Сега фордът се намираше пак при търговеца, но не за дълго. Финансовите сметки на гърба определено показваха, че те можеха да си позволят нова кола. Взе телефонната слушалка и реши да се обади на Хариет, за да ѝ каже да плаща автомобила и да го взима, но някой почука.

— Зает ли си, Питър?

Вместо подигравателната усмивка на Джил Шеридан, той видя притесненото ѝ лице.

— Ще ми отделиш ли няколко минути? — попита тя и преди да получи отговор, затвори вратата.

Касетофончето „Сони“ все още седеше на бюрото му. Той бързо сложи нова касета, включи го, без тя да види, и го покри с рекламната брошура на форда.

— Да, заповядай — промърмори той и погледна задълженията си за деня. — Не трябва ли да си с Клифърд Пийчи сега?

— Програмата се обърка — отвърна тя. — В момента говорят с Роуан Гарфийлд за европейския отдел. Освен това Виктор каза, че Клифърд ще се занимава със случая Нейбърн.

— Е и?

— Ами малко те поизлъгах онзи ден, когато говорехме за Шарън Картрайт.

Джил си пое дълбоко въздух. Изглеждаше наистина притеснена. Ако се преструваше, значи наистина си беше сбъркала професията.

— Всъщност Шарън ми даваше информацията, която научаваше от Менендес, и не я превеждаше на Харви Йо и Лари Роситър.

— Какво ти е съобщила?

— Спокойно, Питър, ще ти кажа.

— Давай тогава — разкрещя се Аштън. — Няма цял ден да те чакам.

— Моля те, разбери ме. Никак не ми е лесно. Трябваше да действам сама. Шарън щеше да ме побърка. И представа си нямаш какво беше замислила.

— Греша. Много добре знам.

— Всяка вечер заключвали Менендес в стаята му, за да не избяга, но Шарън си извадила допълнителен ключ и когато всички заспели, го пускала. Господи, той я изнудваше. А най-странното е, че тя изобщо не му оказваше никаква съпротива.

— Част от шоуто, Джил — прекъсна я Аштън. — Тя обичаше да ходи по перваза, да рискува. Учудвам се, че толкова добре се е прикривала.

— Знаеш ли какво ме изплаши до смърт, Питър? Ако хванеха Шарън, тя щеше да каже, че и аз съм замесена. Как можех да ти се доверя в такъв момент?

— Още в началото знаех, че лъжеш. Не ме интересува какви си ги говорила на Робин Ъркхарт, но сигурно и там си се издънила.

— Съжалявам. Знам, че постъпих много лошо, но много ме беше страх. Виждах как кариерата ми се проваля. Виждах как всичко, което успях да постигна, изчезва за една нощ.

— Добре, вярвам ти, Джил. Не си карала Шарън да се чука с Менендес.

— Освен това никога не съм я карала да ме информира.

Аштън не можеше да приеме чак толкова лъжи наведнъж и реши, че е чул достатъчно.

— Започваш да прекаляваш. Ако ще ми се доверяваш, внимавай какво говориш.

— Добре. Първо Шарън ми каза, че нямат нужда от преводач, защото Менендес говори перфектен английски. Умишлено се правел, че не разбира и дума, за да може да се измъкне на испански, ако го хванат натясно.

— И Харви Йо не е разбрал?

— Не. Шарън спомена, че Йо вярвал на всяка дума на кубинеца, защото и без това вече бил готов за пенсия.

— Нещо друго?

— Шарън ми каза, че Менендес е опитен лъжец. Вероятно й го е признал, докато са пушили цигари след див секс. Явно кубинският ни приятел е правел Йо на пълен глупак.

Аштън си представи как Шарън и Менендес се прегръщат страстно и се подиграват на човек, който струваше хиляда пъти повече от тях. След това си спомни обезобразеното й тяло и яростта му се насочи към Менендес.

— Според Шарън Менендес й е признал, че няма почти нищо общо с наркотиците и че дрънка на Харви пълни измислици.

— Роджър Бентън така и предполагаше, но на нашите умници им трябваше Менендес. В крайна сметка си отидоха четирима човека, изключително ценни кадри.

— Питър, мисля, че той е откраднал нещо много ценно.

— Какво например?

— Диаманти.

— Диаманти? — повтори Аштън.

— Да, диаманти. Шарън му каза, че изобщо не вярва да е избягал в друга страна, защото животът му бил в опасност. Според нея кубинецът бил най-обикновен мошеник, който се пошегувал с британското разузнаване и те му повярвали. Тогава Менендес се ядосал и признал за диамантите. Стрували милиони долари.

— Кога си говорила с Шарън за това?

— В деня преди да я отвлекат и да убият останалите. Обади ми се вкъщи в понеделник вечерта. Каза, че е написала всичко и ще ми изпрати писмо на следващия ден.

— И?

— Прочетох писмото и го изгорих.

— И какво пишеше Шарън?

— Нищо особено.

Човек винаги трябваше да вади с ченгел думите от устата на Джил. Аштън обаче я разпита подробно и разбра, че Менендес не е уточнил как е взел диамантите, нито пък какво е направил с тях, преди да избяга в Сантяго.

— Защо не я посъветва да продължи да сваля кубинеца, докато не разбере за какво всъщност става дума.

— Не. Няколко пъти ѝ бях казвала, че не държа да ме информира по случая. — Джил стана и оправи полата си. — Дошла съм тук да ти помогна, но в никакъв случай няма да позволя да ме обвиняваш в неща, които не съм направила.

— Добре.

— И когато предаваш този разговор на Пийчи, те съветвам да говориш истината — каза тя и тръгна към вратата.

— И кое е истината, Джил?

— Писмото на Шарън пристигна в деня след убийствата. Изгорих го, защото реших, че съдържанието му може да ме дискредитира. Знам, че не трябваше да укривам информацията чак досега, но всеки прави грешки. Хора сме все пак.

— Ами всичките тези телефонни обаждания?

— Както вече обясних на Виктор, тя драпаше да работи в отдел „Среден изток“.

— Това е хубав отдел, Джил.

— И аз мисля така — каза Джил и излезе от кабинета.

Аштън изчака известно време, махна брошурата и спря касетофончето. Превъртя касетата и я пусна. Качеството беше отвратително, разговорът им едвам се чуваше. Но все пак и това беше нещо. Тери Хикс щеше да изчисти страничните шумове и да възпроизведе идеален звук. Аштън не знаеше защо реши да записва разговора, но когато човек има вземане-даване с Джил Шеридан, трябва да е много предпазлив.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

J 988 VWS беше регистрационният номер на „Пежо 405“, модел 1991, собственост на господин Реймънд Елингтън, живеещ на булевард „Найтингейл“ 29. Разполагайки с тази информация от отдела по издирване на коли, Олдфийлд лесно си издейства заповед за обиск от полицията в Западен Йоркшир. Обискът обаче щеше да се извърши от служители на централата в Брадфорд, а той щеше да бъде най-обикновен наблюдател.

Този път метод „кадифена ръкавица“ нямаше да има. Макар че служителят от „връзки с обществеността“ и азиатката отново присъстваха, на преден план сега излязоха един детектив от брадфордското управление, специално обучено куче, един сержант и осем полицаи. Две ченгета пазеха задната част на къщата на братята Хюсеин, между улица „Мил“ и булевард „Уивърс“. Сержантът и полицаите отговаряха за „контрола над тълпата“, т.е. щяха да се намесят, ако настъпи някаква непредвидена ситуация. Засега бронираните им жилетки стояха в багажника на патрулната кола.

Отново Аяб Хюсеин отвори вратата. За разлика от предишния път той изобщо не се зарадва, а когато видя заповедта за обиск, направо побесня.

— Какви са тези глупости? — разкрещя се той на Олдфийлд. — Настоявам за обяснение.

— Излъга ни — спокойно отвърна Олдфийлд. — Регистрационният номер, който ми даде, е на едно „Пежо 405“ от района Бристъл.

— Това е незаконно — не обърна внимание на думите му Аяб. — Предупреждавам ви, че ще си имате работа с адвокатата ни.

— Ще ни пуснете ли, господин Хюсеин? — учтиво попита детективът.

— Този помияр няма да влезе в къщата ми.

— Кучето не е помияр. Това е чистокръвна немска овчарка.

— Добре. Пуснете го в задния двор.

Компромисът не помогна много. Аяб още повече се вбеси, но ги вкара в кухнята, като проклинаше бруталните полицаи. Низамудин Хюсеин им препречи пътя. Четирите жени на братята започнаха да пищят с всичка сила. Аяб дръпна Олдфийлд настрана, взе мобилния си телефон и заповяда на всички да млъкнат.

— Ще се обадя на адвоката ни — изкрещя той. — Господин Джинах веднага ще изгони тези нещастници.

— Надявам се наистина да звъните на адвоката си — предупреди го детективът. — Ако пристигне някой друг, ще ви арестувам за оказване на съпротива.

— Чувате ли, господин инспектор? Той ме заплашва.

— Хайде, обади се на господин Джинах — спокойно отвърна Олдфийлд и отвори задната врата.

Градината беше просторна, но занемарена. Високи дървета я скриваха от чужди погледи. Олдфийлд бе запален градинар и когато видя неокосената трева и бурените, го заболя. Дървената барака, която братята използваха за печатница, беше в другия край на градината. Гаражът, за който разказа Икбал Хан, беше елементарна сглобяема пристройка от рода „направи си сам“. Беше построена от шест дълги греди, с железни ламарини между тях. Въпреки това имаше място за голяма фамилна кола. Един от полицаите и немската овчарка чакаха близо до гаража. След малко дойде Аяб, който все още говореше с адвоката си, а мобилният телефон потъваше в дебелата му буза.

— Господин Джинах каза да не предприемате нищо, докато не пристигне.

— Ще дам на адвоката ти точно десет минути — каза детективът. — Тогава или ще отвориш доброволно бараката, или ще я разбием.

Аяб изключи телефона и се замисли. Ако полицаите стореха нещо на печатницата, той щеше да ги съди за хиляди лири. Дойде и Низамудин и накара брат си да млъкне. Олдфийлд забеляза, че той за първи път показва някаква власт над по-малкия си брат.

Братята Хюсеин не обелиха и дума повече. Олдфийлд запали цигара и започна да обсъжда нещо с колегите си. След пет минути детективът погледна часовника си, после изгледа злобно братята. В крайна сметка две минути преди изтичането на срока адвокатът се появи. Той беше слаб, с лицемерно изражение и алчни очи. Господин Джинах поиска заповедта за обиск и попита на какво основание са я

получили. Олдфийлд отговори, че полицията смята, че Шарън Картрайт е била отвлечена и докарана насила в печатницата. Адвокатът се разсмя от сърце.

— Какви са тези измишльотини, господин инспектор?

— Може би сте прав, господине — каза Олдфийлд. — Но тъй като имаме свидетел, длъжни сме да проверим.

— Икбал Хан — изкрещя Аяб. — Господин инспекторе, този човек не може да живее, без да създава проблеми.

— Моля ви, посъветвайте клиента си да отвори бараката, господин Джинах — намеси се детективът. — С тези уговорки и разпавии може само да си навреди.

Оказа се, че ключовете са в Низамудин. Докато адвокатът обясняваше нещата от живота на по-малкия брат, Низамудин отключи печатницата. Макар че не разбираше нищо от този бизнес, Олдфийлд се възхити на изрядния ѝ вид. Нямаше никакъв боклук, буквите бяха прибрани в шкафове, подредени според вида им в различни кутии. Нямаше и помен от килима, за който бе споменал Икбал Хан. Олдфийлд обаче усети някаква специфична миризма. Сети се за овчарката и се почуди дали тя ще се усъмни в нещо. Скоро щяха да разберат, защото кучето дълго време бе душило сатенените пижами на Шарън, намерени в коша за пране в „Елите“.

Олдфийлд видя как колегата му извади парче от пижамата от херметизиран плик и го даде на кучето. Ако братята Хюсеин си мислеха, че това е помияр, който за нищо не става, дълбоко се лъжеха. Още щом влезе в бараката, овчарката стана много нервна. В началото Олдфийлд реши, че кучето просто си гони опашката, но след това то започна да драци по пода, легна по корем и започна да рови с предните си лапи една дъска от дюшемето.

— Тази дъска е била вадена — каза един полицай.

— Прав си — съгласи се детективът. — Махни псето от дъската. Тепърва го чака работа.

Полицаят се засегна.

— Кучето се казва Брус, сър — сопна се той.

Аяб Хюсеин продължаваше да заплашва полицаите, че ще ги съди за насилие. Те не обърнаха внимание на заплахите му, а вдигнаха работната маса и я преместиха в средата на бараката. Макар че нямаше признаци другите дъски да са били вадени, те изтръгнаха ръждясалите

пирони и започнаха да ги къртят една по една. Оказа се, че в почвата отдолу бе копано и после заравнено, вероятно при опит да се зарови нещо.

— Мислиш ли, че са смятали да погребат Шарън Картрайт тук?
— попита детективът.

— Много е рисковано. — Олдфийлд запали поредната цигара и дръпна силно. — Смятам, че са я крили тук, докато намерят време да изхвърлят трупа в реката. Но едва ли са я измъчвали тук.

— Защо?

— По тялото ѝ имаше седемнадесет жестоки изгаряния, а по задните ѝ части белези от нож. Според патолозите убийците са я горили и рязали с ножа, докато са я разпитвали. Шарън е изпитвала страхотни болки и сигурно е пищяла, а в тази барака всичко се чува.

Подобно на археолози, полицаите започнаха да копаят и да разравят земята с наличните инструменти. Изведнъж една от лопатите се удари в нещо твърдо и те извадиха голяма метална кутия. Втре имаше куршум, малко парче плат и следи от кръв. Освен това намериха и пълнител двадесет и втори калибър, вероятно изваден от полуавтоматична пушка. Олдфийлд с удоволствие съобщи на господин Джинах, че клиентите му дължат едно голямо обяснение.

Аштън се почувства неловко, когато видя Клифърд Пийчи да седи на бюрото, а Виктор Хейзълуд на стола за посетители. Пийчи винаги се обличаше елегантно и изглеждаше много добре, докато Хейзълуд изобщо не държеше на външния си вид. Макар че костюмите му бяха от известната марка „Джийвс и Хоукс“, той не умееше да ги пази и те изглеждаха, сякаш бяха купени от магазин за дрехи втора употреба. Пийчи също пушеше много, но за разлика от Хейзълуд нямаше навика да тръска пепелта по панталоните си, а и Виктор рядко обличаше ризите си втори път, защото винаги ги изгаряше с пури. Пийчи се беше занимавал с помощник-директорите почти целия ден. Най-после бе дошъл редът и на Аштън.

— „Общи операции“ — започна Пийчи. — Работата сигурно е много напрегната.

— Така е — намеси се Хейзълуд, преди Аштън да успее да отговори. — Питър много ни помага. Сигурен съм, че ще работи добре

и с теб.

— В момента разследва случая Нейбърн, нали?

— Смятам да го освободя. Искam да е на разположение, ако се наложи да го изпратя в Москва.

Аштън не се впечатли, че Хейзълуд и Пийчи говореха за него като неодушевен предмет и не искаха мнението му. Не му хареса обаче идеята на Виктор да го праща в Москва.

— Е, докъде сме стигнали с разследването?

Аштън изчака Хейзълуд да отговори, но и двамата впериха поглед в него.

— Оставихме полицията да действа.

— Надявам се, че ще ни информират.

— Да. Знаят, че интересите ни са малко по-различни от техните.

Аштън разказа за отношенията между Фокс, Ъруин и канадеца, както и за намеренията на специалния отдел да открие номера на факса му.

— С кого от специалния отдел контактуваш?

— С Пол Ишъруд. Брайън Томас ме запозна с него. Познавали се от деца.

— А, да. Запознах се с Томас в „Падингтън Грийн“.

— Ами какво става с Менендес?

— Няма никаква вест от него. Може би е умрял и вече е погребан.

— Такава е често съдбата на наркотрафикантите — отбеляза философски Пийчи.

— Менендес не се е занимавал с наркотици. Откраднал е милиони долари.

— Откъде знаеш? — троснато попита Хейзълуд.

— От Джил Шеридан. Днес тя дойде в кабинета ми. Шарън Картрайт ѝ била казала вечерта преди да я убият.

Пийчи изтръска лулата си в пепелник, който вероятно си бе донесъл от централата на МИ 5 на улица „Гоуър“.

— Защо не е съобщила по-рано? — попита той.

Аштън предаде буквално думите на Джил и остави на Пийчи да прави заключенията. Опитваше се да се държи безстрастно, макар всички да знаеха за отминалата любовна връзка между тях. Ако беше

изказал някакво мнение, Пийчи можеше да реши, че той не гледа реално на проблема.

— Шарън Картрайт обяснила ли е откъде е разбрала за откраднатите от Менендес диаманти?

— Да. Били заедно в леглото, когато той се изпуснал.

— Може би Менендес се е опитвал просто да я впечатли?

— Със сигурност, но мисля, че не е излъгал за диамантите. Ще ви кажа и още нещо. Човекът, на когото са принадлежали, не е имал възможност дори да се обади на застрахователната си компания.

— Това е положението, Клифърд — каза Хейзълуд и стана. — Отсега нататък Роджър Бентън ще се занимава със случая. Под твоето вещо ръководство, разбира се.

— Благодаря ти, Виктор. И на теб, Питър — усмихна се Пийчи. — Направо ме зашеметихте с тази информация.

Аштън последва Хейзълуд в кабинета му. Макар че Виктор не бе пожелал да продължат разговора, Аштън реши да говори с него.

— Сериозно ли мислиш да ме пращаш в Москва? — попита той и затвори вратата.

— Соколов е мъртъв — тихо каза Хейзълуд. — Сигурно си чул, че не е единствената жертва?

— Носят се разни слухове. Предполагам, че някой от посолството вече е говорил с Тим Рошел в болницата?

— Да, но информацията не е от Тим. Той не е в състояние да отговаря на каквито и да било въпроси. Почти непрекъснато е в безсъзнание.

— Ще се оправи ли?

— Според последни данни хирурзите казват, че започва да се възстановява. Освен това се надяват да спасят и левия му крак.

— Дано.

— Да се надяваме. — Хейзълуд извади една пура от дървената си кутия, помириша я и я постави обратно на мястото си. — Опитвам се да ги откажа.

— Много добре.

— Алис непрекъснато ми вдига скандали.

— Кой ни уведоми за смъртта на Соколов? — попита Аштън.

— Дежурният чул по новините в девет. Журналистите предали, че Соколов е член на президентския съвет по външна политика и

отговарял за английско-руските отношения. Това хвърляло сянка върху тях. Вероятно изявлението е било дадено от Павел Трилисер.

— Смяташ, че ни е изпратил кодирано послание ли?

— Със сигурност. — Хейзълуд въздъхна. — Трилисер казва, че няма да подновява отношенията си с посолството ни. Въобразява си, че може да работи и без нас. Безпредметно е да споменавам, че колкото по-рано промени възгледите си, толкова по-добре.

— И как смяташ да го вразумиш?

— Ти ще го вразумиш, Питър. Можеш да стряскаш хората.

Аштън си спомни за седемдесет и осемте дни в затвора „Лефортово“ благодарение на Павел Трилисер. Сети се и за престрелките край Москва, от които по чудо оцеля.

— Ще ти издам една тайна, Виктор. Ужасът е взаимен. Ако аз плаша Трилисер, той ме разтреперва от страх.

— Всичко ще е наред — успокои го Хейзълуд. — Ако се наложи да заминеш, ще бъде за кратко и няма да имаш никакви проблеми.

При предишното му пътуване Виктор му бе казал същото.

Фокс излезе от метрото на „Пикадили“, изкачи се с ескалатора и се нареди на опашката за билети. След около четири минути дойдоха два автобуса едновременно. Той се качи на номер 140 до „Хейс“ и „Харлингтън“, но слезе на следващата спирка. Тръгна по улица „Нортхолт“ и зави по „Корбинс“. Макар че никога не беше ходил в Саут Хароу, беше очевидно, че Кати Ъруин познава квартала. Беше му описала пътя толкова подробно, че със сигурност не го гледаше от картата. Той заобиколи църквата „Свети Пол“, зави наляво на кръстовището и след двеста метра видя гробището. Кръчмата „Тайт“, където беше срещата им, се падаше след гробищата.

Съмненията, че щяха да изглеждат подозрително с Кати, изчезнаха веднага щом влезе в бара. Беше петък следобед, два и половина. И бе пълно с хора, които обядваха и почиваха, които се наслаждаваха на следобедното си питие. Въпреки това самотна жена в бар винаги привлича вниманието. Затова, докато го чакаше, Кати се бе запознала с някакви туристи и приятелски бърбреше с една жена на около четиридесет години и някакъв грохнал старец. Трябваше да признае, че Кати си я бива. След като го видя, тя махна с ръка и му

даде знак да се присъедини. Фокс не изгаряше от желание да се запознава с двамата туристи, но нямаше избор.

Кати продължи да бърби, а Фокс само отговаряше с да или не, когато го питаха нещо. След като изпи една бира, тя каза, че е време да стават. Тръгнаха към форд „Ескорт“, паркиран зад бара.

— Твоя ли е? — попита Фокс.

— Не, на господин Херц е — отвърна тя. — Наех я тази сутрин.

Отвори голямата си дамска чанта, извади ключовете от колата и седна на шофьорското място.

— Надявам се, че си чист, Рони — каза тя и му подаде чантата си.

— Не се притеснявай, кукло. Имам очи и на гърба си.

След като тръгна от апартамента на Едуина, където бе прекарал нощта, и взе автобус 23 до „Поплар“, никой не го следеше. После чака достатъчно дълго метрото, за да забележи дали някой не се мотае около него. Когато се прекачи на друг влак, също се огледа добре. Нямаше съмнителни лица по пероните. Освен това той бе единственият пътник в купето. От осемте души, които слязоха на „Саут Хароу“, никой не се нареди на опашката за билети.

— Ами ти, Кати?

— Не се притеснявай за мен. И аз имам очи на гърба си.

Умна кучка, пък и хитра, помисли си Фокс.

— Какво ми носиш?

— Погледни в чантата.

Той извади английски паспорт с номер Н386623Е, който изтичаше през март 1996. Собственост на господин Чарлз Баркли, роден на 13 август 1963 в Илфорд.

— Чудесно — зарадва се Фокс.

— Произведение на изкуството. Трябва да научиш подписа на господин Баркли.

— Няма проблеми. Господин Баркли кога е загубил паспорта си?

— Господин Баркли почина преди три месеца. Съпругата му с удоволствие ми го продаде за триста лири.

В чантата имаше и два бели плика. Единият съдържаше петстотин френски франка, а другият — 875 щатски долара.

— Малко дребни — обясни Кати.

— Достатъчно са. На кого е коженият портфейл?

— Твой.

Портфейлът бе доста стар и пълен с визитни картички. Разбира се, нямаше кредитни карти, но затова пък намери десет банкноти от по петдесет лири и още петстотин по двадесет.

— Имаш още пет хиляди в пътнически чекове — обясни Кати.

— Днес е щастливият ми ден.

— Ще става все по-щастлив. Ще ти дам и куфар с нови дрехи.

— Нещо друго?

— Купен ти е билет до Париж с британските авиолинии, полет БА322, излитащ в пет и двадесет и пет довечера от четвърти терминал. Билетът ти е в касата на летището. Ще платиш в брой.

Не му беше направена хотелска резервация, но тъй като сега не беше туристическият сезон в Париж, нямаше да има проблеми с престоя си. Същото се отнасяше и за полета до Маями с „Ер франс“.

— Ами ако никой не дойде да ме вземе във Флорида? — Фокс я изгледа подозрително. — Къде да го търся?

— Той е частен детектив — сопна се жената на Търуин. — Казва се Джон Новакс. Има офис в Понте Ведро, близо до Джексънвил, Флорида.

— Е, благодаря, че ме светна.

Повечето от служителите във Воксхол Крос се радваха на последния работен ден от седмицата. Един от привържениците на петъците бе Тери Хикс, който обикновено излизаше от сградата точно в пет часа, без да се задържа и минута повече. Този петък обаче той реши да потърси Аштън, вместо да се отправи към дома.

— Имаш ли малко време? — провикна се той и нервно заподскача на един крак, като човек на когото спешно му се ходеше до тоалетната.

— За тебе винаги — отвърна Аштън.

— Трябва да поговорим за Фокс.

— Той вече не ме вълнува.

— Предпочитам да говоря с теб. Новия още не го познавам.

Новият беше Клифърд Пийчи и Тери се страхуваше, че заместник-генералният директор ще го задържи след пет.

— Разбирам те, Тери — хладно отвърна Аштън.

— Фокс се обади на таксиметровата компания „Флийт спид“ вчера следобед и каза, че няма да работи тази вечер. След това звънна

на Едуина и я уведоми, че ще излязат на вечеря. После се обади в ресторант „Ривърсайд“ и запази маса за двама за осем часа. Накрая отново позвъни във „Флийт спид“ и поръча такси, което да ги вземе от фризьорския салон.

— Фокс за първи път използва нейния телефон, откакто го пуснаха от затвора, нали?

— Да. Какво ще кажеш?

— Мисля, че Фокс знае, че нейните телефони се подслушват, и се прави на интересен, защото смята да изчезне.

Точно като мен, помисли си Аштън, с малката разлика, че Фокс не заминаваше за Москва.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта в Брадфорд бе тежка. Две банди азиатски младежи започнаха да се бият още следобеда на булевард „Уивърс“ и замеряха с камъни полицаите и колите им. Сержантът и осемте дежурни полицаи, които останаха да пазят района около дома на братята Хюсеин, се опитаха да ги разтърват, но се получи точно обратният ефект. След като трима от полицаите бяха ранени, те се принудиха да се оттеглят, докато не дойде подкрепление.

Броят на участниците в двете банди все повече се увеличаваше и боят обхвана целия квартал. Започнаха да разбиват коли, свалиха един мотоциклетист, който спокойно си чакаше зелен светофар, и го пребиха, наръгаха с нож няколко случайни минувачи. Взривиха магазина за цигари и вестници на Икбал Хан на улица „Мил“. Пожарникарите, които веднага се отзоваха на произшествието, бяха пребити и не можаха да потушат огъня. В крайна сметка от жилището и магазина на Икбал Хан не остана нищо.

Олдфийлд загуби единствения си свидетел. Смазаният от мъка Икбал Хан настояваше да направи второ изявление, за да отрече обвиненията, които бе отправил към братята Хюсеин. Майка му не била видяла навития килим, който братята мъкнали в печатницата. Освен това страдала от склероза и не помнела дни и часове. Била просто една възрастна жена, която често си фантазирала небивалици, за да привлече вниманието на околните. Олдфийлд реши, че Хан сигурно ще бъде съден за неверни показания и ще навлече още куп проблеми на полицията.

Все пак Олдфийлд разполагаше с доказателства по случая. Най-важното от тях бе 22-калибровият пълнител, както и кръвната проба, която показваше, че кръвната група, отговаря на тази на Шарън Картрайт. Както и на половината население. Естествено, продължаваха да правят изследвания и проби. Може би нещо щеше да излезе най-после.

Въпреки силните доказателства Олдфийлд все още не смееше да предяви официално обвинение срещу братята. Очевидна синият форд „Транзит“ беше изчезнал безследно, а шансовете да намерят огнестрелно оръжие, минимални. Може би трябваше да притисне Низамудин и Аяб Хюсеин, но не знаеше кой от двамата е по-уязвим. Аяб беше много енергичен и емоционален, но въпреки това умееше да се подмазва на полицаите, макар че знаеше как да извърти нещата и да подлъже следователите в управлението на Брадфорд.

Олдфийлд реши, че Низамудин не е толкова умен като брат си и трябва да е по-податлив на натиск. Освен това самият господин Джинах винаги присъстваше на разпитите на Низамудин. Следователно хитрият адвокат знаеше, че по-големият брат е по-уязвим.

Господин Джинах бе прекарал повече от дванадесет часа в полицията с клиентите си и се прибра в три часа сутринта. Четири часа по-късно, когато дежурният полицай го събуди, за да го информира, че братята отново ще бъдат разпитвани, той изпсува. Беше протестирал, че полицията умишлено лишава братята Хюсеин от сън, за да ги изтощят и един от двамата да не издържи и да направи някакво признание. По-късно, когато разбра, че смятат да разпитват Низамудин, съвсем побесня. Когато Олдфийлд започна да попълва протокола, господин Джинах вече крещеше.

— Чуйте ме добре, инспекторе — истерично изпищя той. — Или обвинете клиентите ми в престъпление, или веднага ги освободете.

— Изключено, господине — спокойно каза Олдфийлд и се обърна към Низамудин. — Ще ти кажа какво точно е станало във вторник, 24 януари. Искam да разбереш, не смятам, че лично ти си убил Шарън Картрайт...

— Чудесно — адвокатът плесна с ръце. — Това вече е нещо друго. Мога ли вече да разчитам, че ще освободите Аяб и Низамудин?

— За сметка на това обаче си помогнал на брат си и останалите да отвлекат Шарън Картрайт — продължи Олдфийлд, без да обръща внимание на адвоката. — Имаме касета, на която се вижда как минават с колата покрай къщата, в която тя е живеела, в понеделник на 23-и, както и следващия ден...

— Наистина ли имате заснет материал, инспекторе?

Олдфийлд продължи да не му обръща внимание. Обясни на обвиняемия, че вероятно той не е измъчвал Шарън Картрайт, но е присъствал на изтезанията. Заяви, че не се интересува от мястото и часа на престъплението, а от последните минути от живота ѝ.

— Била е закарана до булевард „Уивърс“ в багажника на форда, увита в килим. — Олдфийлд заплашително насочи показалец срещу Низамудин. — Помогнал си при пренасянето на дамата в печатницата и заедно с брат ти сте изкопали ров и сте я положили вътре...

— Отхвърлям тези обвинения — прекъсна го Джинах.

— Това изобщо не ме интересува — отрязва го Олдфийлд. — Изтърсили сте я в дупката и сте я оставили да лежи по корем със зарита в пясъка глава и вързани крайници. Не се ли замисли, че тя и без това няма да живее дълго, когато партньорът ти извади оръжието и го насочи срещу нея?

По-големият брат не смееше да погледне Олдфийлд в очите. Трепереше от страх като лист и започна обилно да се поти. Олдфийлд извади един пистолет, насочи го към Низамудин и щракна с пръсти.

— Когато е застрелял Шарън, е бил на същото разстояние, на каквото съм аз от теб. Ето така... Бум... Бум...

— Как не ви е срам, инспекторе...

— С малката разлика, че пистолетът е бил със заглушител. Дребна подробност, нали?

— Престанете! Няма да позволя да измъчвате клиента ми.

— Искam само да ми кажеш името на човека, който го е сторил. Защо го прикриваш? Какво е направил за теб? Или мълчиш, защото малкото ти братче ти е забранило да си отваряш устата?

— Не... Не...

— Значи можеш да взимаш решения сам.

— Винаги съм го правил.

— Значи решаваеш да прекараш остатъка от живота си в затвора?

— Аз... Аз няма да остана в затвора.

— Забранявам ти да говориш с този човек — намеси се адвокатът. — Прекратявам разпита.

— Така да бъде, господин Джинах.

— Не знам нищо — тихо промълви Хюсеин.

Олдфийлд затвори очи. Пак обърка нещата. Низамудин изглеждаше готов да проговори, но той го притисна твърде рано.

— Повтарям, господин инспекторе, че това няма да продължава. Господин Хюсеин не може да ви помогне. Дойде моментът, в който трябва да освободите клиента ми или да го обвините в престъпление.

— Колко сте прав — усмихна се Олдфийлд. — Имаше белези по гърлото и парцал в устата, но не бе удушена. Защо ли?

— Защото успя да го изплюе — каза Низамудин и се разтрепери.

— Бинго! — Олдфийлд се ухили на господин Джинах. — Това вече е нещо, нали, адвокате?

Това беше петото кацане на Аштън в Москва. През 1991 година се бе записал на екскурзия до Ленинград и Москва, заедно с четиридесет странни туристи, които без да имат никаква представа, покриваха Аштън при една сложна разузнавателна операция. След година, когато стана шеф на отдела по техническа поддръжка на операциите, бе посетил английското посолство на улица „Морис Торез“, за да направи ежегодната проверка. След време отново се върна в Москва без ничие позволение, като си плати всички разходи и си извади фалшив руски паспорт, който задигна от офиса на Франк Уорън. Беше нарушил правилата единствено заради работата си, тъй като искаше да извлече допълнителна информация от един руски агент.

През 1993 отново отиде в Москва като търговски представител на английската компания „Стилсън“ и работи по случая с преврата, скалъпен от вицепрезидента Александър Руцкой срещу президента Елцин. Много добре знаеше, че всеки път, когато отиде в руската столица, ставаше свидетел или участваше в кръвопролития и убийства. За негово най-голямо учудване всички във Воксхол Крос смятаха, че той е инициаторът им.

За първи път в живота му служител на посолството го посрещна на летище „Шереметиево“ и го закара в луксозната къща на улица „Морис Торез“. Резидентът се опитваше да убеди търговското аташе да се включи в играта. Трябваше да измислят легално прикритие за мисията на Аштън. Този път той щеше да се превъплъти в ролята на бизнесмен. Ако лицето му не бе толкова познато на руските разузнавателни служби, Питър определено можеше да мине за преуспяващ търговец.

Естествено, той не сподели опасенията си с търговското аташе. Макар че дипломатът беше учтив и се държеше изключително добре, Аштън знаеше, че изобщо не му е до това да забавлява някакъв си шпионин в събота вечер, когато можеше да прави какви ли не по-интересни неща. Изведнъж се сети за Хариет, която му бе вдигнала невероятен скандал, когато разбра за заминаването му.

Аштън не познаваше резидента на службите в Москва. Беше срещал името Джордж Елфинстоун в синия списък и бе чел доста за кариерата му. Перфектен арабист, той беше назначен през 1992 в Кайро, след което изкара двегодишен курс по руски език в Бикънсфийлд. Аштън едва сега трябваше да го опознава. Тази вечер посланикът даваше важна вечеря за членовете на вътрешния кабинет на Елцин и Елфинстоун трябваше да присъства.

— Павел Трилисер поканен ли е? — попита Аштън.

— Не. Руснаците счетоха, че не е нужно. Вярвам, че знаеш къде да го намериш.

— Роуан Гарфийлд ми изясни някои неща снощи. Разбрах, че Трилисер скоро бил наел къща близо до университета „Ломоносов“. Разполагал и с вила в Солнечногорск, на около четиридесет мили по магистралата за Санкт Петербург.

— Той има още едно жилище — уведоми го Елфинстоун. — Мезонет близо до офиса му в Кремъл. Онзи ден разбрахме за него.

— Чудесно. Какво става с Тим Рошел? Чух, че вчера си ходил да го видиш.

— Само за няколко минути. Съпругата му Барбара беше там. Възстановява се, но все още не му е до посетители. Не знам какви са ти планове, но честно казано, много се съмнявам, че ще ти разрешат да отидеш на свиждане преди понеделник. Засега пускат само жена му.

— Ще видим. Кажи нещо за „Златното кюлче“.

Елфинстоун обясни, че никога не е ходил там и имал информация от по-младите си колеги. Под по-млади колеги резидентът имаше предвид по-низшите служители около военния, военновъздушния и военноморския аташе. Според тях хазартните маси заемали около осемдесет процента от площта, което означавало, че ресторантът и барът били съвсем малки. Дансингът също бил миниатюрен.

Никой не знаеше къде точно се е намирал Тим Рошел, когато го застреляли. Тъй като изпълнителното бюро на тайните разузнавателни служби категорично бе забранило всякакъв вид хазарт, както и дълги вечери, най-вероятно Тим Рошел да се е намирал до барплота. Едва ли е чакал Соколов на дансинга, а друго място просто нямаше.

— Къде си отседнал? — попита Елфинстоун.

— Рой Келсо помоли от „Фрейзър Макнийл“ да ми запазят стая в хотел „Интурист“ на улица „Горки“.

„Фрейзър Макнийл“ бе машиностроителна фирма в Дербишър. Една от малкото компании, които помагаша на службите, когато им трябваше фасада за прикритие, тя винаги беше готова да помогне.

— „Интурист“ е хубав хотел.

— Чудесно.

Хотелът се оказа и един от най-евтините за радост на Келсо, който винаги цепеше стотинката на две. На Аштън му хареса местоположението и уютът на хотела.

— Какво е състоянието на фондовете ви? — попита той. — Мога ли да взема пари в брой?

— Не ми казвай, че не са ти дали командировъчни в Лондон.

— Имам нещо, но може да се наложат непредвидени разходи.

— Имам хиляда и петстотин лири в сейфа си.

— А американски долари?

— За съжаление не.

— Жалко. Руснаците обичат гущерчета.

— Мога ли да помогна с нещо друго? — студено попита Елфинстоун.

— Не, това е всичко засега. И без това доста те забавих.

Резидентът в Москва кимна одобрително с глава.

Търговското аташе също се зарадва, когато Аштън се отправи към вратата, и за нула време го закара до хотел „Интурист“.

За разлика от предишния път регистрирането му в хотела мина много по-лесно. Преди две години момичето на рецепцията търси свободна стая повече от половин час, след което той предпочете сам да си пренесе багажа, вместо да чака още толкова, докато някой му обърне внимание. Този път попитаха Аштън дали предпочита стая за пушачи, след което бе съпроводен до най-люксовата единична стая на осмия етаж с изглед към улица „Горки“.

За щастие не всичко бе променено. Той отвори указателя и разбра, че охранителната агенция на Катя Малиновска все още се намира на „Горки“ 124. В събота вечер почти нито един офис не светеше, но Катя си беше работохоличка и не спазваше нито почивни дни, нито извънработно време. Аштън вдигна телефона и се обади в агенцията, говори с Катя Малиновска и си уговори среща за същата вечер.

* * *

На улица „Горки“ 124 се издигаше стара сива сграда само на около 400 метра от Садовое кольцо, което се наричаше булевард „Маркс“, когато комунистите бяха на власт. Големите квадратни прозорци от двете страни на входа бяха закрити със зеленикави пердета. Аштън забеляза, че плочките пред вратата, както и по тротоара бяха сменени. През 1993 година агенцията се намиралаше между една книжарница и магазин за сувенири.

Катя Малиновска беше привлекателна брюнетка, която спокойно можеше да си изкарва прехраната като фотомодел. Но тя бе нещо много повече от красавица. След реформите на Михаил Горбачов тя бе избрана да представя едно ново, по-привлекателно лице на Второ главно управление на КГБ. Нейната красота не беше единствената причина за този скок в кариерата. Преди това тя беше една от изгряващите звезди на следствения отдел, но при една операция бандитите я наръгаха с нож в гърба и лекарите едва спасиха живота ѝ.

Тогава Катя реши да започне самостоятелен бизнес, като използва придобитите си опит и знания. Тя се занимаваше с охрана на ценни вещи, недвижимо имущество и хора, а агенцията ѝ бе много популярна сред новозабогателите руснаци, които не обичаха да спазват нито закон, нито ред. Макар да беше на тридесет и една години, проспериращият бизнес я бе научил да обича хубавите неща в живота и да не се лишава от нищо, което, естествено, се бе отразило и на фигурата ѝ. Въпреки няколкото излишни килограма Аштън забеляза, че Катя почти не се е променила през изминалите две години.

— Помниш ли ме? — попита той на руски и се ръкува с нея.

— Разбира се. Когато остави ценните си вещи при мен, работеше за „Стилсън“. Компанията ти се занимаваше с техника и различни видове инструменти, нали?

— Имаш удивителна памет.

— Ами. Просто пазя информацията за всичките си клиенти. След като ми се обади от хотел „Интурист“, отворих твоето досие.

— То е професионална тайна. Не я издавай.

— Няма. За кого работиш сега, Аштън?

— За „Фрейзър Макнийл“. Малка техническа фирма, която се надява да пласира продукцията си на вашия пазар.

— О, за бога, ти си толкова инженер, колкото и аз. Знам какво се случи при последното ти идване в Москва, така че много те моля, не ми губи времето с плоски лъжи. Нали помниш, че съм работила в КГБ?

— А знаеш ли нещо за моята работа?

— Не много. С какво се занимаваш?

— Създавам проблеми.

— Аз също. Свали си палтото и се настани удобно.

Аштън я послуша. Навън бе страшно студено, а в офиса въздухът бе доста влажен.

— Преди няколко дни е станал инцидент в „Златното кюлче“ — започна той.

Аштън не продължи. Усмивката на Катя изведнъж изчезна и тя махна с ръка.

— Не искам да знам нищо.

— Един от хората ми е тежко ранен.

— Съжалявам, но нямам нищо общо с това.

— Имал е среща със Соколов там...

— Значи ще си говорим за политика и мафиоти. Какъв смъртоносен коктейл.

— Моят човек се е отървал на косъм от смъртта.

— Не знам какво искаш от мен, Аштън, но този проблем не ме интересува.

— Вероятно са седели на бара, Соколов и нашият човек...

— Моля те престани.

— Както кажеш. — Аштън бръкна в джоба си и извади дебел кожен портфейл. Знаеше, че Катя е доста алчна и трудно ще устои на

парите. Той извади пачка банкноти от по петдесет лири и много бавно започна да ги оставя една по една на бюрото ѝ.

— Сега вече може ли да говорим? — попита той и забеляза как очите ѝ светнаха.

— Колко пъти да ти казвам, че не искам да имам нищо общо с този инцидент?

— Намери този барман и го попитай какво са правели Соколов и англичанинът, преди да бъдат застреляни. Искam да знам какво са си говорили и дали някой е бил с англичанина, докато е чакал Соколов.

— Не знам дали си струва.

— Това са петстотин лири. Ако свършиш работата, ще получиш още толкова.

— Нека да бъдат още хиляда.

— Дадено.

Келсо сигурно щеше да получи удар. Същото се отнасяше и за Елфинстоун, защото Аштън не разполагаше с хилядарката, която обеща и резидентът в Москва трябваше да я намери.

— Къде да те търся? — попита Катя.

— Остави съобщение на рецепцията в хотела.

Аштън облече палтото си и тръгна към вратата.

— А, още нещо — рече той. — Предпочитам да не използваш въображението си. По-добре ми кажи, ако не откриеш нищо. Не обичам измишльотините.

Нордън беше в лошо настроение, откакто се обади в офиса си в центъра „Сийскейп“ и чу гласа на Ъруин на телефонния секретар. Знаеше, че отдавна вече трябваше да е заличил всички следи от Джон Новакс. Но реши да задържи нещата, докато научи от Ъруин какво е станало с Фокс. Това означаваше да запази телефонния номер и факса в Понте Ведро, за да може Ъруин да се свърже. Настроението му се влоши още повече, когато разбра, че няма къде да паркира, и бе принуден да остави хондата си от задната страна на сградата. Не предполагаше, че вътре го чакат още по-лоши новини.

— Рядко идвате в събота, господин Новакс — отбеляза бодигардът. — Сигурно сте чули новината.

— Каква новина?

— Снощи центърът бе обран. Реших, че сте дошли да проверите офиса си както всички останали.

Нордън тръгна към ескалатора.

— Някой обаждал ли се е на полицията?

— Да, аз се обадох. Идваха и бързо си тръгнаха.

— Пусна ли ги в офиса ми?

— Да, но бях с тях. Не са взели нищо.

Нордън слезе от ескалатора и тръгна по насрещните стълби. Забеляза, че дори алкохолизираният психиатър беше в кабинета си.

Факсът от Ъруин бе много кратък.

„Прекратяването на договора в тази страна е неуместно. Бившият ни съдружник е на път за Щатите с полет от Париж. Искате да ви види. Чарлс Баркли ще отседне в хотел «Хилтън Фонтенбло» в Маями. Ще пристигне най-късно в понеделник на шести февруари.“

Благодарение на Ъруин Фокс знаеше адреса на „Новакс промоушън инкорпорейтид“ в Понте Ведро. Кучият син бе разкарал Фокс от Великобритания по най-бързия начин. Беше му уредил фалшив паспорт и му бе дал много пари. Нордън отново прочете факса и се убеди в предположението си. Ъруин му бе направил резервация за полета само до Париж. След това Фокс трябваше сам да си урежда пътуването, а със сигурност не можеше да използва кредитна карта.

Щом Фокс щеше да пристигне в Маями най-късно в понеделник, кога ли беше най-ранното? Този следобед? Не беше невъзможно. Когато Ъруин е изпращал проклетия факс, Фокс вече е бил на път за Париж. Ако не вземеше мерки, британецът щеше да цъфне в центъра „Сийскейп“. Освен това имаше да разказва много интересни неща на ФБР.

Трябваше да се обади в хотел „Фонтенбло“ и да попита кога очакват господин Чарлс Баркли. След това да позвъни на авиокомпаниите, първо на „Еър франс“, и да попита дали наистина господин Чарлс Баркли има резервация за полет дотук. Едва тогава щеше да мисли как да посреща Фокс.

Чудеше се дали ченгетата са прочели факса. Едва ли се бяха усъмнили в нещо. Те не знаеха да четат между редовете. Ако Фокс обаче наистина пристигнеше и създадеше проблеми, със сигурност щяха да се сетят за него.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неделята мина доста скучно за Аштън. Взе една лада под наем, за да убие времето, и се разходи с нея из Москва. След като обиколи целия район около университета, най-после намери дома на Павел Трилисер. Той изглеждаше доста пуст. До входната врата имаше будка, в която седеше милиционер. Толкова години след перестройката много неща си бяха същите. Когато Аштън попита дали Трилисер е вкъщи, милиционерът го изгледа много подозрително, след което грубо му заповяда да се маха от района.

Аштън прекоси реката и подкара по Садовое кольцо към магистралата за Санкт Петербург. След като подмина летището „Шереметиево“ и излезе извън града, той не видя нищо друго освен гъсти гори и едно малко езеро. Селата бяха малки и неприветливи и той се учуди защо толкова много руснаци се натискаха да живеят в Солнечногорск. Реши да свие по един черен път и да стигне до езерото. Забеляза няколко малки къщи, имената на собствениците им бяха написани на дървени колчета, забити в земята.

Аштън обикаля из местността два часа, но не можа да открие вилата на Павел Трилисер. В крайна сметка заключи, че бившият генерал на КГБ е един от малкото виладжии, решили да запазят анонимността си. Забеляза също, че повечето собственици явно прекарваха уикенда в града вместо сред природата.

Върна се в хотела и след като видя, че няма никакви съобщения за него, още повече се разочарова. Не можеше да се обади в посолството и да пита как е Рошел, защото всички телефонни обаждания се записваха от ФСК — руското контраразузнаване.

Не можеше да намери и Павел Трилисер. Явно съветникът по външните работи на Елцин се беше усамотил в Кремъл. Закуси, върна се в стаята си на осмия етаж и чу телефона.

— Най-после — припряно каза Катя Малиновска.

— Не ме карай аз да си отварям устата — прекъсна я Аштън.

— Успокой се и ме чуй добре. Имаш ли кола?

— Да, лада. Вчера я наех.

— Добре. Един от помощниците ми ще те чака във фойето. Казва се Саша. Облечен е в черно, с тесни дънки, пуловер и кожена шуба. Саша изглежда много млад, доста по-нисък е от теб и е около седемдесет кило. Има рижава коса.

— Ще го позная — студено отвърна Аштън.

— Престани да се перчиш. Следвай указанията на Саша и си пригответи парите. Мисля, че ще останеш доволен.

— Виж какво — прекъсна я Аштън, но тя затвори.

Нямаше начин да не познаеш Саша. Въпреки че Аштън го видя веднага щом излезе от асансьора, реши да не отива при него, докато не се убеди, че руснакът е сам.

— Вероятно чакаш мен.

— Вие сте господин Аштън, нали? — ухили се Саша. — Ще ви водя при Катя. Имате ли кола?

Саша държеше да упражнява английския си, който бе под всякаква критика, особено що се отнасяше до пътни знаци и посоки. Тръгнаха по улица „Пушкин“, после завиха надясно и поеха по „Проспект мира“.

Катя Малиновска живееше в една вила извън града по пътя за Загорск. Аштън забеляза, че тя е много близо до района Бабушкино, където живееха най-големите мафиоти в Москва. Сравнително новата вила се намираше близо до гората и бе една от типичните къщи, в които живееше елитът на комунистическата номенклатура, преди Борис Елцин да обърне всичко с главата надолу.

Преди две години Катя Малиновска караше последен модел „Порше 911“. Сега тя го бе сменила с червен „Мерцедес Бенц“ SL 600, целият нашарен от куршуми.

— Нашият бизнес е много опасен — гордо обясни Саша. — Нахлули снощи в къщата и бам, бам, бам.

— И това ако не е поличба — отвърна Аштън.

— Какво означава това?

— Няма значение, не е важно.

Аштън излезе от колата и видя вбесената Катя.

— Добре ли си? — попита той.

— Погледни какво са направили с мерцедеса ми...

— Виждам, но ти добре ли си?

— Това е благодарение на теб — разкреця се тя.

— На мен ли? И защо мислиш така?

— Казах ти, политиките и мафиотите са смъртоносна комбинация. Влязоха в къщата, измъкнаха ме от леглото и ме принудиха да гледам как дупчат колата ми. Следващият път ти ще си мишената, предупредиха ме те. Трябваше да седя боса по нощница. Едва не умрях от студ.

— Но защо са решили да отмъщават на теб? Как са разбрали, че търсиш бармана от „Златното кюлче“?

— Полицията им е казала.

Катя се обадила на един бивш колега от криминалната милиция и го помолила да ѝ даде списък с всички имена и адреси на служителите, които са били на работа в казиното по време на инцидента. Той ѝ обяснил, че ще бъде доста трудно, защото не работел по този случай, а колегите му нямало лесно да дадат такава информация. Катя била принудена да признае, че търси бармана.

— Иначе никога нямаше да открия нито името, нито адреса. Естествено, когато отидох в апартамента му във Владикински район вчера следобед, той вече беше изчезнал.

— Колегата ти ли те е предал?

— Не. Имам му доверие. Сигурно е някое от копелетата, работещи по случая.

— А те откъде са разбрали за теб? Трябва да признаеш, че или колегата ти е безкрайно недискретен, или просто те е предал.

— Греша.

— Добре. Продължавай да се заблуждаваш.

— Греша, господин Аштън. Той ми каза още много неща, освен името и адреса. Каза ми, че човекът убил Соколов, набутал стодоларова банкнота в устата му, след като го застрелял.

— Значи Соколов не е бил ограбен, като останалите?

— Кой знае? Ченгетата не са намерили портфейла му.

— Ако са го откраднали, защо са оставили стодоларовата банкнота?

— Може би е била фалшива.

„Златното кюлче“ работеше само с валута и обслужващият персонал бе обучен да разпознава фалшивите банкноти. На Аштън не

му се вярваше Соколов да е пробутал фалшиви сто долара на бармана. Не е възможно да е бил толкова глупав.

— Какво ще правиш с колата ми, господин Аштън?

— Моля?

— Не виждаш ли, че е пълна барака?

— Надявам се да имаш застраховка, защото правителството на великата ни кралица няма да поеме тези разходи.

— Копеле!

— Познавам един човек, който ще ти помогне.

— Ще ми кажеш ли името?

— Павел Трилисер.

— Това част от английския ти хумор ли е?

— Обади се на Трилисер. Кажи му, че е крайно време да се срещнем и да си поговорим за пари. Направи го и бъди сигурна, че ще ти купи нов мерцедес.

— Ти си луд. Как мога да кажа това на съветника на Елцин?

— Много лесно. Генерал Гуров все още е шеф на полицията. Навремето точно той те направи звезда, надявайки се да промени имиджа на КГБ. Сигурно продължава да си пада по теб. Освен това знам, че ненавижда Павел Трилисер.

Катя обмисли предложението и кимна с глава.

— А какво става с онези хиляда лири?

— Твои са, след като се срещна с Трилисер.

— Да се надяваме.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме. — Аштън се усмихна. — Случайно да желаеш да те метна до града?

Катя го изруга и се прибра в къщата.

Секретарката на административния отдел донесе досието на шофьор 54844434 Р. Фокс от кралските транспортни части в кабинета на Брайън Томас. Към папката бе закачена справка, която Аштън бе написал в петък вечерта, преди да тръгне от офиса. Той пишеше, че поради реорганизация на въоръжените сили и трудното общуване с военните административни служби необходимата информация се забавила прекалено дълго. След като прочел досието на Роналд Фокс, Аштън се убедил, че усилията изобщо не са си стрували.

Томас напълно го разбираше. Фокс е бил осъден на 84 дни затвор от Районния съд за побой над офицер от пожарната охрана. Аштън не смяташе, че това ще заинтригува Олдфийлд, но трябваше да опише всичко, което бе научил. За съжаление Томас не успя да говори лично с Олдфийлд в петък. Всъщност наистина мислеше да му се обади. Инспекторът трябваше да го информира по случая, а не се бяха виждали цели шест дни. Томас взе телефона, набра номера на управлението в Йорк и убеди телефонистката, че все още е главен детектив от полицията. Винаги успяваше да спретне някоя малка лъжа, за да стигне до крайната си цел. И този път номерът му мина. Макар информацията за Фокс да бе малко, Томас много добре знаеше как да я обогати, без да преувеличава и да измисля небивалици.

— Е, как се развиват нещата?

— Точно щях да ти се обаждам — притеснено отвърна Олдфийлд.

Томас пропусна извинението покрай ушите си. Можеше да измисли куп саркастични реплики, но знаеше, че понякога мълчанието е злато. Кара те да се чувстваш виновен и гузен. След половин минута обаче Олдфийлд вече говореше като картечница. Разказа за Икбал Хан и братята Хюсеин, както и за намерените улики в къщата им на булевард „Уивърс“ в Брадфорд. Спомена за всички проблеми по време на разпита на братята, наблегна и на показанията на Икбал Хан.

— Всичко ще си признаят накрая — ентусиазирано заключи Олдфийлд и въздъхна.

— Явно вие там живеете на друга планета. Може би не знаете, че в петък вечер имаше голяма експлозия в Брадфорд.

— Знам. Гледах по телевизията.

— А репортерът каза ли, че къщата на Икбал Хан и семейството му е изгоряла? Знаеш ли, че е фалирал, че той и съпругата му са загубили всичко? Естествено, че няма да иска да говори. Кой знае какво ще се случи със семейството му? Бас държа, че никога няма да даде показания в съда.

Олдфийлд не обърна внимание на забележката. Мислеше за Низамудин Хюсеин. Той бе изтървал една малка подробност, която само човек, присъствал на убийството на Шарън Картрайт, би могъл да знае. За съжаление обаче след това пакистанецът млъкна и от него не можеше да се изкопчи повече нищо.

— Низамудин се правеше, че не разбира въпросите ми и няколко пъти се оплака, че съм го подвеждал. Може така да извърти нещата, че да се наложи да го пусна.

Олдфийлд спомена за кръвта по парчето плат, което екипът му бе открил в печатницата. Изследванията показваха, че принадлежи на жертвата.

— Затова смятам, че братята Хюсеин трябва да бъдат подведени под отговорност.

— Мислиш ли, че ще си търсят правата?

— Не ме интересува. Трябва да открием само този проклет форд „Транзит“. Гадната кола като че ли потъна вдън земя. Също така няма да е зле да ги притисна и с нещо друго, но братята Хюсеин засега се държат. Изведнъж категорично отказаха да говорят и слушат само мазния си адвокат. Не знам защо прикриват и така наречения Реймънд Месинджър. Братята казват, че изобщо не го познават.

— Вероятно са замесени в убийството му.

— Естествено — избухна Олдфийлд. — В „Елите“ бяха зверски убити трима души. Хората ми претърсиха всеки сантиметър от къщата. Четвърта жертва там не е имало. Ще се осмеля да предположа, че прословутият господин Месинджър е убил колегите ви.

— Невъзможно. Месинджър е погребан някъде около Брадфорд.

— Така ли казва магическото ти кълбо? — възмути се Олдфийлд.

— Казал е на Шарън Картрайт, че е скрил диаманти на стойност няколко милиона долара.

— Диаманти ли? — повтори Олдфийлд.

— Точно така.

Настъпи мълчание.

— Там ли си още? — попита Томас.

— Нещо не се връзва — бавно каза Олдфийлд.

— Кое?

— Братята Хюсеин са заклет мюсюлмани. Освен това членуват във фундаменталистка организация. А между другото откъде знаеш какво е казал Месинджър на Шарън Картрайт?

На Томас му идеше да си прехапе езика. Дълго време бе увъртал, но ето че най-после се изпусна за вероятния мотив за убийството.

— Откъде знаеш това, Брайън?

— Шарън Картрайт е написала прочувствено писмо на родителите си, които бяха така любезни да ни уведомят.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Ще ти повярвам, Брайън, макар че сигурно ще съм единственият.

— Не можеш да си представиш колко се радвам — отвърна Томас и бързо затвори телефона.

За пореден път се възхити на нахалството на Джил Шеридан. Всъщност тя бе убедила Шарън Картрайт да наруши всички правила за сигурност, после се измъкна невредима, макар да укриваше информация, а сега той е принуден да лъже, за да я прикрие. Сега трябваше да се види с Келсо и да му обясни защо трябва да се обади на семейство Картрайт и да ги убеди да се примирят с тази лъжа. Представи си реакцията на краля на кламерите. Знаеше, че трябва да му разкаже цялата история спокойно. Вдигна слушалката и се обади на Пол Ишъруд. Както обикновено личната му секретарка се опита да го прикрие, но по-късно се извини за недоразумението.

Не бе изминала и минута от разговора им, а той вече знаеше защо Ишъруд се крие. Някогашният му колега веднага се извини, че специалният отдел няма никаква вина. Информацията била предадена на отдел „Тежки престъпления“, които трябвало да поемат случая, но за съжаление те не успели да открият Фокс.

— Искаш да кажеш, че е изчезнал? — недоумяваше Томас.

— Така излиза. Не се е появявал на обичайните места.

— Ясно. Ами Бритиш Телеком? Дадоха ли списък на хората, на които Ъруин е изпращал факсове от началото на януари?

— Дори и да са го сторили, от „Тежки престъпления“ не са ме уведомили. А и нямат причина да го правят. Случаят е техен.

— Браво, Пол, добре си изми ръцете.

— Да не си посмял да ме поучаваш. Тези времена отдавна минаха, Брайън.

— Съжалявам.

Томас се чудеше как да замаже положението. Откакто се помнеше, не можеше да удържи буйния си нрав.

— Виж какво. Засега всичко е в твоя полза — бащински каза той.

— Преди да се пенсионираш, ще бъдеш поне помощник-комисар на

полицията. Стига, разбира се, да си изиграеш правилно картите.

— Заплашваш ли ме? — избухна Ишъруд.

— Не. Просто те съветвам да не повтаряш грешките ми. За да стигнеш до върха, не се искат само професионални качества. Трябват ти много приятели на подходящи места, което означава да се държиш добре и с хора, които не понасяш...

— Значи искаш да се държа добре с теб, така ли?

— Господи! Опитвам се да ти кажа, че започваш да си създаваш врагове.

— Например?

— Например шефа Виктор Хейзълуд. Никога не бих посмелял да му се изрепча. Също така бих те посъветвал да внимаваш с Аштън. Той е човек на Хейзълуд. И е убеден, че „Тежки престъпления“ са гола вода. В четвъртък ми каза, че непрекъснато трябва да им напомня да си вършат работата.

— Започвам да треперя от страх.

— Виж какво. Нужни са ми само няколко телефонни номера, нищо повече.

— Откога ги искаш?

— Да кажем от вторник, 24 януари.

— Добре. Ще говоря с компанията.

— Благодаря ти.

— Имай предвид, че това е последната услуга, която ти върша — каза Ишъруд и затвори телефона.

Фокс отвори очи, втренчи се в тавана и се почуди къде ли се намира. В Лондон? В Париж? В Маями? В петък бе в Лондон, в събота и неделя прекара времето си в един парижки бордей близо до операта. Той се възхити на новата си гарвановочерна коса, високи скули, остри черти и великолепно тяло и се замисли за добре прекараното време. Чудесен начин да убиеш деня, чакайки полета си до Маями. Следователно трябваше да е понеделник и вероятно се намираше в хотел „Хилтън-Фонтенбло“.

Телефонът окончателно го разсъни. Сърцето му се разтупа. Фокс се протегна и вдигна слушалката. Мелодичен глас го уведоми, че вече е осем и половина, и му пожела приятен ден. Радиочасовникът също

показваше осем и половина. На Фокс му се струваше, че все още е нощ. След няколко минути телефонът отново звънна. Този път се обаждаше Новакс.

— Помните ли ме, господин Баркли? — попита той. — Казвам се Фокс. Роналд Фокс.

— Да, спомням си — отвърна Фокс.

— Не съм забравил за какво сте тук и смятам, че съм намерил подходящо за вас място. Имате ли листче да запишете адреса?

— Изчакайте. — Фокс се протегна за хотелското тефтерче. — Готов съм.

— Става дума за един мотел — „Евърглейдс“. Намира се на около десет мили на запад от квартал „Дания“ по магистрала 84.

— Каква е цената?

— Доколко можете да си позволите?

— Два милиона долара.

— За пари в брой ли говорим, господин Баркли, или за кредитни карти?

— И за двете.

Новакс искаше да знае колко ще струва мълчанието му. Сега вече знаеше, че то е два милиона, половината в брой.

— Смятам, че собственикът ще се съгласи. Нека си уговорим среща.

— Кога?

— Удобно ли ви е в 11 утре сутринта?

— Чудесно.

Щеше да има време да вземе кола под наем и да разгледа района. В случай, че бе прекалено отдалечен, щеше да изчака, докато Новакс му се обади отново. Копелето нямаше да посмее да пита защо Фокс не е успял да се озове на срещата в мотел „Евърглейдс“. Знаеше прекалено много за канадеца.

— Добре. Запишете адреса.

Фокс записа инструкциите с детския си почерк, след което повтори записаното.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нордън знаеше защо никой не бе успял да просперира с мотел „Евърглейдс“. Той се намиреше на дванадесет мили от „Форт Лодърдейл“ и не беше предпочитано място за туристите. Всички пътуващи от запад на изток по Мексиканския залив предпочитаха да отседнат в крайбрежните хотели.

Мотелът се състоеше от седем малки пристройки, наподобяващи бараки, рецепция и столова. Преди години имаше дванадесет стаи за гости, но през 1993 ураганът Алис унищожил пет от тях. Ако се погледнеше отгоре, мотелът наподобяваше малък остров сред тревистата пустош, която се простираше до езерото Окичоби на север. Комплексът изобразяваше числото девет. Рецепцията и столовата се намираха най-близо до път 84.

Макар че от рецепцията нямаше добър изглед към пътя, Нордън предпочете да паркира хондата си доста далеч, за да не се набива на очи. Знаеше, че няма от какво да се притеснява и дори отказа на Рафаел Валдес да вземе със себе си русия, слаб бодигард, който го бе посрещнал в клуба „Джекил Айлънд“. Смяташе, че колкото по-малко знае Валдес за този проблем, толкова по-добре. Освен това беше обещал, че племенникът му Раул Менендес повече няма да ги притеснява. Тогава обаче не бе включил в сметките си Фокс.

Макар че липсваше пряка връзка, Валдес веднага щеше да реши, че британецът застрашава сигурността му, и щеше да му нареди да го очисти. Нордън бе успял да огледа Фокс по време на акцията в „Елите“ и усети начина му на мислене. Британецът се смяташе за изключително умен и непобедим, което за пореден път показваше слабостта и страха му. Беше готов да се обзаложи, че Фокс ще пристигне много по-рано от часа на срещата им, за да огледа района. Знаеше също, че британецът ще вземе кола под наем, защото таксиметровият шофьор би му задал излишни неудобни въпроси. Нямаше да се учуди дори ако Фокс пристигнеше с компания. Това

обаче би било съвсем безпредметно, защото Нордън можеше да се бие сам срещу цяла армия.

Нордън разчиташе на оръжието си. Автоматичният пистолет КФ–9 бе производство на известна оръжейна фирма в Илинойс. Проектиран за нуждите на специалните части, пистолетът бе деветмилиметров, съвсем лек и удобен за носене. 800 изстрела в минута, плюс заглушител — напълно достатъчно.

Нордън погледна часовника си. Фокс настояваше да приключат по светло, което означаваше, че оставаха по-малко от пет часа. Пушеше му се, но знаеше, че не бива да оставя никакви следи след себе си. Преди да излезе от колата, си сложи чифт памучни ръкавици и наниза няколко найлонови плика върху обувките си. Така полицията никога нямаше да открие следи по сградата, по прашния под на рецепцията или по оръжието. Ченгетата можеха да си правят каквито щат изследвания на прахта и земята, но никога нямаше да намерят следи. Той обаче знаеше, че колкото и добре да планираш и най-простата операция, задължително трябва да имаш и малко късмет. Фокс би могъл да се подплаши и да не спре в „Евърглейдс“, или нещо друго. Нордън се страхуваше именно от тези непредвидими обстоятелства.

По шосето се появи някаква кола. Вероятно Фокс щеше да намали скоростта, приближавайки „Евърглейдс“, за да се убеди, че това е уговореното място на срещата, но тази кола се приближаваше прекалено бързо. Нордън реши, че това не може да е Фокс, защото по всичко личеше, че шофьорът няма намерение да спира. Изведнъж спирачките изпищяха и колата зави към рецепцията. Нордън се укори за несъобразителността си. Естествено, че само Фокс би си позволил да вземе завой от деветдесет градуса с такава скорост. Копелето се мислеше за състезател от „Формула–1“. Нордън рязко отвори вратата и изскочи от рецепцията.

Фокс продължаваше да седи зад волана и да форсира двигателя, готов да отпраши веднага, ако забележи нещо съмнително.

Нордън се затича тромаво заради омотаните около глезените му найлонови пликове. Хвана пистолета с лявата си ръка и го зареди, след което го прехвърли в другата си ръка и опря показалец на спусъка. Чу форсирането на понтиака и инстинктивно отскочи встрани.

Претърколи се бързо, обърна се към колата и точно когато смяташе да застреля британеца в главата, видя уплашен до смърт негър зад волана. Неволно ръката му трепна. Куршумът прониза покрива на колата. Негърът загуби контрол над понтиака, влезе в канавката и се заби в един стълб. Все пак успя да се съвземе, даде рязко назад и излезе на магистралата, където се размина на косъм с едно волво. После направи обратен завой и отпраши към Маями.

Проклетият кучи син бе видял пистолета в ръката му. Какво ли щеше да направи? Дали щеше да съобщи в полицията? Повече го притесняваше обаче нещо друго. Какво търсеше този негър в „Евърглейдс“. Със сигурност не бе дошъл да оглежда мястото с намерение да го купи. Може би беше откраднал понтиака и смяташе тук да го продаде? Или пък търгуваше с наркотици и имаше среща с друг наркопласъор? Вероятно е видял хондата и е решил, че го следят. Нордън се усмихна. Тъпото копеле си е помислило, че ченгетата са го причакали. Не, негърът със сигурност нямаше да отиде в полицията, но така или иначе обърка изцяло нещата. Нордън изобщо не знаеше как да обясни случилото се на Фокс, без да събуди подозренията му.

Нордън почти бе стигнал до хондата си, когато чу друга кола. Тя вървеше съвсем бавно. Шофьорът явно търсеше някой или нещо. Нордън се скри зад едно бунгало и се опита да предвиди следващия ход на новодошлия. Изведнъж забеляза, че колата обикаля района в посока обратна на часовниковата стрелка. Бавно и много внимателно надникна към пътя и видя Фокс в един малък шевролет.

Фокс отново започна да обикаля и когато се оказа с гръб към бунгалото, Нордън изскочи и започна да стреля. Първият куршум прониза най-близката врата и счупи стъклото. Фокс се стресна и заби колата в следващото бунгало. Без да се поколебае, Нордън се приближи към жертвата си и безмълвно застреля британеца в главата и гърдите, след което спокойно се запъти към хондата си. Хвърли пистолета на задната седалка, влезе в колата и махна ръкавиците и найлоновите пликове. По-късно щеше да ги изхвърли заедно с пистолета. Запали колата и изчезна. Този път извади късмет. По магистралата нямаше никакви коли.

Макар че не показва явна неприязън, Елфинстоун не бе особено благоразположен към Аштън. Резидентът в Москва се бе засегнал, че Аштън се бе обадил на Барбара Рошел, без да го предупреди. Освен това се учудваше на наглостта му да отиде в болницата без никакво разрешение.

— Учудвам се, че са те пуснали — отбеляза Елфинстоун. — Казаха ни, че засега само Барбара може да го посещава.

— Така беше в събота, но вече е понеделник. Тим се чувства много по-добре.

Аштън се усмихна. Елфинстоун като че ли не знаеше, че това не е първото му идване в руската столица.

— Трябват ми хиляда лири — каза той.

— Хиляда лири? — повтори Елфинстоун и почервения от яд.

— Да. Нали каза, че имаш хиляда и петстотин в сейфа.

— Да, но за спешни случаи.

— Това е спешен случай, Джордж.

Елфинстоун се ядоса. Бяха се запознали преди два дни, а Аштън вече се обръщаше към него на малко име. Освен това бе по-старши от него и явно се мислеше за велик.

— Това има ли нещо общо с Павел Трилисер? — попита той.

— До известна степен.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен?

— Парите са за Катя Малиновска. Естествено, ако успее да ми уреди среща с него.

— Не познавам тази дама.

Аштън му разказа накратко за кариерата на Катя Малиновска в КГБ и за сегашната ѝ работа.

— Естествено, Катя никога не е предполагала, че ще ни съдейства.

— Но вече предполага, така ли?

— Катя е умна жена. Освен това има рационално мислене.

— Предполагам, че го прави само за пари.

— Защо те притеснява това, Джордж? Кажи ми с колко патриоти се запозна, докато беше в Кайро.

— Не сме давали пари на източниците си. Те го правеха по свои мотиви.

Вярно, че ценната информация не се купува винаги с пари, но когато опреше до личната сигурност на някого, тогава те ставаха неизбежни. Аштън знаеше, че колегите му не получаваха кой знае каква информация от Египет именно заради пословичната стиснатост на Елфинстоун.

— Ще ми дадеш ли хиляда лири или не?

— Сега ли?

— Естествено.

— Това са много пари. Ами ако те ограбят?

— Защо се притесняваш, Джордж? Нали аз отговарям за парите.

Елфинстоун стисна зъби. Стана и отиде до сейфа в ъгъла на стаята. Обърна гръб на Аштън, за да не му позволи да види цифровата комбинация, отвори го и извади два плика, след което се върна на бюрото си. Измъкна една фактура от чекмеджето си и го погледна право в очите.

— Би ли попълнил формуляра? Давам ти хиляда лири. Всички банкноти са по двадесет. Не ги харчи наведнъж — усмихна се криво той.

— Тази вечер ще си прекараме чудесно с Катя.

Елфинстоун направо позеленя от яд.

— Шегувам се бе, човече.

След като прегледа двата плика, Аштън ги прибра във вътрешния джоб на самото си. Банкнотите от по двадесет лири бяха чисто нови, а серийните номера поредни. Явно някой във финансовия отдел на Воксхол Крос бе направил голяма грешка. Аштън се учуди, че Елфинстоун ги е приел в този вид. Надяваше се Катя да няма нищо против. Достатъчно умна беше да уедри парите или да ги вложи някъде.

— Можем ли да бъдем полезни с нещо друго? — студено попита Елфинстоун.

— Да. Стискай палци всичко да бъде наред.

— Това поредната шега в стил Аштън ли е?

— Надявам се да е така, Джордж. Наистина се надявам.

Аштън облече шлифера си и излезе от офиса. След като предаде временния си пропуск на охраната на посолството, той напусна сградата и се отправи към колата си, която бе паркирал на улица

„Морис Торез“. Слънцето вече залязваше, а многобройни улични лампи осветяваха големия кремълски дворец.

Катя Малиновска го чакаше във фоайето на „Интурист“. Неведнъж беше казвала, че времето струва пари, но реши за пореден път да му го напомни.

— Спокойно, изработи си ги.

— Носиш ли ги?

— А ти събра ли необходимата информация?

— Естествено.

— Е, кога е срещата ми с този приятел?

— Не знам. Той ще ти се обади.

Аштън се намръщи. Един бивш генерал на КГБ едва ли би постъпил така. Въпреки новата си фасада Трилисер все пак си оставаше ченге. Ако се обадеше в „Интурист“, трябваше първо да мине през централата и да говори с телефонистката. Освен това тя ще пита кой се обажда, преди да го свърже, което би усложнило нещата.

— Искаш да кажеш, че ще позвъни в хотела?

— Приятелят ти не е глупак. Ще намери друг начин да се свърже с теб. Сега, моля те, отиди да вземеш парите.

— Няма нужда — усмихна се Аштън. — Искаш ли да ги видиш?

— Не тук — припряно отвърна Катя. — Още ли си с ладата?

— Да, отвън е.

— Хайде да вървим. — Катя стана от фотьойла, праметна чантата си през рамо и тръгна бързо. — Ще отидем до метростанция „Парк на културата“.

— Трябва да ми показваш пътя.

Аштън ѝ отвори вратата, след което се настани на шофьорското място.

— Сега вече можеш да ми дадеш парите — каза тя.

— Няма ли да ми покажеш пътя първо?

— Тръгни по булеварда и завий в първата вдясно.

Аштън запали колата и потегли. Бръкна във вътрешния си джоб и ѝ подаде единия плик. С периферното си зрение наблюдаваше как Катя преглежда банкнотите. Тя присви устни от недоволство. Отвори

чантата си и извади малко фенерче, след което започна да ги проверява една по една.

— Но тези банкноти са чисто нови!

— Това проблем ли е?

— Предпочитам употребявани. Тия изглеждат подозрително.

— Съжалявам, че не одобряваш банкнотите, но нямам други. Ще се наложи да ги поизмачкаш малко.

— Тук има само петстотин лири.

— Точно така. Останалите петстотин ще получиш, след като се видя с Павел Трилисер.

Катя Малиновска започна да ругае. Освен всички псувни на руски език, които Аштън знаеше, тя продължи и на английски за всеки случай. За втори път днес си позволяваше да го обижда, без да ѝ пука.

— На следващия светофар свий вдясно — каза тя, след като се поуспокои.

Аштън погледна в огледалото за обратно виждане, престрои се и зави. След малко приближиха до някакъв паметник, голяма градина и луксозна къща, наподобяваща дворец. Изведнъж той разбра, че се движат по старата част на булевард „Калинин“. От лявата страна на пътя се извисяваха чисто нови свръхмодерни блокове. След малко Катя го инструктира да завият наляво по Садовое кольцо.

— Имаме си компания — каза Питър.

— Моля?

— Фолксваген „Пасат“. Кара след нас, откакто напуснахме хотела.

— Сигурно е Саша — успокои го тя.

Минаха покрай Министерството на външните работи. Тъй като Аштън не можа да намери място за паркиране близо до метростанцията, той обиколи още малко и остави ладата в една странична уличка, която водеше към църквата „Свети Николай“. Саша ги подмина, като се направи, че изобщо нищо не забелязва.

— Все още се учи — усмихна се Катя.

От шестте улични автомата на входа на метрото двата бяха свободни. Очевидно те не се харесаха на Катя, която реши да използва втория от ляво на дясно. На него говореше нисък, плешив и дебел руснак. Търпението ѝ явно започна да се изчерпва, защото тя нервно поглеждаше часовника си през две секунди. Изведнъж отвори чантата

си, извади някаква карта и я тикна в лицето на дебелия мъж. Вместо да се стресне, той посъветва Катя да си я завре някъде, след това я блъсна в гърдите. Мъжът беше мъртвопиян. Катя се вбеси още повече, хвана показалеца му и без да се замисли го счупи като пръчка. След това извади полуавтоматичен пистолет „Макаров“ и го опря в лицето му.

— Престани! — разкрещя се Аштън. — Пусни това копеле да си върви.

— Ти не се бъркай — изкрещя тя и насочи пистолета към него.

Минувачите се правеха, че не забелязват нищо, и заобикаляха страхливо на другия тротоар. Никой не помогна на бедния алкохолик дори когато Катя го удари с дръжката на пистолета и той се строполи. Хората не смееха да се навират между шамарите.

— Какво ти става, по дяволите? — извика Аштън. — Ти не си жената, с която се запознах преди две години. Приличаш на превъртяла психопатка.

— Не обичам пияниците и не си поплювам. Познавам ги добре. Нищо чудно да носи и нож.

Сега вече автоматът бе свободен. Чу се приглушено звънене и тя вдигна слушалката. Разговорът бе кратък и ясен. Катя каза два пъти да и един път не, след което му даде слушалката.

— Приятелят ти иска да си поговорите — усмихна се тя.

Разговорът на Аштън с Павел Трилисер също бе много кратък. Специалният съветник на Елцин му обясни, че ще трябва да се съобрази с всички условия или да се върне на острова с празни ръце.

— Искam си остатъка от парите — каза Катя, след като Аштън приключи.

— Павел Трилисер няма да се среща с мен — обясни Аштън. — Ще изпрати някакъв Николай Григориевич Якушкин. Трябва да го чакам в седем часа в „Риц Грил“ на улица „Арбат“.

— И какво от това?

— Трилисер как е знаел на кой автомат да позвъни? — попита Аштън, без да обръща внимание на въпроса й. — И как изобщо може да звъни на автомат?

— Ти май забравяш кой е твоят човек — озъби му се Катя. — За тях всичко може... Когато тръгнахме от хотела, Саша се обади по мобифона на Трилисер. Сега ми дай петстотинте лири.

— Ще задържа половината.

— Моля?

— Не успя да ми уредиш среща с него.

— Да пукнеш дано.

— Спокойно. Ще получиш останалите довечера. Просто искам да ме пазиш, докато вечерям с тоя Якушкин.

— И какво очакваш да направя, ако възникне проблем? — намръщи се тя.

— Да информираш консула — ухили се Аштън.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди две години нямаше къде да се нахраниш навън в Москва освен по ресторанти и хотели. След откриването на „Макдоналдс“ обаче положението се бе променило. В централната част на града беше пълно с малки барчета, бистра и локали за бързо хранене. „Риц Грил“ на улица „Арбат“ се оказа схлупено и мръсно заведение, което привличаше клиенти за пръв и последен път само с името си. Но „Арбат“ беше единствената изцяло пешеходна улица в Москва. „Риц Грил“ трудно можеше да фалира, защото се намираше в средата на улицата и повечето минувачи и туристи предпочитаха да се отбият, за да си починат и хапнат нещо.

Ресторантът бе претъпкан и задимен. На Аштън му идеше веднага да си тръгне, особено след като един мърляв келнер го уведоми, че няма свободни маси и няма смисъл да чака. Една банкнота от десет лири обаче коренно промени отношението на сервитьора и той веднага намери маса за двама.

Според описанието на Павел Трилисер, Аштън трябваше да чака рус, дребен на ръст мъж на около 30 години с нормално телосложение. Бившият генерал на КГБ бе изтъкнал, че Николай Григориевич изглежда добре, макар че на руски това определение можеше да означава и красив. Трилисер с насмешка бе наблегнал на думата, което подсказа на Аштън, че Якушкин е хомосексуалист. Дипломатът явно щеше да провали кариерата си, след като началниците му го подозираха в обратни наклонности.

Сервитьорът постави малка чашка пред Аштън, напълни я с водка „Столичная“ и му подаде менюто. „Риц Грил“ държеше целият първи етаж от старинна къща. Катя Малиновска се бе настанила удобно на барплота. Аштън предположи, че кухнята е зад бара. Всички стени на първия етаж от къщата бяха бутнати и собствениците бяха разположили двадесетина маси и малка сцена.

Рекламният надпис пред ресторанта обещавахе музика на живо от седем до единадесет часа. След петнадесет минути се появи и

първата група — четирима младежи, наподобяващи „Бийтълс“ с дълги коси, изтъркани дънки и износени пуловери. Якушкин се появи в ресторанта по време на второто им парче „Билет за рая“.

Той кимна и му подаде ръка. Сервитьорът донесе още една чаша и я напълни догоре. Етикетът повеляваше да изпият на един дъх чашите си.

— Добра е, нали? — попита Николай Григориевич.

— Страхотна.

Келнерът отново се появи и попита дали са избрали вечерята си. Руснакът прегледа менюто и препоръча да започнат с борш, след което да опитат пикантния шашлик, руския еквивалент на кебап. Аштън предпочете да не му противоречи, за да го предразположи.

— Искаш ли да говорим на руски? — предложи той, след като сервитьорът взе менютата.

— Говориш ли персийски? — попита Николай Григориевич.

— За съжаление не, но се справям добре с немския.

— А аз само с арабски.

— Явно ще трябва да се примирим с руския. — Аштън се наведе напред и опря лакти на масата. — Не се притеснявай. Много е шумно. Никой няма да ни чуе.

Руснакът се усмихна, а групата реши да вдигне още повече шум, като запя фалшиво поредното парче. Аштън съжали клиентите най-близо до сцената.

— Прав сте, господин Аштън — ухили се Якушкин. — Съмнявам се, че дори вие ме чувате добре.

— Е, нека опитаме. Чух, че току-що сте се върнали от Техеран с важна информация.

— Шефовете ми в Москва не мислят така — намръщи се руснакът.

— Специалният съветник на президента Елцин явно има добро мнение за вас. В противен случай нямаше да бъдем тук сега.

— Павел Трилисер е скептично настроен към мен.

— Той си е такъв, но аз изобщо не съм като него, така че нека започваме.

— Познавате ли иранския банкер Шахпур Базарган?

— Определено не.

— В такъв случай не знам откъде да започна.

— Кажете ми кой е той и къде сте се запознали с него.

След няколко минути Якушкин обясни, че иранският banker е петдесет и осем годишен ерген, който умира от левкемия. Единствен син на богат земевладелец, получил образованието си в американския колеж в Бейрут, след което заминал в Харвард, където завършил с отличие икономика. Базарган започнал работа в банковата система, защото искал да помогне за модернизиранието на Иран.

— Става дума за 1963 — продължи Николай Григориевич. — По онова време всички мислеха, че шахът е велик. След десет години Базарган стана най-върлият му противник.

Опозицията на шаха се разрастваше все повече. През 1971 в Иран се готвеха да празнуват две хиляди и петстотин години монархия. Но несправедливото разпределяне на доходите от нефта засилваше все повече недоволството на народа. Службата за сигурност „САВАК“ обаче все по-жестоко потушаваше всеки опит за протест.

— Шахпур Базарган стана един от лидерите на иранското освободително движение. Аятолах Хомейни имаше високо мнение за Базарган и искаше да го направи министър на финансите, но ислямският революционен съвет категорично беше против. Смятаха го за прозападно настроен, макар да приемаха помощта, която оказваше на освободителното движение. Това обаче не пречи на сегашния министър на икономиката и финансите доктор Хеди Намази често да се консултира с него.

Николай Григориевич се запознал с банкера при откриването на нов стоманодобивен завод в Исфахан, построен с техническата и материална помощ на руснаците. Иранските шефове тогава гледали отвисоко на нищожния трети секретар в съветското търговско представителство Якушкин. На откриването присъствал и Шахпур Базарган. Руснакът забелязал, че и той е някак изолиран от иранските официални лица.

— И двамата се чувствахме пренебрегнати. Бяхме отхвърлени от останалите. Това доста ни сприятели.

— Кой направи първата крачка? — попита Аштън.

— Шахпур Базарган.

— Кога стана това?

— В сряда на 25 май миналата година. След шест седмици той ме покани на вечеря в дома си. Естествено, аз уведомих моите шефове

и поисках разрешение.

След това двамата мъже вечеряли заедно всеки месец. Въпреки че бил аутсайдер, Шахпур Базарган бил доста добре информиран за икономическото положение на страната. След няколко седмици станал основен източник на информация за руснака.

— Мислиш ли, че Базарган получава информация от министъра на икономиката и финансите?

— Така смятаме. Ето защо посланикът ни в Техеран едва не получи инфаркт, когато го уведомих за атаката над американския долар, замисляна от ислямския революционен съвет. На никого няма да е приятно, ако зелените гущерчета изчезнат. В крайна сметка това е валутата на световния пазар.

— Какво представлява тази атака?

— Масово фалшифициране. Според някои финансови експерти извън Щатите са в оборот над десет милиарда във фалшиви банкноти. Иранците смятат да увеличат фалшивите банкноти с още петдесет процента само за една година.

— Явно по света има много незаконни печатници.

— В днешно време дори и те не са нужни, ако разполагаш с цветни принтери и машини за двустранно копиране.

Американците, естествено, бяха пределно наясно с този факт и постоянно променяха различни знаци по банкнотите.

— Новата стодоларова банкнота ще влезе в сила през 1996. Базарган обаче твърди, че вече се работи и над нея. С помощта на кубинците, те ще отпечатаат банкнотата много преди оригинала.

— Какви кубинци?

— Базарган не знаеше.

Аштън помисли, че иранецът по-скоро не е искал да ги издаде, поне на този етап. Изведнъж в заведението настана суматоха. Якушкин се притесни и почервения от яд. Четиримата мъже, които се приближаваха към масата им, определено не бяха сервитьори.

Един от тях изключи микрофоните и осветлението на сцената, двама сграбчиха Аштън, сложиха му белезници и го изведоха извън ресторанта, след което го натикаха в една милиционерска кола. Няколко минути по-късно набутаха вътре и Николай Григориевич. Мъжете се отнесоха с Аштън сравнително внимателно, но за сметка на това пребиха руснака и му счупиха носа.

— Ще се оправим — опита се до го успокои Аштън.

— Ти да не си врачка?

Аштън се усмихна. Спасението беше Катя Малиновска. Той все още ѝ дължеше двеста и петдесет лири, а за тези пари тя с удоволствие щеше да уведоми британския консул.

— Винаги съм бил оптимист — ухили се той.

Увереността му обаче изчезна за секунди, след като полицаите тикнаха в колата и Катя, която истерично пищеше. Милиционерът, който я водеше, явно не издържа на псувните и обидите ѝ, и накрая я удари в стомаха. Катя се преви от болка и безпрепятствено ѝ закопчаха белезниците. Същото сполетя и Якушкин.

След анонимно обаждане по телефона няколко полицаи веднага се отзоваха на произшествието в мотел „Евърглейдс“. Беше им сигнализирано за полудял маниак с найлонови торбички на краката, който размахва пистолет по колите и минувачите. Вместо него обаче те откриха труп в катастрофирал спортен шевролет. Полицаите пристигнаха в четири и двадесет и пет и решиха да изчакат лекаря и детективите от отдел „Убийства“.

След като лекарят потвърди, че жертвата е мъртва, трупът бе заснет от всеки възможен ъгъл, а всичките му вещи бяха прибрани в найлонови пликчета. Дежурните откараха трупа в близката самаритянска болница. По шевролета бяха изстреляни седемнадесет деветмилиметрови куршума, наоколо откриха още шест. Макар още да нямаха балистична експертиза, полицаите бяха убедени, че всички куршуми са били изстреляни от едно и също оръжие. Накрая откриха по ударения крайпътен стълб следи от тъмносиня боя. Веднага разпоредиха проверка на скъсания окървавен британски паспорт и уведомиха британския консул в Маями.

Роуан Гарфийлд не си спомняше откога не си бе лягал с жена си Айлийн с бутилка шампанско. Днес обаче бе двадесетгодишнината от сватбата им и макар че не бе толкова величествена като сребърна сватба, все пак имаше някакво значение. Почти всичките им приятели и познати се бяха развели или разделили с партньорите си. Гарфийлд бе завел Айлийн на „Фантомът на операта“, след което отидоха да вечерят в „Кафе Роял“, а след това решиха да потанцуват в клуб „21“.

Шампанското, което бе поръчал, ги чакаше пред вратата на стаята им в хотела.

То обаче се оказа излишно. И двамата бяха пили много и се чувстваха замаяни. Айлийн беше в приповдигнато настроение и когато излезе от банята само по сандали с висок ток и червени копринени бикини, той се възбуди от гледката. През всичките тези години тя не преставаше да го изненадва. Понякога беше срамежлива и скромна, понякога страстна лъвица. Айлийн изобщо не му позволи да си легнат. Правиха любов на фотьойла. За съжаление алкохолът му изигра лоша шега и той не успя да се представи достатъчно добре, а за нейно най-голямо разочарование веднага след това заспа.

В пет без петнадесет сутринта той продължаваше да спи на фотьойла полусъблечен с широко отворена уста. Айлийн спеше на леглото и дишаше тежко. Гарфийлд реши да се премести при нея и бавно се изправи на крака. Когато стаята спря да се върти, той се съблече и измъкна пижамата си изпод възглавницата. Лесно облече горнището, но няколко пъти изгуби равновесие при обуването на панталоните. Внимателно, за да не събуди Айлийн, той дръпна настрана одеялото и легна на студения чаршаф. Бе започнал да се унася, когато телефонът звънна.

— Господи — изстена Айлийн. — Колко е часът?

— Телефонът е. — Гарфийлд вдигна слушалката и изпсува.

— Имаме проблем с един от пациентите ви, господин Гарфийлд.

Той отвори широко очи. Какъв пациент, за бога? Кой ненормалник си позволяваше да го безпокои посред нощ?

— Съжалявам. Спя. За какъв пациент говорите?

— Операцията не излезе успешна. Пациентът почина. Много съжалявам, господин Гарфийлд. Аз съм само един иконом. Нищо не мога да направя. Моля ви, елате. Спешно е.

Изведнъж всичко му се проясни. Под иконом трябваше да разбира дежурния офицер. Сети се, че бе споменал името на хотела, в който смята да отседне в деня на годишнината.

— След петнадесет минути идвам — каза той и затвори телефона.

— Кой се обажда? — попита Айлийн.

— Аштън. Пак е сгазил лука. Трябва да отида в офиса.

Стана от леглото, влезе в банята и застана под душа.

Студената вода го разсъни, а малките човечета, които блъскаха с чукове по главата му, спряха играта си.

За шест минути вече се бе облякъл и чакаше такси във фоайето. По пътя нямаше никакви коли, но за лош късмет хващаха всички светофари на червено. Гарфийлд все повече се изнервяше, но знаеше, че няма смисъл да увещава шофьора да побърза.

Дежурният офицер изрази съчувствието си към Гарфийлд и се опита да го успокои. След това спомена, че все още не е уведомил Хейзълуд и заместника му.

— Аз ще го направя — увери го Гарфийлд и тръгна нагоре по стълбите.

Телеграмата с известието за смъртта на „пациента“ бе изпратена във вторник на седми февруари в пет без десет сутринта. Гарфийлд се сети, че московското време бе с три часа напред спрямо Гринуич. Той взе телефона и набра домашния номер на генералния директор. Когато най-после Хейзълуд вдигна слушалката, Гарфийлд се извини за безпокойството и реши да говори делово.

— Виктор, трябва да обсъдим онзи въпрос. В офиса съм.

— Така значи, а?

Гарфийлд се канеше да му отговори нещо не много възпитано, но Хейзълуд затвори.

— Напълно в негов стил — ядоса се той и тресна слушалката в бюрото. Изведнъж телефонът звънна и той се стресна.

— Добре — чу той гласа на Хейзълуд. — Кажи ми лошите новини.

— Получена е телеграма от консула в Москва. Снощи са арестували Аштън и някакъв руснак на име Николай Григориевич Якушкин.

— Нещо друго?

— Руснаците твърдят, че Аштън е обвинен в шпионаж.

— Естествено, че това ще кажат.

— Имат и доказателства. Казват, че у Питър имало двеста и петдесет лири. Банкнотите са били чисто нови и с поредни номера.

— Искал е да подкупи някого.

— Сигурно. Руснаците обаче не дават много информация. Някакъв чиновник от Министерството на външните работи се е обадил на консула ни. Съобщил му, че този инцидент в никакъв случай не бива

да навреди на дипломатическите отношения между двете страни. Изобщо дрън-дрън.

— Много интересно. А ти какво мислиш по въпроса, Роуан?

Гарфийлд се намръщи. Хич не му беше до анализи и мнения, когато не знаеше почти нищо по случая.

— Мисля, че няма да се стигне до съд.

— Да предположим, че си прав. Само това ли ще кажеш?

— Може би ще го депортират — неуверено заключи Гарфийлд.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брайън Томас оправи сакото си, демонстративно си погледна часовника и изсумтя. Това обаче не направи никакво впечатление на секретарката на Ишъруд. Тя се бе обадила на шефа си около девет часа, че Томас чака да се срещне с него, но Ишъруд заяви, че в момента няма никакво време. Грешката ѝ бе там, че бе дала известна надежда на Томас. Когато пристигна в Скотланд Ярд и разбра, че Ишъруд е в дълго заседание с инспекторите от следствения и специалния отдел, той се вбеси.

— Няма да се бави — успокои го секретарката с нежен глас.

Томас не знаеше какво разбира тази млада дама под бавене, но вече седеше в стаята ѝ повече от час. Обеща си, че ще чака още пет минути, след което ще си тръгне. Знаеше обаче, че не може да го направи, което го влудяваше още повече. Мислеше да пита секретарката дали има някой вестник за четене, когато Ишъруд се появи. Поинтересува се дали някой го е търсил.

— Не, но имате гостенин — отвърна Томас, преди секретарката да отговори.

Ишъруд студено се усмихна и погледна секретарката си, която поклати глава в знак, че няма никакви съобщения.

— Заповядай, Томас — каза хладно той и отвори вратата на кабинета си.

Брайън го последва. Май голямото им приятелство беше свършило — за съжаление.

— Имам нещо за теб — каза Ишъруд и му подаде списък с телефони. — Труин е изпращал факсове на тези номера от четвърти януари нататък.

— Благодаря ти, Пол.

— Вече те предупредих, че това е последната услуга, която върша за теб.

— Разбрано — усмихна се Томас.

— В списъка фигурира само един номер в чужбина. „Новакс промоушън“ в Понте Ведра.

— Къде е това?

— Във Флорида. Не се задълбавай много. Търуин може да е излъгал Фокс, че канадският му приятел вече не е в страната.

— Защо? За да защити канадеца ли? — Томас поклати глава. — Няма никаква логика. Ние смятаме, че някой е проследил Менендес до Сантяго...

— Кой сме ние?

— Аштън и аз.

— Учудвам се, че и той не е тук сега. С какво се занимава?

— Той е... — Томас щеше да каже, че Аштън е в Русия, но успя навреме да спре. Все още не знаеше какво се е случило в Москва, но горе на последния етаж всички бяха бесни и от слуховете, които бе подочул, разбра, че Аштън има сериозни проблеми. — Всъщност няма възможност да присъства. Смятам, че Търуин се е задействал, когато са разбрали, че посолството ни изпраща кубинеца във Великобритания. Интересно какъв ли бизнес върти Търуин с „Новакс промоушън инкорпорейтид“. Не прилича на детективска агенция.

— Вероятно фирмата се занимава с много дейности. Може би „Новакс промоушън“ му е продала нещо.

— Това ли е пробутал Търуин на ченгетата?

— Нямам представа.

— Разпитвали ли са го?

— Чуй ме добре, Брайън — ядоса се Ишъруд. — Досега трябваше да търпя крясъците на шефа ми и на ченгетата от следствения отдел. Разбрали са, че разполагам с разпечатката от факсовете на Търуин, което е незаконно. Шефът ми побесня, че не съм го уведомил предварително.

— Яд ги е, че си ги прескочил, а?

— Знаеш, че не е по правилата.

— Сигурен съм, че Търуин ги е подкупил.

— Недей да говориш така.

— Ти сам каза, че той има много връзки.

Бившият сержант Търуин работеше от много години като детектив и беше усвоил всички трикове. Търуин сигурно знаеше, че полицията не може да използва записа с разговора му с Фокс, защото

той е подслушван незаконно. Всеки уважаващ себе си адвокат би отхвърлил такова доказателство.

— Уили за него ли работи? — попита Томас.

— Кой?

— Фокс спомена това име, когато се обади на приятелката си Едуина, след като го освободиха от „Падингтън Грийн“. Мислехме, че Уили е някакъв агент.

— Сетих се. — Ишъруд щракна с пръсти. — Казва се Уилис. Адвокат е. Има офис на улица „Поплар“. Казват, че бил много печен. Веднага намирал алиби и на най-големия убиец. Прякорът му е Уили Уилис.

Явно Хикс не бе чул добре името, когато е подслушвал Фокс и Едуина. Е, най-после намериха отговора поне на един от многото въпроси.

— Относно тази фирма „Новакс промоушън инкорпорейтид“...

— Край на въпросите — прекъсна го Ишъруд и го избута към вратата.

— Добре. Много ми помогна.

— За последно, Брайън, нали си спомняш?

— Разбрано.

Ишъруд се ръкува с него също като за последно. Томас се ядоса и забърза към асансьорите. От колко време се познаваха? Може би от петнадесет или шестнадесет години. И изведнъж, край. Надяваше се поне хората на последния етаж във Воксхол Крос да направят нещо за „Новакс промоушън инкорпорейтид“.

Звънецът не преставаше да звъни. В началото се звънна един път, но след няколко секунди някой направо се облегна на бутона. Хариет много пъти беше молила Питър да го смени, но той винаги отлагаше работата за друг път. За пореден път се убеди, че в тази къща всичко нея чака. Постепенно хората се бяха отказали да натискат разваления бутон и предпочитаха да чукат на вратата, но тазсутрешният гостенин проявяваше нетърпеливост и дори нахалство.

Хариет си мислеше, че може да е всеки друг, но не и Клифърд Пийчи. Сърцето ѝ се разтупка силно и тя изпадна в същия ужас, който изпита, когато преди тринадесет месеца ѝ се бяха обадили в Линкълн,

за да я информират, че Питър е прострелян. Тогава двамата офицери не бяха много словоохотливи.

— Все още е жив — бе казал единият, а другият добави, че инцидентът е станал в Калифорния. Сега тя отново усети, че нещо не е наред.

— Не се притеснявай — успокои я Пийчи. — Питър не е ранен.

— Слава богу! — въздъхна Хариет.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се. Извинявай.

— Аз трябва да се извинявам. Можех поне да се обадя по телефона.

— По-добре, че не си го направил, Клифърд. Имам развинтена фантазия.

Хариет отвори вратата на хола и го покани.

— Ще пиеш ли кафе?

— Не, благодаря. — Пийчи се усмихна. — Пия много в службата, а не съм добре със сърцето. За съжаление Питър е арестуван за шпионаж.

Хариет сви рамене и въздъхна.

— Кога?

— Снощи, около девет часа московско време. Руснаците са много сконфузени. Съжаляват.

— Има ли значение? Съпругът ми е в пандиза, а те съжаляват.

— Не разбираш, Хариет. Хората около президента Елцин се опитват да създадат нов имидж на страната си. Последното нещо, което искат, е шпионски съдебен процес. Ще депортират Питър.

— Кога?

— Няма да е днес.

— А утре?

— Може би.

— Днес не, може би утре — ядоса се Хариет. — Не знаеш ли кога ще го освободят? Руснаците наистина ли смятат да го депортират, или ти така си мислиш?

— Не са го заявили официално, но така се говори.

— Искаш да кажеш, че някой тъп руснак е погледнал магическото си кълбо.

— Недей да говориш така, Хариет. Не си права.

Това беше тактичният начин да ѝ каже, че разсъждава детински. Познавах се отдавна, преди години работеха заедно в К2. Клифърд винаги се бе възхищавал на нейните способности и на трезвия ѝ разум.

— Питър не искаше да ходи в Москва — смени тона Хариет.

— Какво точно ти каза?

Типичен следовател, помисли си Хариет, винаги готов да зададе най-неподходящия въпрос.

— Нищо не е казвал.

— Откъде знаеш тогава?

— Разбирам Питър, без да казва и дума.

Хариет знаеше, че Клифърд не ѝ вярва, но той кимна утвърдително. Сигурно беше убеден, че интуицията тук нямаше нищо общо. В петък никога не ѝ вървеше. А петъкът, преди Питър да замине, бе един от най-лошите. Едуард непрекъснато плачеше, защото му растяха зъби, а тя се чувстваше неразположена. Явно бременността ѝ напредваше. Пералнята бе гръмнала, водата се бе разляла из цялата кухня.

Хариет бе звъняла на четири сервиза. Най-накрая една фирма се съгласи да вземе поръчката към края на деня. Техникът, който дойде в пет часа, се правеше на всезнайко. След като видя, че в помпата на пералнята е заседнала монета, ѝ изнесе половинчасова лекция за немарливостта на потребителя и липсата на уважение към техниците и машините. За капак Питър закъсня много за вечеря и яденето изстина, а вечерта завърши със скандал.

Както обикновено се сдобриха в леглото. Известно време лежаха безмълвно в тъмното, след което Питър я прегърна, а тя страстно му отвърна. Когато тя вече заспиваше, Питър спомена, че Хейзълуд го изпраща в Москва. Намекна също, че ще се опита да подкупи Павел Трилисер. Тя знаеше, че Аштън ще го направи, каквото и да му струва това.

— Всичко ще се оправи, Хариет — успокои я Пийчи.

— Надявам се.

— Какво искаш да кажеш?

— Проблемът на Питър е, че е предан до глупост на Хейзълуд. Аз обаче не съм. Виктор го смята за велик, смята го за човек на риска, а това изобщо не е вярно. Мъжът ми просто винаги е спасявал кожата на Хейзълуд, рискувал е живота си за него.

— Спокойно, ще ти го върнем.

— Съветвам ви да го направите — намръщи се Хариет. — Ако нещо стане с него, ще вдигна всички ви във въздуха.

Четиридесет и осем часа, след като се запозна с Питър Аштън, Джордж Елфинстоун стигна до извода, че по-добре да няма вземане-даване с него. През двадесет и пет годишната си кариера той не бе срещал човек, който непрекъснато да създава проблеми. Притесняваше го и фактът, че лично трябваше да държи посланика в течение. Ядоса се още в началото, когато от Лондон го уведомиха, че Питър пристига в събота и има намерение да се срещне с Павел Трилисер. Специално го предупредиха да не му се бърка в работата.

Когато консулт научи, че Питър е арестуван за шпионаж, Елфинстоун се почувства още по-унижен. При подобни ситуации се налагаше той лично да говори с посланика за случая. Никога обаче не искаха мнението или съветите му. Чувстваше се като куриер, говорител на неясна за самия него мисия. Работата му беше само да предава информацията без всякакъв коментар. Към края на работния ден шефът на комуникациите влезе в офиса му с поредната телеграма.

— Искан да те уведомя, че Аштън вече пътува за вкъщи — каза той.

Елфинстоун реши, че най-после може да изкаже собственото си мнение.

— Много добра новина.

Но веднага се намръщи и препрочете телеграмата. Заповедта за депортирането на Аштън беше издадена в десет часа по Гринуич, но вместо да го изпратят с първия самолет за Великобритания, руснаците го качили на влак за Санкт Петербург, където щели да го предадат на британския консул.

— Руснаците твърдят, че го правят по финансови причини. За глупаци ли ни вземат? Нима ще им повярваме, че са толкова бедни, та не могат да си позволят един самолетен билет до Великобритания? — избухна Елфинстоун.

— Всичко е планирано, Джордж. Руснаците не искат да се вдига много шум. Смятат, че излитането му от летище „Шереметиево“ ще привлече вниманието на много хора. Както сам виждаш, Аштън се е

противопоставил на това решение и е поискал среща с консула. Руснаците нямаха нищо против и с удоволствие го препратиха натам.

Според разписанието пътят с влак трае около пет часа, но винаги има закъснения. Генералният консул е уведомен и урежда пътуването на Аштън до Великобритания през Хелзинки или Талин.

— Никъде не пише кога Аштън ще пристигне в Лондон.

— Труден въпрос, Джордж. Всичко зависи от проклетия влак. Кажи на хората във Воксхол Крос да не го очакват по-рано от сряда следобед.

Полицията в Маями обстойно разпита мениджъра на агенцията за коли под наем „Ю карс“, която бе дала шевролета на жертвата. Той им показва договор, подписан от Чарлз Баркли. Там пишеше, че е отседнал в хотел „Хилтън-Фонтенбло“ на булевард „Колинс“. Информацията бе потвърдена от рецепцията в хотела. При регистрирането Баркли упоменал улица „Шустер“ 107 в Лондон за домашен адрес. Отказал бе да използва кредитна карта, а двете вечери в хотела му бяха предварително платени. Баркли оставил и капаро от четиристотин долара на „Ю карс“. Това изглеждаше съмнително и управата в хотела обеща да провери сейфа в стаята му на шестнадесетия етаж.

Полицайте не се изненадаха, че Баркли пътува почти без никакъв багаж. Бяха убедени, че жертвата до мотел „Евърглейдс“ е дребен мошеник, който се крие от някого. Когато обаче разбраха, че в сейфа има пет хиляди британски лири под формата на пътнически чекове, те отхвърлиха тази версия.

Британският консул в Маями бе уведомен за случая и предаде информацията на британското посолство във Вашингтон. Тъй като там не разполагаха с никаква информация, решиха да се обърнат към разузнавателните служби. Посоченият от господин Чарлз Баркли домашен адрес се оказа фалшив. Полицайте претърсиха всички карти на Лондон и установиха, че улица „Шустер“ просто не съществува.

Пътуването до Петербург му се стори безкрайно. Влакът тръгна от Москва с десет минути закъснение, но изобщо нямаше намерение

да наваксва. Макар че му беше трудно да прецени скоростта, Аштън усещаше, че не се движат с повече от петдесет мили в час. Седалките бяха безкрайно неудобни, а компанията му безкрайно неприятна. Пазеха го две мутри от руските служби, които дори не се представиха. И двамата бяха около тридесетгодишни, но много по-здрави и по-силни от Аштън. Толкова си приличаха, че Питър реши, че са близнаци. На коланите си носеха по два деветмилиметрови автоматични пистолета „Макаров“, които с удоволствие биха извадили, без да им мигне окото.

Аштън нямаше представа какви инструкции са дадени на двете горили, но искрено се учуди, когато кондукторът им подаде кратка телеграма. Чудеше се защо ще го депортират от Петербург, когато спокойно можеха да го изпратят на летището „Шереметиево“. Служителят от консулския отдел, който го бе посетил в затвора, не спомена нищо такова. Добре поне, че не му сложиха белезници. Той реши засега да си трае и да не задава излишни въпроси.

Както прецени Аштън, оставаше им около час път. Преди четири години бе прекарал няколко дни в Санкт Петербург. Тогава градът се казваше Ленинград. След петнадесетина минути навлязоха в някаква голяма гара и влакът спря. Едната горила се изправи и дръпна Аштън.

— Хайде. Слизаме.

— Но това не е московската гара.

— Точно така. Това е „Навалочная“ — обади се другата мутра. — Не разрешават да се срещнеш с британския консул на гарата. Има много хора. В последния момент промениха плана.

След това те избутаха Аштън от купето. Бодигардовете го обградиха от двете страни и тръгнаха към изхода. Секунди след като слязоха, влакът стремително потегли. На перона ги чакаха двама мъже. Аштън никога не преценяваше хората по външния им вид, но тези изобщо не приличаха на британски дипломати.

— Къде, по дяволите, е британският консул? — избухна той.

— Спокойно. Ще те заведем при него — обади се единият руснак. — Защо се паникьосваш?

Аштън обаче наистина се притесни, след като четири руски мутри с вид на мафиоти го обградиха отвсякъде. Избутаха го по някакво черно стълбище и излязоха на шосето, където ги чакаше микробус.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Микробусът, в който го качиха, приличаше на затворнически. Ескортираха го двете мутри и непознат мъж на средна възраст. Те бяха толкова едри, че Аштън имаше чувството, че всеки момент ще бъде смазан от туловищата им, а и не можеше да види нищо през прозорците. Обърна се, но задното стъкло бе облепено с черно фолио. На тавана жужеше вентилатор, който прочистваше въздуха.

Пътуваха петнадесетина минути по черни, окаяни пътища. През това време ги задминаха три коли. След известно време движението стана по-натоварено и Аштън прецени, че са излезли на главен път. Започнаха да спират на светофари и той се убеди, че се насочват към голям град. Подобно на слепец, трябваше да се ослания само на слуха си. Позна типичния шум на тролейте и свистенето на леки коли. Слушаше разговора между тримата пазачи, които си говореха предимно за жени и спорт, но намекнаха и за ниските си заплати и непоносимите условия за работа.

Служителят от посолството му бе казал, че новото британско консулство в Санкт Петербург се намира на площад „Диктатура на пролетариата“. Аштън обаче не знаеше колко далеч е това от гара Навалочная. Погледна крадешком часовника си и видя, че са пътували двадесет и седем минути. Кога бе започнал да се притеснява? Пет минути преди това или по-рано? Отново се замисли как да действа, ако тия типове не го водеха при консула. Беше убеден, че колкото и да им се моли или да ги проклина, нямаше да му обърнат никакво внимание. Ако ще бяга, по-добре да го направи сега.

Той огледа незабелязано вътрешността на микробуса. Вратата имаше дръжка от вътрешната страна, а доколкото си спомняше, шофьорът не ги заключи отвън.

Едната мутра извади пакет цигари, предложи на колегите си и извади запалка, която не палеше. Докато пазачите му разглеждаха развалената запалка и търсеха друга по джобовете си, Аштън осъзна, че това е шансът му. Усети как целият се стяга като пружина, после

внезапно сякаш избухна. Блъсна с всичка сила най-близкия до себе си руснак на пода, нацели с юмрук в носа едната мутра, напипа дръжката и я дръпна надолу. С другата ръка отблъсна третия руснак, който се опита да го задържи. Опитва се да скочи към вратата, но руснаците вече се бяха окопитили и го повалиха на пода. Със сетни усилия той успя да изритне вратата и най-после я отвори.

Видя фаровете на колата, която се движеше след тях. Настъпи суматоха. Единият бодигард се разкрещя на шофьора да спре, но другият изпсува и му забрани. Стреснатият шофьор изпълни и двете заповеди, като рязко натисна спирачки, след което даде пълна газ. Пътят бе заледен и въпреки зимните гуми, микробусът се завъртя в насрещната лента.

Аштън започна да рита, да хапе и да удря с юмруци руснаците, които го бяха приклепили на пода. Знаеше, че свободата е само на крачка, тъй като никой не се бе сетил да затвори вратата. Разбра обаче, че няма да успее, защото и тримата го затискаха с туловищата си. Шофьорът успя да отбие встрани и спря, след което един от пазачите слезе и затвори вратата.

Колите, които се движеха след тях, също бяха принудени да спрат рязко. Чуха се няколко псувни, след което шофьорът се развика да оставят милицията да си върши работата. Изведнъж третият руснак изрита Аштън с всичка сила.

— Остави англичанина на мира — обади се едната мутра. — Не трябва да го бием.

— Тоя гад ми разби устата!

— Казах да го оставиш на мира! — разкрещя се спасителят му и блъсна настрани колегата си.

Аштън се изправи и седна.

— Надявам се, че няма да ни създаваш повече проблеми, господинчо.

— Не се притеснявай. Нямам сила за повече опити.

— Добре ли си?

— Да, няма нищо счупено. Само накърнена гордост.

— Защо реши да бягаш?

— Искях да глътна малко чист въздух.

— Лъжеш. Какво ти става бе? Мислиш, че няма да те заведем при консула, но това е абсурдно.

Абсурдно? Аштън не мислеше така. Бяха минали над река Нева. Той я видя с очите си, докато вратата беше отворена.

— Британското консулство се намира на площад „Диктатура на пролетариата“ — изтъкна той.

— Добре, че ми каза — отвърна иронично мутрата. — Както вече ти съобщих, настъпи промяна в плана и консултът ще те чака на финландската граница.

Гарфийлд се отправи към метрото в „Хасълмиър“, показва билета си на контрольора и влезе в гарата. Чудеше се дали Айлийн го чака. Опита се да се постави на нейно място и реши да не ѝ се сърди, ако не го чакаше. Двадесетата годишнина от сватбата им бе приключила ужасно благодарение на Аштън.

Нямаше смисъл да се връща в хотела. Айлийн сигурно е уредила сметката със собствената си кредитна карта и се е прибрала сама в Чърт. Няколко пъти звъня вкъщи, но се включваше телефонният секретар. Беше оставил няколко съобщения, но тя не го потърси. Знаеше, че закъснението му в офиса ще доведе до неизбежен скандал, но искаше да се увери, че всичко с Аштън е наред. Налагаше се и този път да изтърпи крясъците и сълзите на Айлийн.

Гарфийлд се огледа за такси, но чу познатия клаксон на колата на Айлийн. Предположи, че след като е дошла да го чака чак на гарата, значи е много сърдита. Обаче жена му беше непредвидима и той реши да се държи тактично и да не се поддава на провокациите ѝ. Започна предпазливо, като каза, че много се радва да я види, но не пропусна да отбележи колко ужасен е бил денят му.

— Да не мислиш, че моят беше много хубав? — сопна се Айлийн.

— Естествено, нали трябваше да те оставя сама. — Гарфийлд се намръщи.

Обикновено не говореше за работа пред жена си, но знаеше, че сега трябва да ѝ каже какво се бе случило.

— Един от нашите е арестуван в Москва.

— Един от нашите? Този човек за теб ли работи, Роуан?

— Може да се каже.

— Бъди по-конкретен.

Гарфийлд затвори очи. Явно Айлийн бе решила да се заяжда, а в тази област нямаше равна на себе си. Прецени, че имат около шест мили път. Достатъчно време за семеен скандал.

— Е?

Роуан се почувства като пред съд, който му произнася присъдата. Опитва се да обясни що за човек е Аштън и защо се чувства отговорен за него, въпреки че Хейзълуд го изпрати в Москва. Дори си позволи да поизлъже, като се изкара много отговорен за случилото се, и изтъкна, че животът на този човек зависи от него.

— Както и да е, Аштън сигурно вече е пристигнал в Петербург — заключи той.

— Значи всичко е наред — иронично отвърна Айлийн.

Гарфийлд въздъхна с облекчение, когато наближиха къщата.

Той винаги си взимаше душ, преди да се облече в домашни дрехи. По този начин се откъсваше от работния ден и от проблемите. Днес обаче май беше черният му ден. Точно когато излизаше от ваната, Айлийн се провикна, че го търсят по телефона.

— Пак някой твой агент — процеди през зъби тя.

Гарфийлд си облече хавлията и се забърза към кабинета.

Дежурният офицер го уведоми, че Аштън е изчезнал.

— Как така е изчезнал?

— Нямало го е във влака. Руснаците от западноевропейския отдел към Министерството на външните работи не знаят нищо по случая. Шефът на полицията в Москва генерал Гуров не успял да се свърже със служителите си по мобилните им телефони.

— А какво мисли резидентът ни в Москва?

— Нищо. Елфинстоун казва, че случаят е стигнал до посланика, който лично се заел с него.

Гарфийлд не се учуди. Елфинстоун винаги се криеше като щраус, когато играта загрубееше.

— Шефът информиран ли е?

— Да. Обадох му се веднага. Може би трябваше да звънна първо на теб, но разбрах, че той лично е изпратил Аштън в Москва.

— Правилно си постъпил.

— Слава богу!

— А госпожа Аштън знае ли?

— Аз не съм се обаждал. Надявам се Хейзълуд да й каже.

— Нещо друго?

— Шефът тръгна към офиса. Свиква съвещание.

— Идвам — каза Гарфийлд и затвори телефона.

Отново си представи реакцията на Айлийн. Знаеше, че трябва да я излъже в името на спокойствието.

Аштън отново хвърли поглед на часовника си. Дванадесет без десет. Бяха изминали почти три часа от опита му да избяга. Прецени, че при средна скорост тридесет и пет, четиридесет мили в час би трябвало да са минали Виборг, последното градче преди границата. Значи трябваше да пристигнат съвсем скоро. Надяваше се консулт да е там, но имаше неприятни предчувствия.

Започна да гадае какво смятат да правят с него тримата руснаци. Ако възнамеряваха да го убият, досега да са го направили сто пъти. Това предположение малко го поуспокои.

Микробусът намали, зави надясно, започна да изкачва някаква височина, отново зави и спря. Шофьорът остави двигателя да работи, слезе и отвори вратата. Единственото, което Аштън видя, бе много, много сняг, а в далечината огромна гора. Нямахме никаква следа от живот.

— Слизай, господин Аштън — подкани го шофьорът на руски.

— Не виждам консула.

— Чака те малко по-нагоре.

— Искате да повярвам, че е изминал целия този път, за да се срещне с мен?

— Не. Чака те консулт на вашето посолство в Хелзинки.

— Преди три часа ми казахте нещо съвсем друго.

— Виж какво, достатъчно проблеми вече ни създаде — намеси се едната мутра. — Предвид обстоятелствата, съветвам те да се успокоиш.

— Защо ме лъжете?

— Моля те да слезеш от колата. Става късно. Всички искаме да се прибираме.

— Бихте ли ми казали името на този дипломат все пак?

— Не го знам — отвърна мутрата.

— Смит, Джоунс, Блек, Уайт — намеси се шофьорът. — Има ли някакво значение. Ей, приятел, ние сме последна дупка на кавала. Никой нищо не ни казва.

— Да не би у вас да се отнасят по друг начин с шибаната ви работническа класа? — обади се и другият пазач.

— Хайде, млъквайте вече, тъпанари — прекъсна ги грубо третият руснак.

Шофьорът се протегна, хвана Аштън за самото и го издърпа. Грубиянът го ритна силно отзад и Питър излетя от микробуса. Не беше подготвен да посрещне удара на заледения сняг. При падането дясната му китка се подгъна и той се преви от болка. Ако не бе счупена, то най-малкото беше лошо изкълчена. Без да обръща внимание на болката, Питър се изправи и се втурна към шофьора. Но оня вече бе влязъл в микробуса и отпраши с пълна газ.

Колата направи рязък обратен завой и пое обратно. Изведнъж намали, вратата се отвари и някой изхвърли чантата му.

— Майната ви, копелета такива! — изкрещя Аштън в безсилната си ярост.

Събра разпръсналия се багаж и се опита да подреди дрехите си само с лявата ръка, като не спираше да псува. Нямаше представа къде се намира. За щастие небето бе ясно и той успя да различи Полярната звезда. Трябваше да е някъде в Карелския провлак близо до границата. Искрено се надяваше познанията му по астрономия да не го подведат.

Макар че Финландия никога не беше членувала във Варшавския договор, тя винаги бе представлявала интерес за Аштън. Доколкото си спомняше, средните зимни температури не надвишаваха девет градуса под нулата. Сега вече можеше да усети всички метеорологични условия, които бе чел. Палтото му изобщо не беше подходящо за това време. Молеше се само да не излезе вятър, та съвсем да замръзне. Той вдигна чантата си с лявата ръка и тръгна бързо напред. След малко започна да тича и я изхвърли, защото реши, че го бави.

Елфинстоун не помнеше откога не се бе чувствал толкова безпомощен. Посланикът лично го помоли да не се бърка в случая. Въпреки това той се чувстваше длъжен да остане в посолството до късно, като че ли по този начин можеше да помогне на Аштън.

По разписание Питър трябваше да пристигне в Петербург в осем и пет вечерта. Влакът закъснял седемдесет и четири минути. Сега обаче вече бе сряда, осми февруари, два и тридесет и шест сутринта, което означаваше, че той се води безследно изчезнал вече цели пет часа.

Елфинстоун непрекъснато си повтаряше, че времето, когато КГБ нарочеше някого за враг и той изчезваше завинаги или след години го намираха в някоя психиатрична клиника, вече е минало. Въпреки това човешкият живот в Русия не струваше и пукната пара. Той се сети за Тим Рошел и за пореден път се убеди, че Москва е една от най-опасните столици в света.

Очите на Елфинстоун започнаха да се затварят от умора. Той се опря на бюрото и реши да подремне. Вече заспиваше, когато влезе шефът на консулския отдел.

— Може ли да поговорим, Джордж?

— Нещо ново ли има?

— Да. Играта явно загубя. Оказва се, че експресът за Петербург е спрял извънредно в Навалочная.

Кондукторът и цялата смяна били разпитани от милицията, след като станало ясно, че Аштън не е във влака. Кондукторът твърдял, че получил телеграма в Малая Вишера, гарата преди Петербург, която трябвало да предаде във втория вагон. Било му обяснено точно кого да търси.

— Човекът, който донесъл телеграмата, се представил за полковник от службата за сигурност. Показал документите си. Полковникът заповядал влакът да спре в Навалочная, така че до перона да застанат само първите три вагона. Началникът на влака, естествено, изпълнил заповедта.

— Естествено — намръщи се Елфинстоун. — Не са имали причина да поставят под съмнение думите на кондуктора, нали?

— Съмнявам се, Джордж. Главният машинист казал на милиционерите, че е забелязал на перона на Малая Вишера едър мъж с кожена шапка и палто да говори с кондуктора.

— Но нали е било тъмно, а влакът е много дълъг?

— Петнадесет вагона, но гарата е била добре осветена. Когато наближили Навалочная и първите три вагона навлезли в гарата, машинистите спрели влака. Също така съобщили, че са видели на

перона двама съмнителни типа... Цялата смяна е била разпитана. Всички потвърдили, че от влака са слезли трима пътници, които се отправили към изхода. Единият приличал на чужденец. После им дали зелен семафор и те потеглили. Това е... Посланикът доста се притеснява от изчезването на двете ченгета, които охранявали Аштън.

— Какво мислят руснаците? — попита Елфинстоун.

— Смятат, че Аштън е отвлечен от мафиоти и в най-скоро време ще го убият.

Тази теория обаче изглеждаше доста скалъпена. Първо някой от външното министерство трябваше да е уведомил мафиотите за Аштън. След това се появяваха въпросният полковник от службите, двамата мъже, посрещнали Аштън в Навалочная, и мистериозният гений, измислил целият сложен план.

— Не вярвам — заключи Елфинстоун.

— Да, трудно е за вярване — съгласи се колегата му. — Но повярвай ми, Джордж, че ако прекараш в тази страна колкото мен, ще се убедиш, че тук всичко е възможно.

Аштън за пореден път се самонавиваше на глас, че все още не е изчерпал силите си, само трябва да върви напред по възможно най-бързия начин. Обаче все повече отпадале и започваше да губи вяра. Вървеше вече близо четири часа. Надяваше се да е изминал поне четири мили. Чувстваше се страшно уморен. Мечтаеше просто да легне на снега и да заспи. Единственото, което му даваше сили да върви напред, бе мисълта за Хариет, детето, което тя носеше, и Едуард.

Продължаваше да се влачи през гъстата гора, докато изведнъж излезе пак на някакъв път. Изведнъж му се стори че вижда светлинка в далечината. Реши, че халюцинира. Беше четири часът сутринта, а наоколо нямаше и помен от човешко присъствие. Затвори очи, преброи до десет, отвори ги пак. Светлината не изчезваше. Със сетни сили тръгна към нея. След четиридесет минути похлопа на вратата на един граничен пост на финландската армия.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Граничният пост се намираше близо до малкото селище Лапенранта. Никой от войниците не говореше английски и Аштън се отказа да пробва руския си, защото знаеше отношението на финландците към техните съседи. Войниците веднага се обадиха в щаба на гарнизона и езиковият проблем бе решен веднага, след като пристигна някакъв офицер, който говореше немски. Руснаците не бяха върнали паспорта на Питър, когато го изхвърлиха от микробуса, и офицерът се обади в британското посолство в Хелзинки, откъдето да потвърдят самоличността му. За щастие цялата информация по случая бе изпратена вече в Хелзинки и Талин. Консулт потвърди, че Питър Аштън е британски гражданин.

Финландците се погрижиха добре за Питър. Войниците свалиха мокрите му дрехи и провериха дали има измръзвания по лицето, ушите, ръцете и краката, след което напалиха саморъчно построената си сауна. Накрая му дадоха топли дрехи и го закараха с хеликоптер до болницата в града, където му бе направен обстоен медицински преглед. Китката му не бе счупена. Имаше само леко натъртване.

Опита се да убеди лекарите, че се чувства чудесно. Посланикът обаче лично настоя лекарят на посолството да го прегледа пак. Когато най-после всички се убедиха, че състоянието му позволява да лети със самолет, той вече бе изпуснал и последния полет за Лондон. Трябваше да пренощува в дома на консула в Хелзинки, след което хвана полет на британските аеролинии и пристигна в Лондон няколко минути преди девет часа. Приличаше на бежанец или ветеран от войната. Носеше остатъците от дрехите си в един кафяв плик. Хариет и Едуард го чакаха на летището заедно с един посрещач от службите. Той уведоми Аштън, че шефът ще се види с него в петък сутринта след оперативката.

— Колко мило от негова страна — каза иронично Хариет, но Аштън знаеше, че Хейзълуд няма друг избор. Все пак го оставяше да

си почине и да се види с Хариет, преди да се започне дългото ровене по случая.

Разпитът се състоя в съвещателната зала. Освен Хейзълуд, Пийчи, необичайно мълчаливия Роуан Гарфийлд и секретарката на Виктор, която стенографираше, Аштън изненадано забеляза и Робин Ъркхарт, който представляваше външното министерство.

— Защо ли не виждам Джил Шеридан? — попита Аштън и погледна Хейзълуд.

Робин Ъркхарт се размърда притеснено и се загледа в тавана.

— За какво ти е? — попита Хейзълуд.

— Информацията, която ни предаде чрез своя човек Павел Трилисер, засяга нейния отдел.

— Ще говорим за това по-късно, Питър. Засега искаме да чуем какво всъщност стана.

— Дълга история.

— Имаме време — успокои го Хейзълуд. — Никой за никъде не бърза.

Аштън реши да започне с Катя Малиновска. Заради Ъркхарт и Клифърд Пийчи подробно разказа всичко за нея и обясни защо я е наел. Прекъсна го Гарфийлд, който искаше да знае защо е трябвало да открие бармана на „Златното кюлче“.

— Всички твърдяха, че Тим Рошел е бил застрелян, защото е бил на неподходящо място в неподходящ момент. Искях да се убедя, че това не е работа на руското разузнаване, преди да говоря с Трилисер.

— Убеди ли се?

Аштън се замисли. В крайна сметка не разполагаше с доказателства, че покушението в бара е дело на руски мафиоти. Макар Катя да беше убедена, че мъжете, съсипали мерцедеса ѝ, са бандити, той знаеше, че опитвайки се да открие бармана, тя се бе обаждала на бивши колеги от криминалната милиция.

— Бих казал, че няма достатъчно доказателства.

— Нека продължим — каза малко нервно Хейзълуд. — Според руснаците ти си бил арестуван, докато си вечерял с майор от военното разузнаване в „Риц Грил“ на улица „Арбат“.

— Точно така. Майор Николай Григориевич Якушкин. Твърдеше, че току-що се е върнал от руското посолство в Техеран.

— Кой предложи мястото на срещата?

— Павел Трилисер. Уреди я в последния момент. Трябваше да се видим в седем, а той ми се обади малко след шест.

— Колко време след това те арестуваха?

Аштън се замисли.

— Може би след четиридесет, четиридесет и пет минути.

— Мислиш ли, че някой те е проследил до ресторанта? — усмихна се Ъркхарт.

— Не забелязах. Проверих се по няколко малки улички, след като вече бях изпратил Катя Малиновска в заведението.

— По-вероятно е да са следели Якушкин — обади се пак Ъркхарт.

Единствено Пийчи се въздържаха да задава въпроси. Аштън реши, че доста умело се прави на замислен с безизразната си физиономия и дебелия лула.

— Лошо ли се отнасяха с теб? — попита Хейзълуд.

— Не. Не знам какво е станало с Малиновска и Якушкин, защото не ги видях повече. Вероятно са ги откарали в затвора Лефортово. Бих искал някой от посолството да се обади в офиса на Катя на „Горки“ 124. Ако все още е в затвора, надявам се посолството да съдейства за освобождаването ѝ.

— Не е много разумно от политическа гледна точка — обади се Ъркхарт. — Тя е рускиня, работила за британски разузнавач. Ще я натопим.

— Задължени сме ѝ — сопна се Аштън.

— Просто изказвам мнението на Форейн офис — усмихна се Ъркхарт. — Не казвам, че съм съгласен с него.

— Хайде да поговорим за деня, в който те освободиха — продължи Хейзълуд. — Кога ти казаха, че ще бъдеш депортиран?

— Около два часа преди тръгването на експреса за Петербург. Искях да се видя с консула, но ме увериха, че всичко ще бъде наред.

— А се оказва, че нищо не е било наред — замисли се Хейзълуд. — Нещо друго интересно, Питър?

— Отношенията между двамата, които ме охраняваха, и другите двама мъже от Петербург бяха обтегнати.

— Дадоха ли ти заповед за депортиране?

— Не. Един служител от Министерството на вътрешните работи ми я показва. Мутрите пристигнаха след срещата ми с него.

— Генерал Гуров, шефът на полицията в Москва, вдигна страхотна паника, след като не успя да ги открие по мобилните им телефони — обади се най-после Пийчи.

— Откъде знаеш, Клифърд?

— От посолството — обади се Ъркхарт, преди Пийчи да отговори. — Информацията бе дадена на консулския ни отдел от западноевропейския отдел към Министерството на външните работи.

Аштън подсвирна. Беше арестуван от службата за сигурност, а Министерството на вътрешните работи бе издало заповедта за депортиране. Сега обаче се оказваше, че и външното министерство, и полицията бяха в играта.

Хейзълуд извади пура и я запали.

— Някакъв коментар по този въпрос, Питър?

— Имам късмет, че съм жив. Ако всичко беше вървяло по план, трябваше да умра от бяла смърт, което напълно щеше да удовлетвори Павел Трилисер.

— Не мисля, че Трилисер стои зад всичко това — намеси се Гарфийлд.

— Твой проблем, Гарфийлд. Непрекъснато му дишах в гърба. Нормално е да иска да се отърве от мен.

— Ще ти напомня, че точно Трилисер се обади на нашия резидент. Как си го обясняваш?

Аштън знаеше, че всичко е свързано с информацията, която Якушкин имаше от Техеран. Макар да засягаше предимно Щатите, икономическите последици за Русия щяха да бъдат такива, че Трилисер се е чувствал длъжен да им пробута информацията, за да се застрахова.

— И защо е избрал нас? — попита Гарфийлд.

— Тормозим го вече две години. От една страна, се е стремил да не разваля отношенията си с американците, а от друга, да ни се подмаже заради историята с Тим Рошел.

— Това са твои предположения.

— Той иска да се отърве от нас — кресна му Аштън. — Нали ме изпратиха, за да му напомня, че сме му затегнали каиша.

Гарфийлд каза, че това са пълни глупости, и почервения от яд. Пийчи тактично смени темата, като попита Аштън какво е научил от Якушкин. Телефонът в съвещателната зала звънна и когато секретарката съобщи, че някой иска да говори с Гарфийлд спешно, Хейзълуд избухна. Тя се опита да отложи разговора, но дежурният офицер каза, че има съобщение от Москва, което явно бе развързката на случая.

— Виж за какво става дума, Роуан — тихо каза Хейзълуд.

Гарфийлд изслуша дежурния, като си водеше записки.

След като затвори телефона, препрочете записаното.

— Не ни дръж в напрежение, Роуан — прекъсна го Хейзълуд.

— Придружителите са мъртви.

— Всичките ли?

— Двете мутри, които са тръгнали с теб от Москва, Питър. Единият е бил пребит, преди да бъде застрелян. Руснаците смятат, че ти си замесен.

— Глупости.

— До посланика е изпратен подробен доклад — безмилостно продължи Гарфийлд.

— Добре. Ще се видим отново, когато получим копие от доклада — заключи Хейзълуд. — Междувременно, Питър, разкажи на Джил Шеридан какво си научил и нека видим какво мисли тя по въпроса.

— Добре. — Аштън стана. — Искam само да знаете, че всичко, което са наговорили руснаците на посланика, е пълна глупост.

— Съгласен съм — подкрепи го Ъркхарт. — Само преди четиридесет и осем часа те твърдяха, че Аштън е отвлечен от мафиоти.

Макар че всички се съгласиха с Ъркхарт, Аштън усети погледите им върху подутата му лява ръка.

— Ударих се, когато се опитвах да отворя вратата на микробуса — каза Питър и веднага съжали. Прозвуча сякаш се оправдаваше.

След като полицията откри, че в Лондон няма улица на име „Шустер“, тя се обърна към паспортни служби да предоставят копие от молбата за издаване на паспорт на господин Чарлз Баркли. Когато то пристигна след два дни, се видя, че снимката нямаше нищо общо с онази на факса, изпратен от консула в Маями. Човекът, убит в мотел

„Евърглейдс“, определено не беше Чарлз Баркли. Защо тогава собственикът на паспорт Н386623Е не бе съобщил за изчезването му?

Наложи се да разровят регистрите на всички родени и починали от 1953 година насам, и откриха, че господин Чарлз Баркли, роден на 13 август 1963 година в Илфорд, е починал на 28 октомври 1994 година в болницата в Северен Клапъм. Според информацията господин Баркли бил склададжия, съпруг на госпожа Дон Мари Баркли, живуща на булевард „Коронейшън“ 34 в Лондон. Смъртта възникнала вследствие коронарно заболяване и остра сърдечна недостатъчност.

Полицията реши да говори с вдовицата и да разбере как е попаднал паспортът на покойния ѝ съпруг у жертвата във Флорида. Булевард „Коронейшън“ в Клапъм се намираше близо до лондонския краен квартал „Ламбет“. Най-близкият полицейски участък беше „Юниън гроув“. Шефът му нареди на дежурния сержант да възложи задачата на един от патрулиращите полицаи.

Дон Мари Баркли бе е четири години по-голяма от съпруга си и работеше почасово в местния супермаркет. Беше ниска, с тъмна кестенява коса, сладниково изражение и тяло, на което изобщо не подходеше къса пола и тесен пуловер. Или поне такава беше мнението на полицаия, който почука на вратата ѝ. Той също така забеляза, че госпожата се опитва да фамилиарничи и изглежда много весела като за жена, чийто съпруг е починал преди три месеца.

Виждаше се, че едноетажната къща е изключително добре поддържана и луксозно обзаведена, особено холът и гостната. Кожените мебели бяха чисто нови. Полицаят се възхити на свръхмодерната уредба, видеото, широкоекранния телевизор и дебелия килим.

— Много е красиво тук — отбеляза полицаият.

— И ние така мислехме — каза Дон Мари и си оправи косата. — Правихме голям ремонт миналото лято.

Баркли бил вторият ѝ съпруг, който наследил къщата от майка си.

— Отиде си за нула време — въздъхна Дон Мари. — Точно като оная кучка майка му.

Веднага стана ясно, че между двете дами отношенията са били доста напрегнати. Освен това преди възрастната жена да почине, Чарли зачитал единствено майка си. Тя контролирала и парите, задължение, което Дон Мари е радост поела след нейната смърт.

Полицаят огледа къщата и си отбеляза, че съпругата му явно е пражосала наследството и дори го е хвърлила в дългове.

— Много се разприказвах — усмихна се Дон Мари. — Вие не можете да вземете думата от мен. Какво искахте да ме питате?

— В този квартал стават много кражби напоследък — започна полицаят.

— Нищо ново не ми казвате.

— Крадците нападат къщите, когато хората са на работа. Вас ограбвали ли са ви?

— Мен ли?

— Те го правят много бързо и почти незабележимо. Крадат малки неща — пари, бижута, видеоапарати.

— Да, сигурно обръщат къщата с главата надолу.

— Много си падат и по паспортите.

Дон Мари се изчерви и глупаво се усмихна.

— Така ли? Че за какво им е стар паспорт?

— За нелегално пребиваващи емигранти и криминално проявени лица, които искат да напуснат страната. Паспортът на покойния ви съпруг е бил намерен в джоба на мъртъв пласъор на наркотици във Флорида.

— Знаете ли, сега се сещам, че скоро след смъртта на Чарли някой влезе в къщата ми. Една сутрин забравих да заключа задната врата, преди да тръгна на работа, и когато се прибрах, имах странното чувство, че някой е влизал.

— Доста евтина лъжа, госпожо — усмихна се полицаят. — Продали сте паспорта. Сега ви моля да ни кажете името на купувача, за да си тръгна, без да ви създавам проблеми и да запазите парите, ако вече не сте ги похарчили... Слушам ви.

Дон Мари Баркли помисли десетина секунди, след което съобщи името и адреса на една приятелка, която намерила въпросния купувач.

Хейзълуд отиде при секретарката си и я помоли да го свърже в шест без петнадесет с жена му Алис, след което се върна в офиса си да чака Джил Шеридан. Надяваше се да си тръгне в нормално време след изморителния ден, но Джил Шеридан пак закъсняваше. Освен това имаше навика, когато я попитат за мнението ѝ, да изнася дълга и

подробна лекция. Чу стъпките ѝ в коридора и се усмихна, когато тя както винаги влезе в стаята и едва след това почука.

— Съжалявам, че те викам чак сега — каза той и ѝ посочи фотьойла за посетители. — Надявам се, не се сърдиш.

— Не, просто слушам клюките, Виктор — усмихна се Джил.

— Е, какво ти разказа Питър? — попита той.

— Интересни неща за един петдесет и осем годишен ирански банкер на име Шахпур Базарган, който умира от левкемия. Чували сме за този човек.

Започва си лекцията, помисли Хейзълуд, настани се удобно в стола си и запали пура, докато Джил подробно разказваше биографията на иранеца.

— Базарган е важна клечка, така че щом той казва, че аятоласите планират голяма атака срещу американския долар, трябва да го имаме предвид. Той твърдял, че с малко помощ от страна на кубинците Иран ще фалшифицира стодоларови банкноти по абсолютно перфектен начин. Помниш ли, когато ти споменах за слуховете из Техеран? Че аятоласите готвят кошмарна изненада за американските капиталистически хиени, която щяла да е много по-страшна и от най-унищожителното оръжие, създавано някога? Е, смятам, че именно тази операция те наричат своето тайно оръжие.

— Знаеш ли, Джил, това е най-странният и нов начин за водене на война.

— Не съвсем — каза Джил и му напомни, че нацистите са правили опити за подобни фалшификации с банкноти от по пет лири.

— Въпреки всичко отпечатването и пласирането на милиарди фалшиви долари е много трудно изпълнима задача. Това ще отнеме на иранците години.

Джил имаше опровержение и на това твърдение. Напомни му какво бе станало, когато иранците превзеха американското посолство. Освен заложници, те бяха взели няколко чувала със строго секретна информация, вече минала през машината за унищожаване на хартия. Всяка изрезка не била по-дебела от конец, а цялата информация представлявала едно голямо хартиено кълбо. Въпреки това иранците успели по някакъв начин да разплетат конците и да сглобят информацията. В резултат на това трябваше да се измисли друг начин

за унищожаване на хартията. След време започнаха да я изгарят, а пепелта да измиват с маркуч.

— Сигурна съм, че тези иранци знаят как да постигат целите си и най-вече имат завидно търпение.

— Може би си права.

— Съветвам те да предадем информацията във Вашингтон.

— Доколкото си спомням, ти спомена, че американците вече са чули подобни слухове, но не са им обърнали особено внимание. Дори самата ти нямаше много вяра на източника ни.

— Но това е друг източник, Виктор, а нещата вече стават сериозни. Наистина смятам, че трябва да изпратим някого във Вашингтон. — Джил погледна часовника си. — Трябва да вървя.

— Добре, тръгвай. Благодаря за информацията. Джил стана, отиде до вратата и се обърна.

— Относно кубинската връзка... Чудя се дали Раул Гарсия Менендес и петте милиона долара във вид на диаманти не са част от нея.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Публична тайна е, че разузнавателни служби следят подробно цялата преса. Не искаха да наемат външна фирма от гледна точка на сигурността, затова се налагаше шефът на техническите служби и един негов помощник да се справят с тази работа. Първата задача на Франк Уорън всяка сутрин бе да преглежда ежедневниците и да набелязва материали, засягащи службите или служителите.

Когато Уорън започна да изпълнява и тази длъжност, Рой Келсо го предупреди, че работата няма да му отнема повече от пет минути. Сега обаче Уорън откриваше всеки ден по нещо, особено след разкриването на връзката между разузнавателните служби и случая в „Елите“. Журналистите ровеха доста около случая с братята Хюсеин, но нямаха кой знае каква информация освен изявленията на полицията за арестуването им. Вестник „Сънди таймс“ най-много се занимаваше с евентуална връзка на тайните разузнавателни служби. Вестниците и списанията се получаваха със специален куриер сутрин точно в осем часа. Франк Уорън разпределяше пресата между колегите си, като оставяше за себе си големите всекидневници. В понеделнишките издания на „Експрес“, „Мейл“ и „Дейли телеграф“ нямаше нищо особено, но когато Франк стигна до средата на „Гардиън“, сърцето му се обърна.

— Намери ли нещо, Майк? — попита той колегата си.

— Нищо.

— Де да можех и аз да кажа същото.

Уорън изрязва статията от кореспондента на „Гардиън“ в Москва, направи четири фотокопия, след което залепи оригинала върху лист хартия. Оригиналът беше за Хейзълуд, а копията за Пийчи, Келсо, Гарфийлд и Питър Аштън, чието име досега не фигурираше в този списък. Обади се на Келсо и разбра от секретарката му, че сутрешното съвещание все още не е приключило. Реши да се качи при Аштън и да му даде копие от статията.

— Ти човек на „Гардиън“ ли си, Питър? — попита той.

Аштън вдигна поглед от разтворената пред него папка.

— Не те разбрах, Франк.

— Чете ли „Гардиън“ тази сутрин?

— Не го купувам.

— Ето заповядай. — Уорън му подаде копието. — Поеми си въздух и се настани удобно, за да не паднеш.

— Никога не съм вярвал на информацията в „Гардиън“.

— Твой проблем. Аз тръгвам да се правя на пощальон.

Статията бе написана в стил, от който всички министри във Великобритания можеха да получат удар — с непроверена и изопачена информация от анонимен източник, обикновено с неудържима страст към рушвета. Случаят с източника на кореспондента на вестника от Москва бе пределно ясен, но Аштън не знаеше кой точно трябваше да се чувства злепоставен. Все още мислеше по въпроса, когато секретарката на Хейзълуд се обади, че шефът иска да го види веднага.

— Започваш да ставаш известен — измърмори Хейзълуд. — Само не се преструвай, че не знаеш за какво говоря.

— Статията ли имаш предвид?

— Да. И двамата знаем, че източникът на информацията е Павел Трилисер. Въпросът ми е какво цели с това.

— Попитай Роуан Гарфийлд. Той е експертът по руските афери.

— Роуан е добър помощник-директор и чудесен аналитик, но понятие си няма от психология. Ти си по тази част. Освен това достатъчно добре познаваш Трилисер.

На Аштън му се искаше това да не е така. Безогледен, потаен и подкупен бяха трите думи, с които веднага би определил Павел Трилисер. Но изключително умен и пробивен, особено след като се набърка в преврата срещу Горбачов, а по-късно и срещу Елцин и пак изплува чист и неопетнен.

Той казал на кореспондента на „Гардиън“, че заповедта, която получил началникът на влака, с който пътуваха Аштън и охраната му, е била фалшива. Двамата мъже, които го чакали в Навалочная, били мафиоти, които отвлекли Аштън и двамата му телохранители.

— Трилисер е много хитър, Виктор. Танцува между истината, която персоналът на влака е видял, и си измисля онова, за което няма очевидци. И оплита журналиста в лъжите си. Изведнъж двете горили, които ме охраняваха, стават герои, които се бият с лошите и жертват

живота си, за да избягам. Може би се надява, че руските следствени власти ще ме изискат за разпит, защото укривам важна информация.

— Чел съм статията няколко пъти, Питър. Попитах те за мнението ти. Не исках преразказ.

— Този път не аз съм мишената му. Той не очаква от британското правителство да ме върне в Москва на руските следователи. Цялата работа е свързана с генерал Гуров, шефът на полицията. Гуров мрази Трилисер до дъното на душата си. Попитай Роуан и той ще ти потвърди думите ми.

— Няма нужда. Убеден съм в това.

— Добре. Тогава продължавам. Гуров знае какво се е случило в „Риц Грил“ и е заинтересован, защото Катя Малиновска е била негова служителка. Когато е разбрал, че съм изчезнал с двама бодигардове, той решава, че те са хора на Трилисер. Вероятно иска да притисне Трилисер. Гуров иска Катя Малиновска, защото смята, че тя може да е осъществила връзката между специалния съветник на Елцин и Николай Григориевич Якушкин.

— Много интересна теория, Питър. Ще ми кажеш ли развръзката?

— Павел Трилисер — заключи Аштън. — Катя не смее да му се противопостави. Мафиотите вече ѝ бяха на гости един път. Тя се бои, че ако Трилисер пак ги изпрати, този път няма да обстрелват колата ѝ, а самата нея.

— А ролята на Якушкин? — попита Хейзълуд. — Ако все още е жив, разбира се.

— Смятам, че руското разузнаване го е изпратило при Трилисер, за да му разкаже за Шахпур Базарган. Трилисер не може да отрече това, но спокойно може да прикрие информацията и да твърди, че Якушкин е решил да изпее всичко на врага. Освен това има и доказателства. Носех двеста и петдесет лири. Това бе последната част от заплащането на Катя Малиновска. Банкнотите бяха поредни и чисто нови.

— Значи генерал Гуров е мишената.

— Има и още нещо — продължи Аштън. — Мисля, че информацията, която Якушкин ни даде, е достоверна.

— И Джил Шеридан мисли така.

— Трябва да уведомим американците.

— Тя предложи същото. Помоли да изпратим някого във Вашингтон и да говорим с янките.

— Ще го направиш ли?

— Засега нямаме кой знае какви данни.

Хейзълуд се загледа в пепелника си, изобразяващ мида, и като видя, че в него няма пепел, запали поредната пура.

— Бих го сторил, ако знаехме повече за кубинската част от този заговор.

Ишъруд реши да се видят в един бар на улица „Маршъм“, близо до офиса му. Не бе никак удобен за Брайън Томас, но той не възрази. Спомни си как се бяха разделили миналата седмица и бе готов да отиде и на края на света, за да се сдобрят. „Това е последната услуга, която ти правя“ — сети се за думите си Ишъруд и се усмихна. Тогава наистина си вярваше, но знаеше, че не може да се скара завинаги с дългогодишния си приятел. Брайън Томас бе избухлив, доста нервен и изключително напорист, но за сметка на това също толкова лоялен към приятелите си. А и бе предоставил полезна информация от службите и Ишъруд одобряваше начина му на работа.

Точността бе другото му качество. Ишъруд беше предложил да се видят в един часа и Томас влезе на секундата. Огледа хората в претъпкания локал, вдигна тревожно вежди, след което мерна Ишъруд на една малка маса близо до входа и се ухили до уши.

— Радвам се да те видя отново, Пол — малко притеснено започна той.

— Аз също. — Ишъруд се изкашля. — Поръчал съм ти плато със салами и уиски. Спестих ти досадното редене на опашка.

— Какво ми остава да кажа, освен да пием за вечните приятели?
— Томас вдигна чашата си.

— За вечните приятели.

— Е, как вървят нещата, Пол?

— Фокс е мъртъв, някой го напълнил до ушите с куршуми.

Томас се втренчи в него в недоумение.

— Къде се е случило?

— Във Флорида, в мотел „Евърглейдс“. Не можах да го намеря на картата.

— Няма грешка, нали?

— Никаква. В началото нищо не беше ясно, защото той е пътувал с фалшив паспорт на името на Чарлз Баркли. Мистерията се изясни, когато открихме, че господин Баркли е починал от инфаркт миналия октомври. Трябваше да разпитаме вдовицата му. Получихме факса със снимката на убития, изпратен от консула в Маями; сравнихме ги и започна да се разплита...

Томас взе парче шунка и го захапа.

— Ъруин ли е снабдил Фокс с този паспорт? — попита той с пълна уста.

— Да.

— Имаш ли доказателства?

— Разбира се.

— Вдовицата е пропяла — предположи Томас и взе друго парче шунка.

Ишъруд се усмихна.

— Как се е свързала тя с Ъруин, Пол?

— Чрез посредник на име Уоли Куейд. Той въртял търговия в Северен Лондон. Баркли работел в склад. Там освен складираните мебели имало и много място за укриване на крадени вещи. Сещаш се, че купувачът на паспорта предпочел да остане анонимен. Единственото, което Дон Мари знае за него е, че имал плътен глас, викали му Джеф и май работел нещо като ченге. Но то ни стигаше.

— А Ъруин какво каза?

— Почти нищо. Разпитват го вече цяла седмица, но той стоически издържа всички въпроси и дори с удоволствие ходи в полицията. Смятам, че много се е изплашил, когато е разбрал, че Дон Мари е признала всичко, и е решил да се пазари с нас. Намерил си е адвокат и смята да уредим приятелски спора.

Ишъруд допи джина с тоник и избърса устата си със салфетка.

— Какво направиха хората ти с „Новакс промоушън инкорпорейтид“? — попита той.

— Не знам. Аштън беше извън страната и аз разказах цялата информация на Пийчи. Той смята, че това е работа за полицията.

— Свързахме се с ФБР и ги помолихме за съдействие. Тази сутрин те ни уведомиха, че „Новакс промоушън инкорпорейтид“ вече не съществува като фирма. Знаят само, че „Новакс“ била еднолична

фирма, а господин Новакс преместил бизнеса си в Чикаго. Не е оставил адрес. Офисът е празен, няма факс, телефонен секретар, шкафове. Новакс не е оставил и никакви дългове след себе си, платил е телефонните си сметки и наема за три месеца напред. Просто изведнъж се е изпарил.

— Кога е станало това?

— Веднага след смъртта на Фокс.

Нордън се намираше в Савана в къщата на площад „Райт“ в историческата част на града заедно с така наречения брокер. Дойде тук по заръка на господин Рафаел Валдес, чийто бодигард се бе обадил по телефона в апартамента му в Джексънвил снощи. Нордън нямаше никакво желание да идва, но никой разумен човек не би си позволил лукса да пренебрегне заповедта на господин Валдес, особено след като е подплатена с петдесет хиляди долара. Така че сега седеше и наблюдаваше как брокерът си налива водни чаши с „Джак Даниелс“, като се питаше за какво ли го викат този път.

— Наистина ли няма да ми правите компания, господин Нордън?

— Не, благодаря. Много ми е рано за алкохол.

— Е, въпрос на вкус, казват французите.

— Така ли? — сопна се Нордън. — Сега бихте ли ми казали за какво, по дяволите съм тук?

— Казвам се Джошуа, но ми викайте Джош.

— Искам да знам какво е замислил пак господин Валдес.

— Но, за бога, много сте нетърпелив — възмути се брокерът, след което бръкна в шкафчето с напитки и извади голям кафяв плик.

— Отворете го, господин Нордън.

В плика имаше десетина цветни снимки. С изключение на една, където беше фотографирана грамадна къща, явно хората не са подозирали, че ги снимат. Освен снимките имаше и малко пакетче с пет диаманта.

— Човекът се казва Хауърд Лабет и е изпълнителен директор на компанията „Дракс инкорпорейтид“. Русото маце с безсрамно късата пола и тясна блузка с грамадно деколте е втората му съпруга Кора.

Лабет бе около петдесетгодишен с почти бяла коса, среден на ръст. Скъпите дрехи не можеха да прикрият грозното му тяло. Нордън прецени, че човекът сигурно имаше тридесетина кила над нормалното за ръста си.

— На колко години е Кора? — попита той.

— На двадесет и седем и между другото се казвам Джош.

— Знаех си, че е под трийсет. Може да му бъде дъщеря.

Той реши, че Кора е манекенка. Беше висока и имаше много дълги, изключително стройни крака. На няколко снимки се виждаше как тя излиза от колата и тръгва към голям супермаркет.

— Каква е колата?

— Мазерати. Май бая е пообработила Хауърд, за да я получи.

— Дамата явно има вкус към скъпото — отбеляза Нордън.

— Така е. Само къщата им струва милион и половина. Преди четири години горкият човек можеше да изхарчи тази сума за една вечер, без да му мигне окото, но напоследък го е закъсал. Данъците го съсипват...

Нордън научи от разказа му, че първата жена на Лабет едва не го е разорила с помощта на най-добрите адвокати. Освен че ѝ присъдил къщата, съдията разпределил имуществото шейсет на четиридесет в нейна полза. Освен това Хауърд трябвало да плаща по две хиляди и петстотин лири на месец издръжка.

— А диамантите за какво са, Джош? Подарък ли ще му правим?

— Не, те са просто символ. Да му напомнят какво може да спечели.

— Пет милиона долара ли, Джош?

— Много си досетлив.

Петте милиона, които трябваше да се платят във вид на диаманти, същите диаманти, които Раул Менендес се опитал да открадне от чичо си. Диамантите са леснопреносими, ако искаш да започнеш нов живот някъде другаде по света. Хората те гледат подозрително дори когато им даваш стодоларова банкнота, а какво остава да пренасяш петдесет хиляди такива банкноти в куфарче.

— Господин Валдес иска да се обадиш на Лабет. Той живее в Ричмънд, Вирджиния, на улица „Найн майл“ 1371.

— Чакай малко. — Нордън извади писалката си и записа адреса на гърба на едно листче. — Добре. Има ли телефон?

— Кодът е 804. След това набираш 2212.

— Ами „Дракс инкорпорейтид“?

— Заводът се намира близо до река Джеймс. Но не ходи там, без да ме предупредиш. Не знам дали господин Валдес ще разреши.

Брокерът довърши бутилката „Джак Даниелс“, след това погледна към другите в барчето и се почуди дали да не си сипе още малко.

— Преговорите станаха много деликатни. Искаме всичко да е дискретно и точно.

— Разбира се.

— Господин Валдес иска от Лабет конкретна дата на приключване на сделката. Трябва да го принудиш да обещае някакъв срок. Знаем много за него, разполагаме с компромати. Започни с това, преди да прибегваш към бой.

— Значи ми е забранено, така ли?

— Не съм казвал подобно нещо. Ти ще решиш.

— Добре. Преди да продължим обаче, мога ли да те попитам нещо?

— Зависи.

— Какво произвеждат в този завод?

— Качествена хартия — отговори брокерът, без да се замисли.

Аштън добре знаеше, че възстановяването на командировъчни беше кошмарът на Рой Келсо. Затова изобщо не се учуди, когато административният шеф нахлу в кабинета му рано сутринта с отчета, който Аштън бе предал във финансовия отдел.

— Това шега ли е? — разкрещя се той и размаха формуляра. — Наистина ли си вярваш, че правителството ще ти плати чисто нов гардероб?

— Не бих го нарекъл чисто нов — спокойно отвърна Аштън. — В списъка има няколко неща, които бяха загубени и унищожени по време на краткия ми престой в Москва.

— Би трябвало да разчиташ на застраховката си.

— Тя не би покрила нищо.

— Проблемът си е твой. Трябвало е да си направиш по-солидна застраховка.

— Тя покрива всякакви щети с изключение на природни бедствия, война и гражданско неподчинение. Твоите служители я прегледаха и казаха, че дружеството няма да плати и пени.

Келсо нямаше други доводи, но не се предаваше лесно, особено щом ставаше дума за пари.

— Но обезщетението ти надхвърля петстотин лири.

— Само с една лира.

— Сигурен съм, че си послъгал тук-там. Например кога си купил костюма?

Келсо тъкмо започна да се развихря, когато секретарката на Хейзълуд се обади и каза, че Аштън трябва да се качи спешно.

Вентилаторът работеше на максимум, но не можеше да разкара задимения въздух от пурата на Хейзълуд и лулата на Пийчи.

— Заминаваш за Вашингтон, Питър — каза Хейзълуд и се усмихна.

— Какво ще правя там?

— Ще поговориш с колегите от ЦРУ, след което може да се обърнеш и към Федералния им резерв. Няма да ти отнеме повече от седмица.

— Нищо не разбирам. Тази сутрин каза, че не разполагаме с достатъчно доказателства за това.

— Сега положението се промени.

— Така ли?

— Да. Когато Шахпур Базарган е говорил за кубинска намеса, всички мислехме, че има предвид страната Куба, нали?

— Точно така.

— Сега разбрахме, че кубинската намеса означава господин на име Рафаел Валдес и организацията му.

— За какво му е да пакости на Щатите? Нали семейството му е пострадало от Кастро?

Пийчи извади лулата от устата си.

— Помниш ли какво ти разказах за семейство Валдес, когато ми се обади на улица „Гауър“? Нали ти казах, че Умберто Валдес бил убит при нашествието в залива Кочинос? Мисля, че Рафаел Валдес обвинява американците за смъртта на брат си и това е мотивът му.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На Аштън пак му развалиха настроението. Смяташе, че Хейзълуд ще му даде време да си отиде вкъщи и да си приготви багажа, преди да отлети за Вашингтон, но се оказа, че дълбоко се лъже. Сутринта го задържаха на тричасово съвещание за Иран и за развитието на положението в Москва, представени от Джил Шеридан и Роуан Гарфийлд. Освен това Хейзълуд промени плана в последния момент и забрани на Аштън да се обръща към Федералния валутен резерв.

Най-накрая Питър излетя с полет БА219 на британските авиолинии, който кацна на летище „Дълес“ в четири и половина следобед. Шефът на бюро в Вашингтон беше изпратил на летището заместника си, който веднага го закара в британското посолство. Там го информираха за Джо Карлучи, старши аналитик в отдела за Близкия изток, с когото щеше да прекара следващите няколко дни.

Карлучи беше навъртял цялата си кариера в този отдел и се смяташе за най-големия специалист по региона. Шефът на бюро в Вашингтон уверяваше Аштън, че Карлучи има всички данни да стигне до върха, но не му дават шанс, заради по-големите шефове, които за нищо на света няма да отстъпят местата си. Иран беше слабостта на Карлучи. Той се запознал със страната доста отдавна, още през 1974, когато бил изпратен в Техеран. Към края на мандата удължили престоя му с още една година, след което го върнали в Ленгли две седмици преди шахът да бъде екзекутиран. Буквално за няколко дни избягнал участта на колегите си, държани като заложници цели 414 дни, след като ислямските фундаменталисти превзели американското посолство. Затова му излязъл прякора Карлучи Късметлията.

Този прякор му създаваше проблеми, защото хората го тълкуваха по различен начин. През 1982 ЦРУ се опасяваше, че Съветският съюз ще предяви претенции към нефтените полета в югозападната част на Иран. За да осуетят тези намерения, ЦРУ вербуваха бивши войници на

шаха и сформираха екипи от по пет човека за диверсии срещу руснаците. След падането на шаха ЦРУ се опита да направи от тези екипи местни агенти. Операцията се ръководеше от базата във Франкфурт и въпреки предупрежденията на шефа на блискоизточния отдел, че радиокомуникациите не са сигурни, повечето офицери не им обърнаха никакво внимание. Карлучи беше единственото изключение. Агентите му оцеляха, защото той изключи хората си от ефир. Останалите екипи, чиито шефове не спазваха инструкциите, бяха заловени от иранските ислямски власти, осъдени и екзекутирани.

За да възстанови контактите с агентите си, останали единствените уши и очи на ЦРУ в Иран, Карлучи получи разрешение да действа от Догубеязит, близо до турската граница с Иран. Анкара не беше особено доволна от това предложение, но след като Държавният департамент настоя, тя се съгласи. За четири месеца Карлучи успя да изгради куриерска мрежа, която стигаше чак до Техеран. Информацията от източници в столицата стигаше до него за около две седмици и често беше остаряла. Въпреки това се получаваха важни политически сведения, която нито шпионските сателити, нито електронното разузнаване мажеха да доставят. Преди да срещне Аштън с него, шефът на вашингтонското бюро многократно изтъкна, че Карлучи е най-големият експерт по Иран.

Срещата беше определена за десет часа. Петнадесет минути преди уговорения час Аштън се появи на пропускателна в Ленгли, представи документите си за самоличност на охраната и попълни формуляр за посетители. Дадоха му пропуск, който трябваше да си закачи на врата, след което се наложи да обещае, че няма да влиза в забранени зони.

Карлучи бе четиридесет и четири годишен, но нямаше и помен от биреното коремче или прошарените коси, характерни за тази възраст. Според Аштън американецът беше с десетина сантиметра по-нисък от него и тежеше около деветдесет килограма. Имаше гарвановочерна коса, тъмни очи и красиво лице. Ако беше облечен подходящо, спокойно можеше да мине за иранец, а и вероятно много пъти му се бе налагало да се възползва от външния си вид. Аштън беше предупреден също, че американецът е известен с буйния си темперамент.

— Значи ти си този, който знае много за Шахпур Базарган — започна разговора той, след като се ръкуваха.

— Не съвсем — отвърна Аштън. — Никога не съм се срещал с него, но Якушкин го познава. Аз ще ти предам неговите думи.

— Давай тогава. Слушам те.

Аштън беше повтарял това толкова пъти, че сега можеше да го изрецитира наизуст. Той разказа как Якушкин се е запознал с банкера, наблегна на плана на ислямския революционен съвет да дестабилизира американския долар, след което мина в общи приказки.

— Какво е мнението ви за Шахпур Базарган? — попита Карлучи.

— Смятаме го за първокласен източник.

— А какво мислите за сведенията му? Достоверни ли са?

В началото Джил Шеридан мислеше, че иранецът говори чистата истина, но по-късно, след като се запозна подробно със случая, откри някои несъответствия.

— Може да има нещо вярно в цялата тази история.

— Но като цяло тя се води за слух, нали?

— Доста смело твърдение — отвърна Аштън. — Нямаше да съм тук, ако мислехме, че това са празни приказки.

— Прав си. Чувам, че кубинците оказват някаква подкрепа. Или поне в Лондон искат да си мислим така.

— Смятаме, че това не е работа на Кастро.

— Съществува ли друга Куба, за която не сме уведомени? — ехидно отбеляза Карлучи.

— Вероятно има нещо такова във Флорида. Как така не сте забелязали?

— Я не се прави на интересен. Започва да ме човърка язвата. Говори ясно и конкретно, по дяволите.

— Аз също не се чувствам особено добре. Искаш ли да си ходя?

— Добре. Нека опитаме да започнем отначало. Та какво за кубинците?

— Те са семейство на име Валдес. В началото били четирима братя, сега са само двама, единият от тях излежава двадесетгодишна присъда за убийство. Другият е адвокат и продължава да върти семейния бизнес.

— Нека да позная. Наркотици и проституция, нали?

— Плюс няколко казина и офшорна банка на Бахамските острови.

Аштън разказа всичко, което знаеше за Раул Гарсия Менендес и диамантите. Обърна внимание и на най-малката подробност от момента, в който потърсил убежище в британското посолство в Сантяго до изчезването му от тайната квартира и трите жертви там. Карлучи бе запознат с целия случай и с всички доказателства, но от момента, в който млада жена на име Деби отишла в полицията и предала Фокс.

— Какъв заплетен случай — отбеляза Карлучи. — Но не разбрах нещо много съществено. Ако предположим, че Шахпур Базарган е прав и иранците наистина планират подобна операция, дори да повярваме, че Валдес е искал племенникът му да умре и е наел убийци да свършат тази работа, кажи ми каква е връзката между Валдес и Техеран? И не ми давай като довод братята Хюсеин.

— Те не са съвсем чисти — тихо отвърна Аштън, но американецът се беше разпалил и изобщо не го чу.

— И още нещо. Дори Валдес да не може да забрави или да прости стореното с брат му, защо ще иска да срине долара? Това не е детска игра.

— Семейството притежава големи дялове от банката на Бахамските острови. Нищо чудно камиони с долари вече да са обърнати в марки или в йени.

Карлучи замълча за около двадесет секунди, обмисли тази възможност, но веднага след това я отхвърли. Според него една офшорна банка няма много приходи, особено щом принадлежи на Валдес.

— И все пак имай го предвид — настоя Аштън.

— Добре, но не виждам още ролята на Валдес. Какво, по дяволите, може да направи той? Тази операция би струвала много повече от шапка, пълна с диаманти.

— Може би Валдес използва диамантите, за да купи някой, който ще предостави на иранците необходимата информация.

Американецът отново замълча, като този път това отне повече от двадесет секунди.

— Да, това вече е сериозен довод — каза той и започна да драска нещо в бележника си. Да, вероятно е това. Хората ни ще се

заинтересуват от този довод, а ще заинтригуваме и ФБР, и Федералния резерв.

— Радвам се.

Карлучи го погледна право в очите.

— Колко време смяташ да останеш тук?

— Ще поседя до края на тази история.

— Няма смисъл.

— Греша. Имам цели четири причини да остана.

Аштън ги преброи на пръстите на лявата си ръка.

— Шарън Картрайт, Гас Жукс, Харви Йо и Лари Роситър. Никой не е успял да се измъкне от лапите ми, след като е убил мой човек.

Пийчи постави монета от десет пенса в машината, натисна бутона за кафе без кофеин със сметана и изчака чашата да се напълни. Кафе-машината до асансьорите бе новост в сградата, една от малкото, които Рой Келсо осигуряваше за удобството на служителите. Като внимаваше да не разлее врялото кафе, той взе пластмасовата чашка и внимателно я отнесе в офиса си.

С изключение на Джил Шеридан всички вече си бяха отишли. Макар че в Средния изток не се бе случило нищо особено, Джил остана да поработи на спокойствие и да прегледа няколко файла, които ѝ бяха предоставени само за информация. Всъщност обаче тя се задържа, защото знаеше, че той очаква Аштън да му се обади. Пийчи не харесваше Джил Шеридан. Макар че бе най-добрият помощник-директор, тя държеше постоянно да го доказва. Ако беше някоя друга, Пийчи щеше да каже, че това е съвременната еманципирана жена, която държи винаги да се представи по-добре от колегите си мъже, но всъщност се чувства страшно слаба. На Джил обаче не ѝ липсваше самоувереност. Гонеше я луда амбиция и бе готова да препъне всеки, който се насочи към стола на Виктор Хейзълуд след пенсионирането му. Затова интригантстваше и манипулираше хората по най-безскрупулен начин. Пример за това бе как тя умело използва Шарън Картрайт. Джил Шеридан определено знаеше как да си пази гърба, а и никой друг не можеше да си създава полезни приятелства с хора от най-висок ранг по-добре от нея.

Обаждането, което Пийчи очакваше, пристигна в седем без двадесет. Сателитната връзка бе толкова ясна, сякаш Аштън се намираше в същата стая, а не на четири хиляди мили в британското посолство на авеню „Масачузетс“.

— Запозна ли се с Джо Карлучи?

— Да. В началото бе доста рязък, но после започна да се държи приятелски. — Аштън се изкашля. — Не бих казал, че Карлучи е убеден в нашите предположения, но поне ще предупреди другите служби.

— Е, и това е нещо.

— Казах на Джо, че ще се прибера, когато случаят приключи.

— Сега да не си размислил?

— Точно така. Знаеш ли, топката всъщност остава у американците и аз не мога да направя кой знае какво.

— Можеш да им кажеш, че Менендес е открит.

— Жив ли е?

— Не.

— Разкажи ми какво се е случило.

Нямаше много за разказване. Общинската служба „Чистота“ в Брадфърд бе решила да почисти градското бунище и изпратила един булдозер в района. Докато разравял грамадни камари боклук, шофьорът се натъкнал на труп.

— Менендес е бил застрелян в тила с два куршума от малокалибрено оръжие.

— Сигурни ли сме, че това е той?

— Все още не — призна Пийчи. — Но според описанието, което инспектор Олдфийлд ни даде, смятаме, че е Менендес.

— Добре. Интересно какво ще каже Валдес, когато разбере, че племенникът му е убит в Англия.

— Е, какво смяташ да правиш сега?

— Ще остана още малко.

— Добре. Ще предупредя Хариет.

— Ти ли ще я предупредиш? — изведнъж избухна Аштън. — Не смяташ ли, че прекаляваш, Клифърд? Искам само да ти напомня, че аз съм съпругът ѝ.

Аштън изобщо не съжали за спонтанната си реакция. Неколкократно се бе опитвал да намекне на шефа си, че прекалено

много се заглежда по жена му. Пийчи стана червен като домати и когато се опита да напълни лулата си, ръцете му се разтрепериха.

— Може ли за момент, Клифърд?

На вратата стоеше Джил Шеридан. Беше облечена с пола на кафяви и бели карета, доста над коляното. Без да чака да я поканят, Джил седна, кръстоса крака и със задоволство показа бедрата си. Пийчи знаеше, че едва ли е неволно. Джил Шеридан плетеше поредната си интрига.

— Какво мога да направя за теб, Джил?

— Знам, че това не е моя работа, но постоянно се питам какво става с Питър.

Права беше — изобщо не бе нейна работа, макар че Пийчи не посмя да ѝ го каже в лицето. Голяма част от професионализма се криеше в това да знаеш кога да замълчиш.

— Всъщност, Клифърд, получихме информация от Техеран, която може да се окаже полезна за Питър.

Изведнъж тя се притесни и се загледа в едно петно на килима.

— Не знам как да продължа. Не искам да останеш с грешни впечатления.

Тя отново се втренчи в пода и сложи ръцете си в скута.

— Имай ми доверие. Можеш да ми кажеш всичко.

— Добре. Всъщност Питър е много надменен и страшно избухлив.

Тя отново погледна надолу и се заигра с долното копче на блузата си.

— Познавам го добре — продължи тя. — Преди да ме изпратят в Бахрейн, живеехме заедно.

Самата скромност, помисли си Пийчи, но загледан в бедрата ѝ, нямаше сили да я изгони. Джил обаче бе права. Аштън се палеше за секунди и Пийчи много пъти се бе питал какво толкова намира Хариет у него.

— Помогни ми, Клифърд.

— За какво?

— Не знам какво да правя с тази информация от Техеран. Не бива да говоря така, защото излиза, че злословя зад гърба на Виктор, но имам чувството, че трябваше да изпратим някой много по-опитен от Питър във Вашингтон.

— Като теб например.

— Защо не? Аз оглавявам отдел „Среден изток“ и вероятно хората в Ленгли ще повярват много повече на мен.

— За какво да ти повярват?

— Шахпур е починал седем седмици преди Якушкин да го види. Това означава, че целият разговор в кръчмата в Москва е бил пълна лъжа.

— Откъде знаеш?

— От сигурен източник.

— А защо ние не знаем, че е починал?

— Защото поискахме данни за Шахпур Базарган едва след като Питър се върна от Русия. Сега въпросът е дали да уведомим Питър или не?

Пийчи добре познаваше възможностите си. Беше висш офицер от МИ 5, даден „под наем“ на тайните разузнавателни служби. Познанията му за Средния изток се базираха единствено на информацията, която Хейзълуд му бе дал при постъпването му тук. Знаеше, че не може да взима подобни решения.

— Нека поговорим утре сутринта.

— Добра идея — съгласи се Джил.

Пийчи имаше чувството, че е измамен. Чудеше се дали Джил се е обадила на източниците си в Техеран и защо информацията е пристигнала толкова късно. Имаше един-единствен начин да разбере. Утре щеше да позвъни на началника на комуникационния център и да поиска разпечатка от всички шифровани съобщения до шефа на бюро в Техеран.

Таверната се намиреше в покрайнините на Уилямсбърг, на около миля от колежа „Уилям и Мери“. Нордън предпочиташе да се видят на по-спокойно място, но Хауърд Лабет държеше на таверната. Поне Кора твърдеше, че идеята е на съпруга ѝ, макар Нордън да се съмняваше. Намиреше се на около час път с кола от Ричмънд и вероятно Кора бе преценила, че мястото е достатъчно отдалечено от всички приятели, колеги и съседи на Хауърд.

Всъщност Кора движеше цялата операция. Тя се бе обадила на Нордън в „Холидей Ин“, след като семейството получи пет диаманта

по пощата на домашния си адрес. Нордън беше приложил и визитна картичка. На гърба беше написал къде е отседнал и колко дълго ще стои там. Освен това бе уточнил, че ще чака Хауърд Лабет да му позвъни между шест и осем вечерта.

Кора предложи да се видят на вечеря в шест и половина. Нордън пристигна в таверната петнадесет минути по-рано с форда, който бе взел под наем преди два дни. След по-малко от пет минути едно синьосиво мазерати влезе в паркинга, направи обратен завой и спря до неговата кола. Шофьорът угаси двигателя. Двете предни врати се отвориха автоматично и напълно безшумно, което за пореден път говореше за качеството на италианските коли.

Нордън се сгъбна зад волана и се заслуша в заглъхващия им разговор. След като семейство Лабет тръгна към входа на таверната, той бавно вдигна глава. Кора беше облечена с късо кожено палто. Познавайки добре предпочитанията ѝ към лукса, той се загледа в изящната дреха. Десетки лампи с 60-ватови крушки осветяваха таверната, пред вратата от масивен бук стоеше портиер, който посрещаше с усмивка гостите. Вътре беше напален огънят в грамадна старинна камина, а по масите трепкаха пламъчетата на свещи. Когато Нордън се приближи до масата им, Кора го заслепи със зашеметяваща усмивка, може би като компенсация за безизразното лице на Лабет.

— Казвам се Фред Нордън — представи се той и се ръкува с двамата.

— Застрахователният ни агент — обясни Кора и задържа ръката му повече от необходимото.

— Човекът, който ще забогатее покрай нас — изсъска Лабет.

— И тримата ще се къпем в пари, благодарение на тази сделка, Хауърд.

Очевидно Лабет беше доста пиян. Нордън усети дъха му въпреки ментовите бонбони, които той непрекъснато дъвчеше. Брокерът в Савана бе споменал, че ако шефът на „Дракс инкорпорейтид“ се опъне, Нордън може да го притисне, както си знае. Обаче Нордън не бе предупреден какво да прави в случай, че клиентът е пиян като талпа.

— Не обръщайте внимание на съпруга ми — усмихна се Кора. — Хауърд е станал със задника нагоре тази сутрин и целия ден е невъзможен.

— Добре. Нека поръчаме нещо за ядене и да вършим работа.

— Чудесно.

Нордън се обърна да извика сервитьора и усети десния крак на Кора. В началото помисли, че е случайно, но след като се премести, кракът ѝ го последва. „Неволното“ докосване винаги го възбуждаше. Кора му се умилкваше по време на цялата вечеря, усмихваше се, а очите ѝ блестяха като диаманти. Най-после тя помоли съпруга си да каже каквото е намислил.

— Чуй ме добре — започна Хауърд. — Кора заминава за Цюрих сама, взима стоката, за да я прегледат вещи лица. След това ще уреди последното плащане по банков път и ще ми се обади. После хората, за които работиш, могат да получат моята висококачествена хартия. Ако трябва да бъдем точни, това са хиляда килограма.

Нордън реши, че и двамата се шегуват. Никой нормален човек няма да позволи стока за пет милиона да се разкарва с някаква курва по света.

— Аз играя само за вас — продължи Лабет, сякаш прочете мислите на Нордън. — Кажи това на шефа си и после ми се обади.

— Говориш пълни глупости.

— Добре. Както прецениш. Това е единствената възможност.

— Категоричен ли си?

— Напълно.

— Крайно време е да доставите стоката — изсумтя Нордън.

— Няма проблем — каза Кора, след което изпусна салфетката си и се наведе да я вдигне. Дясната ѝ ръка заопипва бедрото му, след което стигна до пениса и за секунди успя да го възбуди така, както никой не го бе правил от години.

— Можеш да разчиташ на мен — добави тя.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Комуникационният център успя да извади разпечатка от шифрограмите на Джил Шеридан с Техеран за по-малко от две минути. Убеден, че Джил ще вдигне скандал на сутрешното заседание, Пийчи предупреди шефа на отдела да си затваря устата. За негово най-голямо учудване на съвещанието тя не обели и дума за неочакваната смърт на иранския banker, дори когато обсъждаха срещата на Аштън с Джо Карлучи. Пийчи няколко пъти погледна Джил, но тя само му се усмихна загадъчно. Реши, че е предпочела да говори с Виктор Хейзълуд насаме, но тя не го изчака, а бързо се изнесе с останалите помощник-директори. Сякаш снощният им разговор никога не се бе състоял. Объркан от държанието ѝ, Пийчи тръгна след Хейзълуд и влезе в офиса му.

— Джил каза ли ти за Шахпур Базарган?

— Какво?

— Умрял е преди седем седмици, тоест преди Якушкин да се е видял с него. Не знам кога точно се е случило, но информацията му става съмнителна. Снощи Джил ме попита какво да прави, защото според нея Питър няма да стигне доникъде.

— А ти какво я посъветва, Клифърд?

— Казах ѝ, че ще го обсъдим днес.

— Правилно.

— Учудвам се, че тя не пожела да говори за това преди малко.

— Предположила е, че ти ще ми кажеш.

Пийчи изпитваше неприязън към Джил Шеридан и се чудеше как Хейзълуд може да говори с такъв спокоен тон.

— Мисля, че трябва да видиш това — каза той и му даде разпечатката, която бе получил от Комуникационния център.

Виждаше се, че шифрограмата е изпратена в петък, на десети февруари в 17,10 по Гринуич, денят, в който Аштън се бе върнал от Русия. Текстът беше кратък и ясен. Джил искаше информация за здравословното състояние на Базарган и местонахождението му.

— Не виждам какво те притеснява — каза Хейзълуд, след като го прочете. — Щях да се ядосам в случай, че Джил не бе поискала това сведение.

— Виж типа, Виктор — приоритетна.

— Тя винаги смята всичко за много спешно. Съгласен съм, че проблемът не е приоритетен, но в крайна сметка Джил е упълномощена да избира как да изпраща шифрограмите си.

— Сигурен съм в това.

Хейзълуд отвори кутията си с пури и запали една.

— Би ли ми обяснил в какво си толкова сигурен?

— Добре. На десети, в петък, Джил заяви, че Шахпур Базарган е първокласен източник на информация и е склонна да вярва на думите му. Всъщност тя беше тази, която така представи нещата, че да се стигне до Вашингтон. Джил първа свърза кубинската намеса с името Валдес. Идва обаче сряда, петнадесети, и тя изведнъж започва да се съмнява в иранския banker, и то след като Аштън вече е заминал за Вашингтон.

— Искаш да кажеш, че е знаела информацията от Техеран преди това?

Пийчи поклати глава. Джил Шеридан бе всичко друго, но не и глупачка. Най-много да е изчакала няколко часа, след като е получила отговора от Техеран, но нищо повече. Вероятно сигналът се е задържал в центъра по комуникации, преди да бъде препратен в отдел „Среден изток“. Размяната на шифрограми се записваше на няколко нива.

— Прав си — съгласи се Хейзълуд. — Много лесно щяхме да я хванем, че лъже, ако бе подправила датата на изпращане. За съжаление Джил е много хитра. Трудно ще ни е да я уличим в каквото и да било.

— Какво да правим с доклада?

— Прибери го в папките си и забрави за него — отвърна Хейзълуд. — Новината за смъртта на Базарган няма да помогне на Аштън. Напоследък американците разчитат предимно на сателитното и електронното разузнаване за Иран, така че сто процента са разбрали. Освен това не знаем какво точно е казал Базарган на Якушкин и колко дълго руснаците са обработвали информацията, преди да решат да ни я пробутат. Якушкин е казал на Питър, че се е свързал с Базарган на официалното откриване на завод за стомана в Исфахан миналия май.

Възможно е да е разбрал за предвидената операция по всяко време между деня на откриването и смъртта на Базарган.

За съжаление те не можеха да изяснят това. Якушкин беше изчезнал, а офисът на Катя Малиновска на улица „Горки“ бе затворен в деня, в който я арестуваха.

— Заплетена история, Виктор.

— Така е — Хейзълуд изтръска пепелта от пурата си в пепелника. — Но ако руснаците са ни пробутали фалшива информация, какво ще стане с цялата тази операция? Ще излезе, че цялата работа е разчистване на мафиотски сметки, в което изобщо не е трябвало да се забъркваме.

Аштън се чудеше защо е бил толкова път до Ленгли да информира Карлучи за Менендес, когато единствената реакция на американеца бе да попита дали полицията е открила синия форд „Транзит“.

— Това няма никакво значение, по дяволите — ядоса се Аштън. — И да открият колата, то това няма да има нищо общо със случая Валдес. От друга страна, фактът, че трупът на племенника му е намерен в Англия с две дупки в главата, ще го шокира и обърка, когато трябва да отговори на въпроса дали се сеща за някакъв вероятен мотив за убийството.

— Трябва да знаеш, че ФБР следи семейство Валдес от години и все не може да ги спипа. Бюрото подозира, че Рафаел отговаря за семейния бизнес, докато брат му Арналдо е в затвора, но не може да го докаже. Пред закона Рафаел е чист като девица. Дори не е глобяван за превишена скорост или неправилно паркиране. Ако го запиташ за племенника му Менендес, най-вероятно той ще ти каже, че не е поддържал контакти с него.

— Менендес е задигнал от чичо си няколко милиона долара във вид на диаманти.

— И вчера ми го каза — отрязва го Карлучи. — Но нямаш доказателства. Всъщност това изобщо не е ваша работа, момчета. Знам, че е много трудно да обвиниш Рафаел Валдес в каквото и да било. Никога не са го виждали със съмнителни типове. Говори се, че наема убийците си чрез няколко посредници.

— Както вероятно е наел и Новакс?

— Може би. — Карлучи се пресегна към папките си и му подаде копие на някаква снимка. — Вашите хора я изпратиха по факса на полицията в Маями и на ФБР.

— Това Новакс ли е?

— Вероятно. Предадена е с любезното съдействие на някакъв си Ъруин.

— Казва се Джеф Ъруин — поправи го Аштън. — Бил е детектив в градската полиция, след което напуснал през 1989 и станал частен детектив и консултант по сигурността. Заподозрян е в някаква далавера с Фокс.

— И аз така знам.

— Мога ли да я взема?

— Разбира се. Не ми трябва.

Аштън замълча, като се надяваше американецът да му каже нещо интересно, но Карлучи се загледа през прозореца. Досега не бе научил нищо съществено, а и случаят не вървеше особено добре.

— Няма ли нещо ново?

— Както казах преди няколко дни, случаят Валдес засяга само ФБР. Между другото, научихме, че Рафаел не е поддържал контакти с никакви иранци.

— Сто процента ли си сигурен?

— Цялата собственост на Валдес, както и всяко негово движение са под наблюдение — каза Карлучи и започна да ги изрежда. — Адвокатските кантори в Тампа, Форт Майърс, Маями, Бока Рейтън, Дейтона Бийч и Джаксънвил, къщата на Джекил Айлънд в Джорджия, апартаментът в Ню Йорк.

— Невероятно.

— Непрекъснато го следим.

— Двадесет и четири часа?

— Невинаги е възможно. Валдес има голяма моторна яхта и личен самолет.

Аштън добре знаеше от собствен опит, че понякога проследяващите екипи загубваха дирите на обекта си просто от разсеяност или липса на късмет. Ставаха и технически гафове. Затова не вярваше стопроцентово на твърденията на Карлучи и ФБР, че Валдес няма връзки с Иран.

— Какво мислят във Федералния резерв?

— Федералният резерв ли? — Карлучи хвърли недоумяващ поглед на Аштън.

— Какво мислят за това масово фалшифициране на валута? Мислех, че някой е говорил с тях за нещата, от които Техеран се нуждае, за да осъществи операцията.

Карлучи извади портфейла си и измъкна стодоларова банкнота.

— Това са новите банкноти — каза той. — Много хора не ги харесват, приличат им на пари от играта „Монопол“. Не харесват и голямата снимка на Франклин. Важен е обаче водният знак. Вижда се само под светлина и не излиза на цветен принтер. Хартията се произвежда в „Дракс инкорпорейтид“ в Ричмънд, Вирджиния, и се продава само на федералното правителство. За да постигнат нещо иранците, трябва да имат поне една стандартна рола, която тежи около тон. Много скъпо ще им излезе да произведат собствена хартия, но от друга страна, ако не им пука за парите, иранците могат много да ни навредят. Проблемът им е, че службата за сигурност на Федералния резерв следи производството и транспортирането на хартията.

— Ами служителите на тази компания?

— Всички в управлението, от мениджърите на средно ниво догоре, са проверени. Чисти са. Няма любители на хазарта, нито алкохолици.

Нещо в гласа на Карлучи накара Аштън да задълбае още малко темата.

— Семейни ли са всички? — попита той.

— Зависи какво имаш предвид. Живеем в извратен свят, така че в „Дракс инкорпорейтид“ също се намират педераста и лесбийки, но в това всъщност няма нищо лошо. Компанията е едно голямо семейство. Така че когато изпълнителният вицепрезидент Хауърд Лабет се разведе със съпругата си, той информира веднага борда на директорите.

— Разводите струват много скъпо напоследък — отбеляза Аштън.

— Нямам представа, но в „Дракс инкорпорейтид“ казват, че Лабет го е преживял и дори си има нова съпруга.

— Предполагам, че получава много пари?

— Естествено.

Аштън усети, че в думите на американеца се крие някакъв подтекст. Забеляза също, че Карлучи гледа снимката, която той държеше.

— Не знам какво мислиш да правиш, но трябва да ти кажа, че нямаш повече работа при нас.

— Е, ще поостана още малко. Ще се опитам да разгледам някоя туристическа забележителност в Щатите.

— Само недей да правиш неща, които аз не бих направил — кимна с глава Карлучи и натисна бутона за охраната, която трябваше да го придружи до изхода.

Сигналът от Москва бе определен като строго секретен, приоритетен и представляваше два големи листа формат А4. Роуан Гарфийлд го получи в пет и десет следобед. Преди да го представи на Хейзълуд, той го запамети, за да е в състояние да отговори на всички въпроси, които Виктор можеше да му зададе. Не предупреди секретарката му, която си бе втъпила, че всички посетители на генералния директор трябва да минават през нея. В крайна сметка Гарфийлд беше помощник-директор и можеше да си позволява някои волности. Освен това отворената врата и зелената лампичка над нея подсказваха, че шефът е свободен. Въпреки това той почука и учтиво попита Виктор дали може да му отдели няколко минути.

— Надявам се, че не ми носиш още лоши новини — сопна се Хейзълуд.

Гарфийлд обясни, че Катя Малиновска най-накрая е освободена, след което постави листата на бюрото му и изчака шефа си да ги прочете. Знаеше какъв ще е първият въпрос още преди Виктор да си е отворил устата.

— Знаем ли кой е тоя Месинджър?

Месинджър не беше име, а кодово название, което се използваше, когато самоличността на определена личност трябва да бъде прикрита. Така и Раул Гарсия Менендес бе получил от британското посолство в Сантяго английски паспорт под името Реймънд Джордж Месинджър.

— Тоя Месинджър е британски рекламен агент, работещ в Москва — каза Гарфийлд. — Резидентът ни го е привлякъл преди шест

месеца.

— Един от нашите почасови патриоти — отбеляза Хейзълуд.

Всички бюра в чужбина на тайните разузнавателни служби работеха с доброволци — от бизнесмени до пенсионери, които от време на време носеха някаква информация. Те го правеха от чувство за дълг и от желание да помогнат на страната си. Не искаха хонорари или заплати и дори много от тях не идваха да си получат парите за допълнителни и непредвидени разходи. Понякога при престоя им в Лондон службите канеха на вечеря бизнесмените и жените доброволци, но и това ставаше много рядко.

— Надявам се, че добре сме проучили господин Месинджър, преди да го приемем в лоното си.

— Резидентът в Москва го е наблюдавал няколко месеца. И, разбира се, ние се допитахме до МИ 5. Разбрахме, че е работил шест години във военното разузнаване, от 1975 до 1981. През това време е обучаван за оператор по разузнаването и сигурността.

— Значи не е от хората, които получават оргазъм, че са се набъркали в шпионския свят? — попита Хейзълуд.

— Твърдо не.

— Защо е напуснал след шест години работа, Роуан?

— Не заемал кой знае каква длъжност и макар че бил горещо препоръчан от шефовете си, не го произвели сержант. Армията със сигурност е загубила ценен кадър.

— Къде е научил руски?

— Преди да замине в Москва, е ходил всеки ден на уроци. Не бих казал, че го говори перфектно, но със сигурност спокойно може да се оправя.

— Какво е отношението на Джордж Елфинстоун към него?

За момент Гарфийлд не знаеше какво да каже. Изведнъж всичко му стана ясно. Съществуват строги правила относно наемането на хора като Месинджър. Категорично бе забранено на доброволците да се възлагат задачи, които биха застрашили живота им. Но Гарфийлд реши, че шефът на бюро в Москва с право е възложил на Месинджър тази задача, макар да е нарушил закона.

— Елфинстоун уточни ли това с теб?

Гарфийлд замълча. Доколкото знаеше, Месинджър трябваше да наглежда улица „Горки“ 124 всяка сутрин и да уведомява резидента.

Офисът бе затворен цяла седмица, но тази сутрин Месинджър видял, че Катя Малиновска се е върнала на работа, и решил да действа по собствено усмотрение. Убедил руския да го придружи до офиса му на булевард „Петровка“, като казал, че мястото е било разбивано два пъти през миналия месец, и поискал съвета ѝ как да го обезопаси.

— На Джордж малко му куца работата, особено след като простреляха Тим Рошел — каза Гарфийлд и замълча.

— В армията обучавали ли са тоя Месинджър да води разпити?

— В документите му не пише.

— Вероятно просто му идва отвътре — заключи Хейзълуд.

Последвало най-голямото откровение на годината. Катя изцяло се открила пред Месинджър. Казала му, че след като англичанина, както наричала Аштън, бил арестуван, тя и Якушкин били закарани на Лубянка, сградата, използвана както и преди от федералната служба за сигурност.

— Значи Аштън греши — отбеляза Хейзълуд. — Мислеше, че са ги закарали в затвора Лефортово.

Катя Малиновска разказала, че през първите четиридесет и осем часа от арестуването ѝ давали само хляб и вода, забранили ѝ да спи и я разпитвали с часове. Операцията „кадифена ръкавица“ започнала след третия ден, след като ѝ махнали белезниците. Поднесли ѝ голяма закуска — кренвирш, омлет и палачинки. След това била закарана на горния етаж, където я затворили в стая с голямо легло, топли завивки и собствена тоалетна и баня, които можела да посещава само с придружител. Не я мъчили повече. Разпитите провеждал възрастен капитан, който я разпитвал основно за майор Якушкин.

— И тя му казала, че е видяла този мъж за първи път през живота си, когато я натикали в полицейската кола, а той ѝ повярвал — изсмя се Хейзълуд.

— Мислиш, че лъже ли?

— Всъщност това няма абсолютно никакво значение. Важното е, че Трилисер си е търсил повод да я освободи. Затова капитанът се е опитвал да създаде впечатление, че е арестувана покрай Якушкин.

— Шефът на бюрото ни там смята, че така Трилисер иска да дискредитира Якушкин.

— Джордж Елфинстоун няма въображение — студено отвърна Хейзълуд. — И изобщо не може да ти обясни защо са ѝ дали

възможност да види, че Якушкин е вкаран в института по психиатрия „Сербски“ в деня, преди да я пуснат.

Гарфийлд се опита да се усмихне. В желанието си да запамети текста беше пропуснал да чете между редовете. Какво всъщност бе казал Месинджър за Катя? Тя била наплашена като пребито животно, което е съвсем нормално. Достатъчно ѝ било да види критичното състояние, в което се намира Якушкин, за да разбере, че я очаква същата съдба, ако не спазва инструкциите на службата за сигурност.

— Хитро и старо като КГБ е това с Якушкин — каза Хейзълуд. — Трилисер психически убива човека, който може да му създаде проблеми, и принуждава Малиновска да си затваря устата. Сигурно генерал Гуров, шефът на полицията, си гризе ноктите от яд... Въпреки всичко продължавам да вярвам на информацията на Якушкин независимо от мнението на американците. От друга страна, се съмнявам, че ще можем отново да манипулираме Павел Трилисер. Няколко пъти вече го дърпаме за опашката и последния път за малко да се простим с Аштън.

— И с Тим Рошел.

— Не съм го забравил, Роуан.

— Май ще излезем с подвити опашки от тази история, ако прибавим и Менендес в сметката.

Хейзълуд не се съгласи. Фокс бе мъртъв, братята Хюсеин и Ъруин бяха обвинени в убийство и нямаше да излязат скоро от затвора.

— И все пак е пирова победа.

— Не може винаги да печелим — тихо отвърна Хейзълуд. — Този път ще се оттеглим гордо и ще отчетем всичките си грешки.

— Какво означава това, Виктор?

— Означава, че ще се обадя във Вашингтон и ще върна Аштън.

Аштън плати сметката си в хотел „Елефант Плаза“, където преспа, и потегли към Александрия, след което продължи на юг. Три часа след като напусна Вашингтон, той отседна в „Шенандоа“ в Ричмънд. Карлучи не му беше казал къде живее вицепрезидентът на „Дракс инкорпорейтид“, но това не беше кой знае какъв проблем. В телефонния указател имаше само един Хауърд Лабет. Лесно се ориентира къде е улица „Найн майл“ 1371, но за всеки случай си купи

от хотела карта на града. Притесняваше се само как ще успее да сплаши Лабет, без да му откъсне главата.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Не се замисляй над миналото, гледай напред“ — бе една от основните максими в армията. Аштън затвори очи и си представи майора, който набиваше тази мисъл в главата му по цял ден, докато учеше в корпуса за обучение на офицери в Нотингам. Той потегли към „Найн майл“ с понтиака, който нае от „Авис“ вчера, преди да тръгне за Ленгли. Информацията, с която разполагаше за семейство Лабет, можеше спокойно да напише на гърба на пощенска марка, но когато видя грамадното свръхлуксозно имение, стигна до купища други изводи.

Къщата на семейство Лабет бе истински архитектурен бисер в стил „Отнесени от вихъра“, но все пак имаше някои недостатъци. Не беше достатъчно висока за фалшивите дорийски колони, които стояха като стражи от двете страни на входа и създаваха впечатлението, че сградата всеки момент ще се разпадне.

Наоколо нямаше други къщи, а след нея започваше гъста и непроходима гора. Имаше страхотен изглед към целия град, както и към пътя, водещ към нея. Пред вратата и терасата се простираше огромна градина с екзотични цветя и растения.

Аштън не можа да определи стойността на сградата, но знаеше, че е безбожно скъпа. Вероятно Хауърд Лабет можеше да си я позволи, но все пак имаше две жени на главата си, което със сигурност значително намаляваше месечните му приходи. А може би втората му жена е богата? Засега изобщо не си личеше да е затънал в дългове. Аштън изведнъж се сети за иранците, които трябваше да се сдобият с образец от новата хартия за пари, за да изпълнят успешно плана си за фалшифициране на американската валута.

След като Карлучи прегледа подробно списъка с имената и досиетата на всички шефове в „Дракс инкорпорейтид“, той се усъмни в Лабет по простата причина, че веднага след развода си отново се оженил. Лабет обаче бе проверен и досието му беше безупречно. Въпреки всичко тези проверки не бяха абсолютно сигурни. И в МИ 5,

и в другите разузнавателни служби бяха ставали подобни недоразумения, така че американците сигурно не бяха безгрешни. Ето защо Аштън реши сам да преслуша Хауърд Лабет.

Едно синьо-сиво „Мазерати“ мина покрай Аштън и с рязък ляв завой паркира пред къщата на семейство Лабет. Караше руса жена на около тридесет години. Тя плавно натисна спирачки, вратите на гаража автоматично се отвориха и тя паркира до един тъмнозелен фолксваген. Слезе от колата, отвори багажника и извади голяма торба с продукти. Изведнъж госпожа Лабет се стресна, обърна се и се втрени в него. Разстоянието между тях бе голямо и Аштън не можеше да види добре изражението ѝ, но му се стори доста враждебно.

И какво сега? Да чака ли, докато се прибере и Хауърд Лабет? Или да си тръгне? Или пък да извади снимката на Новакс и да я попита дали го е виждала скоро? Аштън нервно започна да пристъпва от крак на крак. Ако Хауърд Лабет смяташе да продаде една рола от специалната хартия за шепа диаманти, то втората му съпруга едва ли знаеше за случая.

Имаше и друг вариант. Можеше да я понатисне малко психически, след което да стори същото и с Хауърд Лабет. Аштън запали колата, огледа пътя и потегли към Ричмънд. След около три мили видя полицейска кола, която се носеше с бясна скорост в насрещното платно. След няколко минути я видя отново, но този път в задното огледало и се почуди какво е накарало полицаите да обърнат и да тръгнат след него? Те започнаха да му святкат с фаровете и включиха сирената. Той отби вдясно и спря. По мегафона му заповядаха да излезе от колата и да вдигне високо ръце. Подобна заповед не би спазил само човек, отписал живота си.

Полицаите бяха двама, млади, с дебели подплатени якета, изглеждаха удивително смешно с тях. Шофьорът остана в колата и насочи пистолет към Аштън, а другият се доближи до него и го погледна право в очите.

— Бихте ли ми казали какво съм направил? — учтиво попита Аштън.

— Обърни се! Веднага! — изкрещя полицаят и Аштън завидя на плътния му глас.

Той стисна зъби и се подчини. Полицаят му сложи белезници, съблече му якето и започна да го претърсва. Ченгетата му ставаха все

по-противни, особено след премеждията в Русия.

— Чий е този паспорт? — попита ченгето.

— Мой.

— Къде пише?

— Пробвай на задната страница.

— Надявам се да не ме лъжеш. Аштън, Питър, британски гражданин. Гледай ти, Лу, имаме си англичанче.

— Това променя ли нещата? — попита Лу.

— Естествено, че не. Трябва да го разпитаме. Има доста неща да разказва.

— Прочети му правата. Да не се заяде после.

— Не ми ги четете — намеси се Аштън. — Само ми кажете какво съм направил.

Въпросът бе много лесен, но двамата полицаи не му обърнаха внимание, а подробно прочетоха правата му. Аштън научи, че е обвинен в навлизане в чужда собственост, което е наказуемо в щата Вирджиния. Полицайте не казаха кой го е обвинил в това, но Аштън веднага се досети.

Ченгето на име Лу набута Аштън в полицейската кола, а колегата му подкара понтиака. Инцидентът продължи десет минути. През това време около петдесет коли ги задминаха към Ричмънд. Аштън забеляза, че никой не му обърна особено внимание. Явно подобни случки бяха често срещано явление във Вирджиния.

Нордън влезе в залата за пристигащи на летище Ричмънд и се отправи към телефоните. Не беше мигнал от момента, в който напусна таверната, където Хауърд Лабет постави своя ултиматум. Обади се на брокера от хотелската си стая и намекна за проблем, който незабавно трябва да бъде решен. Тази сутрин хвана първия полет на американските авиолинии за Савана в 6,30. След като прекара повече от пет часа с брокера в къщата на площад „Райт“, успя да хване и обратния полет в 15,10.

Самолетът нямаше закъснение и сега беше 17,46. Кора бе споменала, че обикновено вечерят в седем, тъй като съпругът ѝ имал навика да се отбива на чашка в любимия си бар след работа. Нордън видя един телефон, постави монета и набра 804-2212. Знаеше, че

Хауърд Лабет няма да се обади. Русата курва, както се бе изразил по-рано брокерът, вдигна слушалката веднага.

— Здравей. Аз съм, Фред. На летището съм.

— Къде заминаваш?

— Никъде. Току-що пристигам.

— Не знаех, че си отсъствал.

— Трябваше да разбера дали съдружниците ми са съгласни с условията ви.

— И съгласни ли са?

— Трябва да поговорим.

— Хауърд ще се прибере след седем.

Нордън стисна здраво слушалката. Кучката се правеше на интересна, играеше му номера, сякаш беше някой, когото може да врътка на малкия си пръст.

— Разговорът трябва да е между нас — изсъска той.

— Е, това е нещо друго — предизвикателно отвърна Кора. — Къде да се видим?

— Ела да ме вземеш от летището. Оставих колата си в хотела.

— Ако смяташ да ме водиш в „Холидей Ин“, по-добре се откажи.

— Мислех, че ти ще предложиш някакво място.

— Ще помисля.

Разбира се, че щеше да го направи. Познаваше Кора по-добре от самия себе си. Брокерът му бе разказал всичко за бившата медицинска сестра в местната болница, която се бе омъжила и развела с един търговски представител на Кока Кола, след което успяла да раздели Хауърд Лабет и жена му.

— Кога ще дойдеш? — попита той.

— След двадесет минути.

— Ще те чакам отпред.

— Добре. Ще дойда с тъмнозелен фолксваген костенурка.

— Нещо друго?

— Ще нося кожена шапка.

— Само това ли?

— Ще видим — засмя се лукаво Кора и затвори телефона.

Нордън се отправи към кафенето, за да убие времето.

Кора Лабет му беше в кърпа вързана още от деня на запознанството им. Нордън не беше много наясно какви са нейните

облаги от този рискован бизнес. Ясно защо бе оплела Хауърд Лабет в мрежите си. Явно си мислеше, че той ще ѝ завещае всичките си пари и имения. За нейно нещастие обаче първата му съпруга и адвокатът ѝ бяха успели да смъкнат и последната риза от гърба на Хауърд.

В крайна сметка обаче сега щяха да получат пет милиона долара, което не беше толкова зле като за една бивша медицинска сестра. Защо тогава пързеляше съпруга си? Само за едното чукане? Нордън изпи кафето си и излезе от летището.

Кора Лабет дойде на секундата. Нордън влезе в колата и едва успя да затвори вратата, защото тя веднага потегли с бясна скорост.

— Какви новини ми носиш? — попита Кора.

Нордън забеляза, че тя говори само за себе си, а не за тях двамата или за семейство Лабет. Явно Хауърд нямаше никакво значение за нея. Вероятно мислеше след време да зареже и втория си съпруг. Защо ли? Със сигурност не беше заради Нордън. Явно Кора си имаше и някой друг.

— Хората в Цюрих, които представлявам, не бяха особено доволни — каза Нордън.

— Но ти ги убеди, нали?

— Ще изпълнят половината ви условия.

— Искаш да кажеш, че и те поставят условия?

— Да. Преди да заминеш за Швейцария, Хауърд трябва да каже кога могат да си приберат стоката. Искат точна дата.

— Няма проблем.

— Освен това наш човек ще те придружава през цялото време. Ще пътува с твоя самолет до Цюрих, ще спи в същия хотел, в твоя апартамент. Ще ти бъде нещо като бодигард.

— Надявам се, че това ще си ти.

— Не. — Нордън поклати глава. — Аз ще контролирам положението оттук.

Както обикновено Валдес правеше всичко възможно максимално да се дистанцира от операцията. Нордън го бе виждал лице в лице един-единствен път на яхтата му в Джекил Айлънд. Когато ставаше дума за работа, той винаги контактуваше само с брокера.

— Не можем ли да направим нещо, за да ми станеш личен бодигард?

— Опитай — предложи Нордън.

Кора включи левия мигач и тръгна към магистрала 295. След като прекосиха реката, тя зави надясно и влезе в задънена уличка, след което спря пред някаква схлупена къщурка.

— На баща ми беше — обясни Кора. — Когато бях малка, ме водеше тук и ходехме за риба. Идваме от време на време, но е доста запустяла.

Нордън се попита кого ли имаше предвид Кора. Някак си не можеше да си представи Хауърд на това място. Токът идваше от дизелов генератор, който Кора включи. Къщичката имаше две спални, баня, бокс и хол. Обзавеждането беше съвсем обикновено. Отоплението се осигуряваше от три климатика и камина, пред която бяха струпани нарязани дърва. Помещението не беше студено, което наведе Нордън на мисълта, че тя е идвала съвсем скоро.

— Искаш ли кафе? — попита тя.

— Пих на летището.

— Тогава алкохол?

— Какво имаш?

Кора свали кожената си шапка, съблече карираното палто и го хвърли на люлеещия се стол, след което отиде в кухнята и отвори шкафчето.

— Джим Бийм, Чивъс Ригал, Джак Даниелс...

— Чивъс Ригал — отсече Нордън. — Чисто. Без лед и вода.

— И без това нямам лед.

На себе си не сипа нищо.

— Шофирам — обясни тя.

— Забелязах.

Кора му подаде чашата и се настани на едно кресло, като вдигна крака на масичката до него.

— Ела при мен — закачливо го подкани тя. — Има място и за теб.

— Няма ли да ни е малко тясно?

— Кажи ми честно. Хауърд ще излезе ли чист от тази история? Ще успее ли да пробута хартията за пари на иранците?

— Не знам. Нямам представа как ще я измъкне. Аз просто осъществявам връзката.

— Не е важно как ще стане — прекъсна го Кора. — След като установят липсата, Хауърд ще е единственият заподозрян.

— Както и всички вицепрезиденти.

Той знаеше, че Кора не иска да чуе това. Тя си имаше собствено мнение и държеше да му го пробута. Даваше му да разбере, че Хауърд е слаб мъж, който няма да издържи на продължителните разпити.

— Не искам да вляза в затвора, Фред.

— Аз също — увери я Нордън.

— Обещай ми, че няма да отида в затвора.

— Не виждам защо...

— Хауърд е заплаха и за двама ни.

Докато е жив, продължи наум мисълта ѝ Нордън. Тя умишлено не се доизказа, като се надяваше той сам да си направи извода.

— Може би ще успея да направя нещо по въпроса — каза той.

Кора бе облечена с тъмнозелена тясна вълнена рокля. Изключително семпла и вероятно изключително скъпа. Нордън бавно посегна към врата ѝ и разкопча първото копче. Тя не се възпротиви и той продължи надолу.

— Виждам, че вече успяваш — каза Кора и го придърпа към себе си.

Макар че двете патрулни ченгета нямаха никакво намерение да пускат Аштън, той вдигна страхотен скандал и успя да разбере причината. Жената, която го бе натопила, дала фалшиво име и фалшив телефонен номер. Опитвайки се да разреши бързо проблема, Аштън предположи, че това може да е госпожа Лабет, която тотално се бе объркала, като го е видяла край къщата си. След като никой не вдигна телефона, двамата полицаи трябваше да се върнат на „Найн майл“, но никой не им отвори. Вбесени от това, те заключиха, че Аштън умишлено им губи времето и заплашиха да го съдят.

Тогава Аштън извади последния си коз и показва дипломатическата си карта. Макар че не го пуснаха веднага, двамата полицаи се убедиха, че проблемът не е от тяхната компетентност, и започнаха да го разкарват по етажите на полицията. Шефът им обаче изобщо не искаше да бъде обвинен, че е арестувал без причина чужд гражданин. След като се обадиха в британското посолство и провериха самоличността му, ченгетата най-после му повярваха.

Шефът на бюро в Вашингтон се ядоса, когато разбра какво се е случило с Аштън. Току-що се бе прибрал вкъщи след дълъг и напрегнат ден, когато му позвъниха от полицията, че Аштън е арестуван. Той трябваше отново да бие път до авеню „Масачузетс“. И бездруго беше раздразнен, че Аштън не е уведомил никого кога напуска хотела и къде смята да ходи.

— Получихме шифрограма от Лондон — каза колегата му със студен тон. — Викат те обратно. Ще уведомя Воксхол Крос, че ще летиш с „Бритиш Еърлайнс“, полет 1850, утре сутрин в 9,40, така че по-добре си размърдай задника.

От едва прикритата му усмивка Аштън разбра, че той искрено ще се радва да се отърве от него.

Аштън закопча шлифера си и излезе навън. Духаше студен вятър. Видя понтиака си паркиран точно до входа на сградата. Отключи колата, седна на шофьорското място запали и потегли. След около петнадесет минути с учудване забеляза, че някой от полицаите бе забравил радиостанцията си на седалката.

Смяташе да си вземе багажа от хотел „Шенандоа“ и да се върне във Вашингтон. Полицейската радиостанция обаче коренно промени плановете му. Никога не оставяше работата недовършена, а до Ричмънд имаше само стотина мили. Вашингтон щеше да почака. Извади картата на града от жабката и я отвори с една ръка. След като ѝ хвърли един поглед, се отправи към „Найн майл“.

Вратата на гаража беше вдигната. Сиво-синьото Мазерати бе там, но фолксвагенът липсваше. Имаше и един доста стар олдсмобил. Аштън мина покрай къщата и паркира понтиака до гората, където се надяваше, че няма да го забележат. Заклучи колата и тръгна към резиденцията на семейство Лабет.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лампите в коридора светеха, но останалата част от къщата тънеше в мрак. Аштън имаше чувството, че госпожа Лабет е главата на семейството и ако я няма, това много щеше да улесни нещата. Въпреки това знаеше, че ще си има куп неприятности, ако някой го заvari тук. Фалшивата полицейска карта би могла да заблуди Лабет, но за съжаление тя бе останала в офиса му. Налагаше се да импровизира. Извади паспорта си и прегъна задната корица, така че снимката и личните му данни да се виждат, след което го постави в дланта си, сякаш бе служебна карта.

Входната врата се отвори и в рамката се появи мъж на около петдесет години с почти бяла коса и доста изхабено изражение. Отдалече миришеше на бърбън.

— Господин Лабет? — извика Аштън и показва картата си отдалеч. — Казвам се Питър Аштън. От отдел „Отбрана“ към британското посолство съм.

— Така ли? Е, аз не съм военен, така че сигурно сте сбъркали адреса.

— Вие сте Хауърд Лабет, вицепрезидент на „Дракс инкорпорейтид“, нали?

— Да. Какво правите тук, по дяволите?

Това беше добър въпрос, но Аштън нямаше отговор за него. Джо Карлучи го бе насочил към Лабет само заради финансовите му проблеми и възможността да приема подкупи. Но пък беше повече от ясно, че Карлучи нямаше дори да спомене името Лабет, ако нещо не го притесняваше. Въпреки това липсваше каквото и да е доказателство за връзка между Лабет и Валдес, както и с иранците или Новакс.

— Въпрос на международна сигурност, господин Лабет — учтиво отвърна Аштън.

— Шегувате се.

— Знам, че от ФБР ви следят, тъй като имате известен достъп до секретен материал. — Аштън прибра паспорта си в джоба. — Мога ли

да вляза?

— Естествено, че не.

— Имате право да се страхувате, господин Лабет. В крайна сметка не се познаваме. Знаете ли, защо не се обадите в полицията? Поискайте да ви свържат с шефа. Той ще потвърди, че съм от британското посолство.

— Съветвам ви да отидете на психиатър — каза Лабет и се опита да затвори вратата под носа му.

— Имам по-добра идея. — Аштън подложи крак на вратата. — Обадете се на ЦРУ в Ленгли и кажете на операторката, че искате да говорите с Джо Карлучи. Поискайте домашния му телефон и не затваряйте, докато не ви го даде.

— Разкарайте крака си от вратата, за да не пострада.

— Не забравяйте. Търсете Джо Карлучи. Той е старши аналитик в отдела за Близкия изток.

— Млъквай. Няма да те слушам повече, глупак такъв. Изчезвай оттук?

Аштън реши да използва още един коз.

— Добре, господин Лабет. Ще си отида и ще ви дам възможност да помислите по въпроса. Десет минути. Ако дотогава не ме пуснете, ще си тръгна и пак ще дойда утре. Този път обаче ще посетя печатницата ви. Това ще заинтригува много хора, включително службата за сигурност на Федералния резерв.

Аштън махна крака си от вратата и си тръгна. Лабет не затвори вратата и Питър се попита за момент кой кого блъфира всъщност. След няколко секунди се обърна и видя, че американецът, пребледнял като платно, се втурва към телефона в коридора.

Аштън се шмугна в храсталаците, отключи колата и взе радиостанцията. Когато тръгна обратно към къщата го освети силна охранителна лампа.

Беше чел, че в Америка има достатъчно оръжия, за да се падне поне по едно на всеки жител. Ако това бе истина, вероятно Лабет притежаваше няколко. И ако сега го застреляше в имота си, съдът и полицията сигурно щяха да го оправдаят, защото е действал при самоотбрана. Аштън бръкна в джоба си и извади радиостанцията. Включи я и се заслуша в разговорите на полицаите.

Минутите се нижеха бавно. Стори му се, че чака вече часове. Макар че нямаше толкова много коли, колкото при арестуването му в Ричмънд, булевардът все пак не беше съвсем безлюден. Шестата кола, която мина по улица „Найн майл“ беше някакво волво. Нищо не пречеше на шофьора да се обади в полицията, за да съобщи, че някой е навлязъл в частен път, и тогава Аштън вече сериозно щеше да загази. Погледна часовника си. Десетте минути бяха изтекли и той тъкмо се канеше да си тръгне, когато Хауърд Лабет се показва от вратата на гаража и му махна да влезе.

— Няма да стане — каза Аштън. — Ще говорим в къщата, а не в гаража.

— Добре. Така да бъде — съгласи се Лабет.

Аштън се усмихна. Може би наистина ставаше малко параноичен. Лабет съвсем спокойно можеше да го застреля и в къщата и да каже, че е бил нападен. Никой нормален крадец или убиец обаче не би посмял да влезе през входната врата при запалени охранителни лампи.

Вратата на гаража автоматично се затвори и след малко Лабет го покани в къщата.

— Доволен ли си сега? — усмихна се той.

— Направо горя от щастие.

— Предполагам, че ме мислиш за кръгъл глупак, господин Аштън, но историята ти наистина звучи доста странно, а тук в горите е пълно с откачалки.

— Вярно, че изглеждам малко смахнато.

— Както и да е. Обадох се в Ленгли и ме свързаха с Джо Карлучи. Той потвърди думите ти.

— Слава богу.

— Е, нека забравим за този инцидент, Питър? Нали Питър се казваш?

— Да.

— Аз съм Хауърд.

Аштън забеляза, че Лабет се държи прекалено приятелски. Ако някой подслушваше разговора им, щеше да си помисли, че Аштън е дългогодишен и почетен гост в дома на семейството.

— Това е кабинетът ми — каза Лабет и го покани в голяма стая на първия етаж.

Кабинетът беше грамаден. Имаше масивно бюро, огромен телевизор, библиотека и шкафове с цвят на череша и малък бар с две високи столчета. В единия шкаф бяха наредени пистолети и ловни пушки. На махагоновото бюро имаше последен модел компютър и снимка на красива руса жена.

— Това е жена ми, Кора — обясни Лабет.

— Много е привлекателна — промърмори Аштън.

— Така е. Защо не си съблечеш шлифера и да се настаниш удобно. Ще донеса нещо за пиене. — Лабет застана зад бара. — Уиски, джин, коняк, водка. Мога да направя и коктейл.

— Само една газирана вода. Шофирам.

— Е, нищо няма да ти стане от едно малко.

Можеше обаче да го задържи в къщата доста дълго. А дали Лабет не искаше точно това?

Кора Лабет отмести поглед от пътя за секунда и погледна с каква скорост се движи. Стрелката сочеше сто километра и тя веднага отпусна педала на газта. Когато бързаше и всяка минута бе важна, винаги я спираха за превишена скорост и загубваше двойно повече време.

Беше ужасно закъсняла. Косата ѝ бе разрошена, червилото размазано, бикините ѝ скъсани, а роклята измачкана с изпокъсани копчета. Мобилният телефон беше звънял поне десет пъти, но захласната по Нордън, тя нямаше възможност да го вдигне. Един път се опита да бръкне в чантата си и да го извади, но той се вбеси и го грабна от ръцете ѝ.

— Изключи проклетия мобифон — кресна той, след което толкова силно засмука зърната на гърдите ѝ, че ѝ се доплака.

Нордън спря за момент, за да попита кой може да я търси. Кора си мислеше, че се обажда Хауърд след няколко пътиета в любимия си бар и че е ядосан от бележката, която му беше оставила. Смяташе, че мъжът ѝ ще започне да крещи, но за нейно най-голямо учудване той беше в отлично настроение и каза, че си пийва с агент от британското разузнаване. По описанието, което Хауърд даде, Кора разбра, че това е мъжът, за когото се бе оплакала на полицията. Като медицинска сестра тя знаеше как да се държи с истеричните пациенти. Опита се да

изслуша търпеливо Хауърд, след което му обясни какво да прави, докато тя се прибере.

Нордън мълчаливо слушаше разговора. После ѝ зададе няколко уточняващи въпроса, стана и започна да се облича. След няколко минути скочиха в колата и потеглиха към Ричмънд. Кора го остави близо до хотела му и отпраши към „Найн майл“...

Тя извади мобифона от чантата си и с една ръка се опита да набере мобилния на Нордън.

— Почти вкъщи съм — каза тя. — А ти къде се намираш?

— На около десет минути след теб — отвърна той.

Нордън изключи мобифона и го остави в жабката на колата. Имаше още доста път до къщата на „Найн майл“. Изостана от графика, защото трябваше да отиде до стаята си, да вземе деветмилиметровия пистолет „Хеклер и Кох“, който бе заключил в сейфа, след което да слезе до паркинга и да вземе форда си оттам.

Беше рискувал в какви ли не операции, но историята със семейство Лабет биеше всички рекорди. Искаше му се да се откаже, да избяга от гнусните истории на Валдес, но вече беше прекалено късно дори и да върнеше всички получени пари. Знаеше прекалено много. Започна да се страхува от кубинския американец още когато се запозна с него на яхтата му на „Джекил Айлънд“. Тогава се чудеше дали горилите, които пазеха Валдес, няма да го застрелят и да го хвърлят за храна на рибите.

Сега почти съжали, че не са го убили, защото играта наистина загрубява. Но истинските неприятности щяха да започнат, когато Валдес измъкне хартията на „Дракс инкорпорейтид“. Тогава щеше да се стигне до федерално разследване, а Лабет да кацне на мушката като основен заподозрян. Затова се налагаше да изчезне. Валдес вече започваше да покрива следите си в най-големия опит за фалшифициране на валута и нямаше да пощади живота на никой, който можеше да го предаде. Вероятно дори куриерът, който бе донесъл полуавтоматичния пистолет и заглушителя на Нордън в Ричмънд, вече е мъртъв.

Кора Лабет му бе предложила изхода — да убият мъжа ѝ, да си разделят петте милиона и да се изселят в друга страна на друг

континент. Предложението беше привлекателно, но първо трябваше да се отърват от този агент, появил се в най-неподходящия момент... Нордън зави по „Найн майл“ и даде газ. Кора го бе помолила да я изчака, докато тя провери какво е положението. Кой знае защо имаше неприятното чувство, че ще се провалят.

Лабет беше на втория си голям бърбън и започваше жестоко да се напива. Аштън не знаеше колко е обърнал в любимия си бар след работа, но вероятно са били поне две-три малки, защото американецът ставаше все по-подозрителен и сменяше темата, когато заговореха за „Дракс инкорпорейтид“. Аштън усещаше, че Лабет явно очаква подкрепление от страна на жена си. Поне си изясни, че докато е чакал пред къщата, Лабет със сигурност не се бе обадил на Джо Карлучи.

— Работил ли си някога с „Новакс промощън“? — попита Аштън и прекъсна поредния монолог.

— Не съм чувал за тях. С какво се занимават?

— Работят във Флорида, на Поите Ведра. Шефът на фирмата държеше офис в центъра „Сийскейп“.

— Фалирал ли е?

— Изведнъж Новакс изчезна безследно.

— И остави банда ядосани кредитори след себе си?

— Не. Всъщност той уредил всичките си сметки. Плащал в брой.

— Какъв честен човек — ухили се Лабет и стана.

— Ще пийна още едно. А ти?

— Не, благодаря. Нали шофирам.

— Да бе, вярно, забравих — каза американецът и отиде на бара.

— Казва се Джон — продължи Аштън. — Твърди, че е канадец, но вероятно има фалшив паспорт.

— Казах вече, че не го познавам. Защо не говориш с шефа на нашия търговски отдел? Ще те запозная с него.

Лабет явно се правеше на непукист, но дали защото вече бе доста пиян, или защото си беше вкъщи, на собствена територия?

— Сигурен съм, че Новакс ти е съдружник, Хауърд.

— Пак започваш да се вкисваш, Питър. — Лабет взе чашата си и я постави на масата. — Типично за вас, англичаните.

— Така е. Може ли да отговориш на въпроса ми?

— Кой въпрос?

— Новакс. — Аштън извади снимката и му я показа. — Или както там се казва този човек.

Лабет погледна снимката и лицето му започва да почервениява.

— Това ли е Новакс? — прошепна той.

— Да, този е Новакс. Би трябвало да знаеш, че е доста опасен човек. Убил е четирима мъже и една жена в моята страна.

— Ей, чакай малко, приятелче. Какво общо имам аз с тази история?

— Младата жена е била зверски измъчвана, преди да я застрелят. Казва се Шарън Картрайт.

— Да не би да твърдиш, че познавам този човек? — Лабет изпи бърбъна си на екс и ядосано тресна чашата на масата. — Надявам се да го повториш пред свидетел, защото тогава ще ти скъсам задника в съда.

— Може и да си прав. Вероятно някога ще те видя в съда.

Някои коли лесно се познават по типичния шум на двигателя и фолксвагенът костенурка бе една от тях. Аштън я чу много преди Лабет, който искрено се зарадва и успокои, когато разбра, че жена му най-последно е пристигнала. Някой загаси двигателя и затръшна вратите. Тракането на високи токчета по плочките подежда като възбудително средство на Лабет. Той се изправи и тръгна към вратата.

— Кора! — провикна се с пияния си глас. — Ела в кабинета, сладурче. Имаме си гост от Англия.

— Забавлявай го, докато се преоблека. Трябваше да сменям спукана гума по пътя.

— По дяволите, Кора. Няма значение как изглеждаш. Ела веднага да се запознаеш с господин Питър Аштън.

В началото бърбънът повиши настроението му, след това той започна да се заяжда и да става агресивен. Аштън се чудеше кога ли ще започне да налита на бой.

— Чу ли ме? — изкрещя Лабет.

Кора влезе в стаята. Беше бясна.

— Не ми крещи, Хауърд — изсъска тя, след което се обърна към Аштън и пусна изкуствената си усмивка. — Защо ми изглеждате познат? — студено попита тя.

— Бях паркирал срещу дома ви сутринта, госпожо Лабет.

— Точно така. Бяхте с един понтиак. Какво е станало с него?

— Сега паркирах по-надалеч.

— Защо, по дяволите, се държиш толкова мило с тоя? — разкрещя се отново Лабет. — Извиках те, за да чуеш обвиненията, които сипе срещу мен, а не да му се сваляш.

— Какви обвинения, Хауърд?

— Съпругът ви греши, госпожо. Не съм го обвинявал абсолютно в нищо.

Аштън се огледа. Шлиферът му бе на облегалката на един фотьойл. Ако се наложеше, трябваше веднага да включи радиостанцията. Знаеше, че всяко рязко движение ще изплаши американеца и съвсем бавно се отправи към фотьойла.

— Значи греша, а? — Лабет бутна Питър, грабна снимката и я размаха пред Кора. — Погледни добре този човек. Според Аштън това е сериен убиец, който ние познаваме.

— Никога не съм го виждала — спокойно отвърна Кора. — Кой е той?

— Фред Нор... Новакс.

Аштън се чудеше дали Лабет наистина обърка името, или го направи нарочно, за да го заблуди. Кора изобщо не му помогна. Лицето ѝ изразяваше пълно недоумение.

— Най-добре да си тръгвам — каза Аштън.

— Никъде няма да ходиш — отсече Лабет.

Американецът се оказа доста пъргав като за пиян дебелак на петдесет години. Той се шмугна зад гърба на Аштън, отвори шкафа с оръжията и извади един револвер „Смит и Уесън“.

— Глупак — изсъска Кора.

— Млъквай — кресна Лабет и посочи оръжието към нея. — Отиди да донесеш въже, за да го завържем.

— Трябва ни помощ.

— Хайде, действай.

— Първо ще извикам Фред — каза Кора и излезе от стаята.

— Правиш голяма грешка, Хауърд — обади се Аштън.

— Така ли? Ти вече я направи, приятел.

— Значи Кора спряла да смени гума, а? Защо тогава ръцете ѝ са съвсем чисти? На твое място първо това щях да се попитам, а не да размахвам този боклук.

— Търсиш си го.

— Разбира се, бих повярвал, че Кора е скъсала чорапите си и роклята по време на смяната, но защо е без бикини?

— Добре. Търпението ми се изчерпа. — Лабет насочи пистолета срещу него.

Аштън затвори очи. Точно сега трябваше да продължи да говори, но изведнъж устата му пресъхна. С прегракнал глас той започна да се извинява, че е обидил Кора, докато Лабет най-накрая се поуспокои. Но съвсем за кратко. Аштън знаеше, че трябва да успокои Лабет, преди да дойде Новакс, или е свършено с живота му.

— Чувал ли си за един американец, роден в Куба на име Раул Гарсия Менендес? — попита той.

— Не, и не ме интересува.

— А трябва. Той открадна пет милиона долара във вид на диаманти от чичо си и избяга в Англия. Мъжът, за когото ти говоря, Новакс, го намери и заби няколко 22-калиброви куршума в главата му.

Аштън изобщо не предполагаше, че това ще заинтригува американеца. За съжаление вече беше прекалено късно. В този момент се появи Кора.

— Фред ще дойде след няколко минути — обяви тя.

— Така ли? А къде е въжето, което ти казах да донесеш?

— Няма нужда да го връзваме, Хауърд.

— Вижте какво, чуйте ме добре — обади се Аштън. — Засега нямате никакви проблеми, но ако позволите на Новакс да ме убие, много ще загизите. Помниш ли Джо Карлучи, агента, на когото те помолих да се обадиш, Хауърд? Той знае къде съм. Кълна се, той ми даде адреса на дома ти.

Аштън не беше сигурен, че Лабет изобщо го слуша. Беше се втренчил в жена си, сякаш чакаше тя да предприеме нещо. Изведнъж му просветна, че той я оглежда. Втренчи се в скъсаните дрехи, размазаното червило и сините петна по врата ѝ.

— Кучко мръсна, била си с Нордън — тихо каза Лабет. — Водила си го в онази порутена барака. Чукал те е. Чукал те е, докато си говорела с мен по мобифона.

— Я не откачай!

— Какъв глупак съм! Сега загравам, че му беше навита още в таверната.

Аштън не чу колата пред къщата. Семейство Лабет също. Някой звънна и чак тогава разбраха, че Нордън е пристигнал.

— Любовникът ти идва, Кора. Иди да му отвориш.

Когато тя излезе, Аштън осъзна, че ако не успее да повлияе на Лабет, животът му е въпрос на секунди.

— Това е последният ти шанс да се спасиш, Хауърд — тихо каза той. — Явно ще имаш проблем с Кора и Фред. Мислят, че ти си слабата брънка във веригата. Защото те познават от ФБР, от Федералния резерв, всички правоохранителни служби в Щатите. Ако хартията изчезне от „Дракс инкорпорейтид“, веднага ще нарочат теб. Става въпрос за пет милиона долара. Убиват хора и за много по-малко пари.

Аштън чу гласове пред кабинета и разбра, че времето му е изтекло. Нямаше представа какво ще направи Лабет, но той със сигурност нямаше да стои и да чака тоя Фред да го застреля. Независимо че револверът все още бе насочен към него, Аштън взе шлифера си и скри радиостанцията зад себе си.

— Значи този боклук ви създава проблеми — каза Нордън и погледна Аштън.

Аштън поклати глава, сякаш не разбираше за какво става дума.

— Нали няма да позволиш на любовника й да говори така в собствения ти дом, Хауърд?

— Абсолютно прав си. Няма да стане! — Лабет насочи оръжието към Нордън.

Аштън само това чакаше. Точно над главата му висеше грамадна лампа с тридесет крушки, тип свещички. Без да се замисля, метна станцията по лампата, след което се хвърли зад дивана. Всички крушки гръмнаха, а бушонът за осветлението изгоря и къщата потъна в мрак. Аштън пропълзя под билиардната маса. Някой изстреля два патрона от полуавтоматичен пистолет със заглушител. Някой се повали на пода между фотьойла и масата и захриптя тежко.

— Господи! — изпищя Кора. — Ти го застреля.

— Мъртъв ли е? — попита Нордън.

— Не знам. Мисля, че да.

— Е, нали ти така искаше. Просто стана по-бързо...

Аштън пропълзя до другия край на масата. Зрението му започваше да привиква с тъмнината, но това се отнасяше и за Нордън.

— Намери ли револвера му? — попита Нордън.

— Държа го — отвърна Кора.

— Стой там и не мърдай.

— Какво ще правиш, Фред?

— Оня е някъде тук. Трябва да го убия...

Питър долови тихите му, предпазливи стъпки.

Ако се опиташе да избяга, веднага щяха да го застрелят. Единственото оръжие, с което разполагаше, бяха билиардните топки, наредени под масата. Примъкна се внимателно към тях и извади две. Всичко бе въпрос на бърза реакция. Той се надигна изпод масата и с всичка сила метна едната топка към силуета на Нордън. Изкушаваше се да се прицели в главата, но реши да го удари в гърдите за по-сигурно. След секунда той метна и втората топка и се втурна към коридора.

Нордън точно се прицелваше към Аштън, когато някакъв тежък и твърд предмет го удари в дясната ключица. Болката беше убийствена, но въпреки това той успя да натисне спусъка, преди да го изпусне. Куршумът рикошира в стената и профуча като ядосана оса из стаята. Нордън клекна и с другата ръка се опита да напипа полуавтоматичния си „Хеклер и Кох“. Втората топка профуча на милиметри от лицето на Кора и тя изпищя. Залегна и насочи оръжието към Аштън, след което натисна спусъка. Направи го със затворени очи и естествено изобщо не го улучи, но още повече се стресна от грохота на изстрела.

Нордън я бе предупредил да не се меси, но тя не издържа. Вбесена беше, че Аштън може да се измъкне. Тя се изправи и тръгна с насочен револвер към коридора.

Нордън вдигна деветмилиметровия пистолет. Макар да беше изкарал специален курс на обучение, никога не успя да се научи да стреля добре с лявата ръка. Мишената му обаче бе съвсем близо.

Кора стреля пак и една бутилка на шкафа зад бара се пръсна. Вторият куршум се заби в стената на коридора. Изведнъж нещо я блъсна в гърба и дъхът ѝ секна.

Нордън не почувства никаква вина. Изрично я беше предупредил да не се намесва, а тъпата кучка не го послуша. И без това рано или късно трябваше да я премахне. Тя бе започнала да става прекалено придирчива. Приблужи се до нея и я простреля в главата.

— Двама мъртви, остава един — изкрещя той.

Аштън скоро разбра, че е направил голяма грешка, влизайки в лявата част на коридора. Лампите на горния етаж се захранваха от други бушони и я осветяваха. Помисли си, че Нордън ще го застреля, преди да успее да стигне до външната врата. Имаше по-малко от секунда за действие, така че реши да се скрие в кухнята.

Стъпките му по гланцирания теракот веднага го издадоха, на всичкото отгоре вратата към задния двор беше заключена и ключът липсваше. Вратата към гаража обаче бе отворена. Той влезе вътре и заключи след себе си.

Аштън не знаеше дали металната врата ще издържи, но поне на Нордън щеше да му е доста трудно да уцели веднага ключалката. Знаеше, че е безполезно да търси помощ от съседите. Най-близката къща беше на около десет минути път, а дори и собствениците да си бяха в къщи, изстрелите от дома на семейство Лабет сигурно ги бяха изплашили до смърт. Може би в колата на Нордън имаше мобилен телефон. Той бе пристигнал в къщата няколко минути, след като Кора му се обади, а Аштън не бе забелязал уличен телефон в Ричмънд.

Трябваше по някакъв начин да вдигне гаражната врата. Докато се чудеше как да го направи неочаквано зърна таблото с бушоните. За щастие някой бе оставил фенерче над таблото. Той го включи, но веднага след това размисли. Ако използваше електрическото моторче, за да отвори вратата, Нордън щеше да го чуе и да го причака от външната страна. Добре знаеше, че тези моторчета често изгаряха. Значи трябваше да има начин вратата да се отвори и ръчно, но как да стане по най-безшумния начин? Нямаше време да мисли за това. Започна да обикаля из гаража и да търси нещо, с което би могъл да се отбранява.

До олдсмобила имаше цяла маса с инструменти. В този момент Нордън се доближи до вратата, разбра, че е заключена и се опита безуспешно да простреля ключалката. Питър се чудеше какъв ли ще е следващият му ход. След малко Нордън започна да рита вратата. Сигурно патроните му бяха на изчерпване...

На масата имаше почти празни кутии от спрейове за кола, бутилки с разреждатели, терпентин, маджун, парцали, свещи, ножове, всякакви инструменти и градинарски маркуч. Аштън събра всички бутилки и ги изля на бетонния под. След това отвъртя капачката за бензина на олдсмобила, вкара градинарския маркуч в резервоара и

всмукна. Напълни всички бутилки с бензин, след което накъса парцалите и с тях ги затапи, после уплътни гърлата им с малко маджун. Тъй като коктейлът „Молотов“ не съдържа сулфатна киселина и калциев хлорид, нямаше да експлодира при хвърляне, което означаваше, че трябва да запали „бомбичките“ си, преди да ги метне.

Пакетчето свещи на масата изобщо не му помогна, защото нямаше кибрит.

* * *

Нордън продължаваше да рита вратата. Най-накрая я блъсна с цялото си тяло, но удари счупената си ключица и извика от болка. Явно нямаше начин да я разбие със сила. Не можеше да си позволи да използва и пистолета. Вече беше изстрелял пет от осемте патрона в пълнителя. Изведнъж намери решение на проблема, как не се бе сетил по-рано...

Върна се в кабинета и отвори шкафа с оръжията. Пистолетът и двете ловни пушки бяха прикачени с декоративна верижка, заключена с катинар. Нордън претърси джобовете на Лабет и намери връзка ключове. Един от тях влезе в катинарчето. Веднага го отключи и взе пистолета, тъй като двете ловни пушки бяха двадесет и втори калибър и нямаше да свършат кой знае каква работа.

В долното чекмедже откри патрони и го зареди. За късмет пистолетът „Итака“ М37 бе пригоден и за стрелба с лявата ръка.

Аштън включи запалката на колата и след като потопи свещите в бензин, запали едната. Изпаренията бяха изключително опасни, но не можеше да си позволи лукса да пали свещите в последния момент.

Той постави коктейлите „Молотов“ близо до гаражната врата заедно с една щанга, с която да разбие колата на Нордън и да вземе мобифона му. После отвори таблото, включи изгорелия бушон и пусна осветлението. Накрая включи моторчето на гаражната врата. Тя се отвори и той взе горящата свещ.

Чу се изстрел, вратата между кухнята и гаража се разтrese и облак цимент и мазилка се разнесе из гаража. Вторият куршум вече

улучи ключалката. Аштън взе една от бензиновите си бомби, запали я и я метна към вратата. Бутилката се пръсна на малки парченца и пламъкът изригна високо. Аштън хвърли втора бутилка. Огнена река плъзна по пода на гаража и тръгна към масата с инструменти.

Нордън отново стреля през процепа, който бе направил във вратата. Куршумът уцели задното стъкло на мазератито и го пръсна на сол.

Аштън се мушна под полуотворената автоматична врата, като взе три бомби със себе си. Сети се, че е забравил свещите и залепен за стените се върна да ги вземе. Преходната врата вече бе широко отворена и той видя, че масата и кухненските шкафове горяха. Нямаше и следа от Нордън, което означаваше, че е заобиколил къщата и го чака отвън.

Аштън грабна свещта и като внимаваше да не загасне, се върна назад. Сграбчи още една бомба, запали фитила и я хвърли към предната врата точно когато Нордън я отваряше. Макар да не уцели мишената, бутилката се удари в стената с оглушителен трясък и пламна. Нордън изстреля няколко куршума във въздуха, след което осъзна, че панталоните му са се подпалили и се върна в коридора, като тръшна вратата след себе си.

Аштън се втурна към форда. За щастие Нордън не бе заключил колата. Отвори предната врата, наведе се и механично отвори жабката, за да види какво има вътре. Взе мобифона и заднишком се измъкна от колата, за да види, че Нордън върви към него с пистолет в лявата ръка. Беше останала една бомба, но нямаше с какво да я запали, защото свещта бе изгаснала. Аштън се наведе, грабна бутилката и я хвърли с всичка сила срещу Нордън, след което се втурна назад към гората. За миг се почуди защо той държи пистолета с лявата си ръка.

Една минаваща кола по улицата му осигури необходимия заслон. Изведнъж шофьорът натисна спирачки и нещо запита Нордън. Аштън не чуваше думите им, пък и не го интересуваше. Изправи се и хукна към задния двор на Лабет. Включи мобилния телефон, извади подвижната антенка и набра телефон 911. Реши да действа така, както би направил в такава ситуация в Англия. Съобщи името си, местонахождението, телефона и съвсем кратка информация за инцидента. Английският му акцент създаде известни проблеми и го принуди да повторя някои думи.

— Чухте ме добре — изкрещя Аштън. — Намирам се на „Найн майл“ номер 1371.

— Просто искаме да сме сигурни, че е същият адрес — успокои го полицаят.

— Да не би да искате да кажете, че вече е съобщено за инцидента?

— Да, господине.

Кой ли се бе обадил? Може би някой от съседите на семейство Лабет? Нямаше никакво значение. Аштън благодари, изключи телефона и продължи да заобикаля къщата.

Огънят в долните стаи се разпростираше към горния етаж. Дим излизаше и от гаража. Нямаше и помен от шофьора, който бе спрял да говори с Нордън. Аштън тръгна отново към форда и видя Нордън. Той се държеше за лявото рамо. Имаше изгаряния по двата крака.

— Къде отиваш? — изкрещя Аштън.

Нордън вдигна пистолета и започна да стреля. Разстоянието между двамата обаче бе доста голямо, за да го улучи.

— Нямах много патрони, а? — изсмя се Аштън.

— Достатъчно — отвърна Нордън.

В далечината се чуха сирените на полицейските коли.

— Всичко свърши — провикна се Аштън.

— Може и да си прав.

Нордън затвори очи, насочи пистолета към главата си и натисна спусъка.

След малко двамата полицаи, които бяха арестували Аштън, пристигнаха на местопроизшествието. Призля им, като го видяха.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

След инцидента на „Найн майл“ 1371 никой не одобри своеволията на Аштън, нито му благодари за добрата работа, която бе свършил. Полицаяте в Ричмънд дори с удоволствие щяха да го арестуват, стига да имаха възможност. Според тях Аштън унищожил частна собственост на стойност два милиона долара и освен това извършил тежко престъпление. Съсипал беше и три автомобила. На всичкото отгоре беше откраднал и впоследствие повредил полицейска радиостанция.

Детективите от службата за сигурност на Федералния резерв също го скастриха и заявиха, че от доста време наблюдавали Хауърд Лабет, но не искали да го подплашат. Няколко седмици преди смъртта на Лабет те решили, че той застрашава държавната сигурност и смятали да започнат физическо и електронно проследяване. Във Федералния резерв били чули за предвижданата голяма операция за фалшифициране на долари, но не знаеха нищо за никакви кубинци или иранци.

Освен това изобщо не вярваха, че Лабет е бил подкупен и е щял да получи пет милиона долара за оказаното съдействие. Смятаха, че вицепрезидентът на „Дракс инкорпорейтид“ просто е доста неуравновесен и след развода с първата си съпруга преживява известни финансови затруднения.

ФБР също порица Аштън, защото, ако Нордън бе жив, щеше да изпее всичко, което знаеше за Рафаел Валдес. Естествено, те щяха да го арестуват, а може би и да го съдят за убийствата на Гас Жукс, Харви Йо, Лорънс Роситър, Шарън Картрайт и Роналд Фокс. Във всеки случай Нордън щеше да каже много полезни неща, ако Аштън не го бе принудил да се самоубие.

Типично за всяка разузнавателна служба, ЦРУ категорично отказа да има нещо общо със случая. Агенцията никога не била чувала за господин Хауърд Лабет, а и не й влизало в работата, тъй като ЦРУ няма право да действа в континенталната част на Америка.

Колегите на Аштън във Вашингтон заявиха, че не искат повече да го виждат. Според тях той развалил отношенията им с важни организации и особи и предлагаша да бъде уволнен. За щастие, когато Аштън се върна в Лондон, страстите бяха поуталожили.

Аштън чувстваше само разочарование и горчивина. Той предаде всичките материали на Джил Шеридан, а тя му призна, че Шарън Картрайт наистина е работила за нея.

— Не искам да ми задаваш въпроси. Просто унищожи всичко — каза ѝ Аштън.

Джил му обеща да го направи и попита може ли да помогне с още нещо. Аштън призна, че го измъчва фактът, че Рафаел Валдес се е измъкнал чист от цялата работа. Същата вечер Джил му даде името и домашния телефон на шефа на разузнаването към иранското посолство. Тя го посъветва и как да убеди иранеца да се срещнат.

Животът отново навлезе в монотонния си ритъм. През следващите два месеца коремът на Хариет нарасна, Рой Келсо получи разрешение да оттегли молбата си за пенсиониране, а Клифърд Пийчи представи компютърната си система, съставена по модел на МИ 5. Никой друг освен хората във Воксхол Крос не можеше да има достъп до файловете ѝ.

Във вторник на втори май системата вече работеше с пълна сила. След седмица Аштън поиска справка за Рафаел Валдес и получи откъс от един доклад, публикуван във вестник „Маями Хералд“ в четвъртък на 27 април под заглавие „Виден адвокат убит в мистериозна експлозия“. Млада жена, по всяка вероятност от арабски произход, влязла в юридическата му кантора в Маями, убедила секретарката, че има среща с шефа, след което метнала дамската си чанта, в която имало бомба. И двамата загинали.

След тази извадка имаше лично съобщение за Аштън. Той го отвори и прочете „КОЙ ТИ ДАВА ПРАВО ДА СЕ ПРАВИШ НА ГОСПОД?“

Когато се опита да принтира файла, съобщенията изведнъж изчезнаха.

Но не успяха да се изтрият от съзнанието му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.